

TRUYEN FULVN

TRUYENFULLVN

Mục lục

Phần Dẫn

Chương 1: Câu Chuyện Bắt Đầu.

Chương 2: Nam Ba Tử.

Chương 3: Hình Nộm Đất.

Chương 4: Truyền Thuyết Cổ Vật Hoàng Hà.

Chương 5: Lão Đầu Tử.

Chương 6: Tị Tị Phong Đầu. (Tránh Đầu Ngọn Gió)

Chương 7: Huyện Lâm Hà.

Chương 8: Tiến Vào Thôn Quý.

Chương 9: Thạch Đài.

Chương 10: Động Đáy Hồ.

Chương 11: Trong Động Rốt Cuộc Có Cái Gì?

Chương 12: Lại Một Mảnh Đồng Thau.

Chương 13: Vào Động

Chương 14: Thạch Thất Dưới Nước

Chương 15: Quý Sông Hoàng Hà

Chương 16: Nửa Năm Sau

Chương 17: Bảy Ngày Nguyên Rủa

Chương 18: Tử Vong

Chương 19: Trộm

Chương 20: Trạm Giang

Chương 21: Vàng Thang Nhược Thủy (Xoáy Nước Vàng Cuồn Cuộn

Chương 22: Hoàng Hà Long Thần

Chương 23: Đầm

Chương 24: Cừ Long Khanh (Hố Cừ Long)

Chương 25: Thi Ngọc

Chương 26: Hồn Loạn(Hết Quyển 1)

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Phần Dẫn

Một thương nhân đồ cổ đang lúc làm ăn thất bát thì bất ngờ bị cuốn vào một sự kiện vô cùng quý dị phát sinh tại công trình Hoàng Hà.

Phàm là bất kỳ ai vướng vào sự kiện này đều từng người, từng người một không báo trước cùng từ giã cõi đời.

Chính bản thân hắn cũng cảm nhận tử thần đang từng bước, từng bước tới gần mà nguyên nhân tử vong vẫn ngày càng mờ mịt như sương khói.

Hắn miệt mài kiên nhẫn bóc tách từng lớp màn bí ẩn, nhằm phát lộ thứ khủng khiếp gì đang ẩn dưới lớp phù sa Hoàng Hà.

Bài đồng dao thôn quê khó hiểu, người trong suốt bên trong thạch đài dưới đáy sông. Xích sắt từ ngàn năm trước ruốt cuộc muốn trói thứ gì, lão nhân thần bí rốt cuộc trước khi tử vong đã thấy cái gì ở đáy sông?

Hết thảy câu trả lời đều ở trong Hoàng Hà quỷ quan...

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Câu Chuyện Bắt Đầu.

Tuổi thơ ở bờ sông vàng cũng không kéo dài được bao lâu, tôi theo cha hồi hương trở lại thành phố, câu chuyện của bà nội này theo cuộc sống mới của tôi dần dần mờ hồ trong trí nhớ, cuối cùng thì hoàn toàn rơi vào quên lãng, cuộc sống của tôi cứ bình lặng trôi qua như vậy, rất điển hình nhưng không có gì nổi trội.

Sau khi trưởng thành, tôi làm qua không ít nghề, cuối cùng trở thành một thương nhân buôn đồ cổ, lấy việc thu mua và giám định đồ cổ trong dân gian làm nguồn sống, cuộc sống bình thản nhưng cũng coi như là dễ chịu.

Tôi học đại học ngành công trình điện lực chuyên ngành là thiết kế lưới điện quốc gia và trạm phát điện, so với nghề nghiệp đang làm hiện giờ không hề có chút liên quan nào. Sở dĩ tôi đến với cái nghề đồ cổ và bán nước bọt này chính là bởi vì vợ trước của tôi.

Vợ trước của tôi mang hai dòng máu Tạng và Hán, cha vợ tôi là người Tạng, từ nhỏ vợ tôi đã tiếp nhận hai nền giáo dục, ngôn ngữ của cô ấy vô cùng phong phú, sau khi trưởng thành, cô ấy làm phiên dịch Tạng ngữ trong cơ quan nhà nước. Cha vợ tôi là dân buôn đồ cổ, đối với việc am hiểu về đồ cổ tương đối lão luyện, tôi ngày ngày buôn chuyện với ông ấy dần dần cũng nảy sinh hứng thú với những thứ này.

Phàm là đã tiếp xúc với đồ cổ, rất hiếm khi tránh khỏi việc hiếu kỳ về giá trị của nó, giá trị cao, nguy hiểm cao nhưng sức hấp dẫn cũng lớn, vì vậy những lúc rảnh rỗi tôi thường cũng kiếm một ít đồ cổ bán lẻ.

Có điều trời thường không chiều lòng người, chúng tôi kết hôn được hai năm, vợ trước của tôi theo một đoàn lãnh đạo khảo sát thăm dò địa chất ở biên giới Trung, Mông. Bọn tôi xa nhau ba năm, cuối cùng cô ấy không trở về, nghe nói đã kiếm được một lãnh đạo tốt hơn tôi, năm trước gửi cho tôi một tờ thông báo li dị, liền sau đó thì không có tin tức gì nữa.

Sau đó đơn vị cải cách biên chế, tôi vì vấn đề tình cảm, liên tục bỏ bê công việc uống rượu, không chịu làm gì, liền bị đá bay xuống cấp cơ bản.

Tôi liền suy nghĩ, ở đó cơ bản đều là học trò của tôi, giờ tôi thành hạ cấp cho bọn họ quản có thể thoải mái được không? Liền bỏ nghề chuyển qua đi biển, hồi đó làm ăn cũng không tốt lắm, thua lỗ không ít, cuối cùng dứt khoát “trăm hay không bằng tay quen” tiến vào con đường đồ cổ này.

Tay nghề xem đồ cổ của tôi có một phần là do tổ truyền, cha vợ dạy cho một chút, tạm đủ dùng. Trước giải phóng gia đình tôi nổi danh nghề buôn bán khoáng vật, có điều thời điểm diễn ra cuộc “Đại cách mạng”, các trường bồi trong nhà đều bị đấu tố rất thảm, ông cụ nhà tôi mất hết ý chí, không muốn tôi làm nghề này nữa nên mới cho tôi đi học đại học, có điều cuối cùng vẫn không làm sao trốn thoát được số mệnh

Cho nên có lúc mới nói, thứ gọi là số mạng này thật không thể không kính sợ nó.

Mọi chuyện bắt đầu vào tháng 7 năm 1997, chợ đồ cổ Nam Cung.

Chợ đồ cổ Nam Cung khi đó có quy mô rất lớn, người ra vào tấp nập, mấy trăm gian hàng bày la liệt đồ sứ, đồ đồng xanh, đồ gỗ gút tầm mắt.

Trời nóng nực, người người chen nhau nghẹt thở, tôi chen tới chen lui trong đám người, trong lòng vô cùng khó chịu.

Khi đó tôi đã tới Sơn Tây được hơn một tháng, hàng ngày đều đi dạo ở Nam Cung, cũng không biết vì sao không thể nhìn được món đồ nào thuận

mắt, nhìn thấy những người mê đồ cổ sà vào đồng hàng giả chọn tới chọn lui, trả giá, tôi liền thấy “tâm phiến ý loạn”.

Trong giới này nghề của tôi được gọi là “Luận đồ cổ”, luận đồ cổ chủ yếu hoạt động ở Thượng Hải, mỗi năm đều có hai tháng ở Sơn Tây, có lúc phải xuôi về vùng nông thôn, có lúc lại lang thang ở chợ đồ cổ trong thành phố, dựa vào mấy phần nhân lực mà kiếm sống.

Sơn Tây là đất văn hóa hội tụ của Trung Quốc, người Trung Quốc có câu “văn vật dưới đất xem Thiểm Tây, văn vật trên đất phải xem Sơn Tây”. Năm đó Sơn Tây bùng phát dịch vụ ngân hàng tư nhân, người giàu có khắp nơi đổ về, nhiều cổ vật khắp cả nước tụ vào đây, Sơn Tây trở thành trung tâm mua bán đồ cổ.

Trải qua mười năm loạn lạc (Lưu Hà: 10 năm của chế độ quân phiệt hỗn chiến), đồ cổ phần lớn lưu lạc dân gian, cho nên người các nơi đến Sơn Tây đào bảo vật rất nhiều.

Cái gọi là luận đồ cổ thực tế chính là trung gian buôn bán đồ cổ, kiếm chút chênh lệch giá, trên lý thuyết mà nói, bản thân đồ cổ không có giá trị sử dụng thực tế, giá trị của nó thể hiện dựa trên sở thích của người mua, chính vì vậy nên nghề này mới có đất sống. Giá đồ cổ ở Sơn Tây và Thượng Hải có thể chênh lệch tới mười lần.

Lần này tôi từ Thượng Hải tới đây mục đích là kiếm một ít đồ đồng xanh, những năm gần đây phong trào chơi đồ đồng xanh phát triển rất mạnh, nhiều khi còn lấn lướt cả đồ sứ truyền thống. Có điều qua lại mấy chuyến cơ bản vẫn không kiếm được món nào hàng thật, thậm chí hàng giả vừa mắt cũng không có, sau đó đến hỏi mấy chủ sạp hàng quen ở đó, trò chuyện một hồi mới biết chuyện gì xảy ra. Thì ra mấy năm gần đây nhiều nơi nghiêm trị trộm mộ, một tháng nay những thứ tốt đến con chuột cũng không mang ra nổi, nguồn hàng không có, ở đây chỉ trông chờ vào thu mua

của người dân có thể được bao nhiêu chứ, đương nhiên là thị trường hàng thật phải tiêu điều rồi.

Tôi suy nghĩ một chút, trong lòng vô cùng tuyệt vọng, sợ rằng trong thời gian ngắn thị trường khó có thể phục hồi, lần này chắc phải tay không trở về Thượng Hải.

Đáng thương cho tôi, lần làm ăn này đã không kiếm được chút “mỡ” (thu nhập không chính đáng) nào thì chớ, danh tiếng còn bị trôi theo dòng nước, sau này muốn buôn bán nước bọt sẽ càng khó khăn hơn.

Đi tới đi lui trong chợ, tôi vẫn không vừa ý được thứ gì, mặt trời đã ngả về tây, trời đã chạng vạng tối. Hiện giờ thì dù cho có đồ tốt tôi cũng không dám xem nữa vì chạng vạng là thời điểm nhãn lực của tôi kém nhất, bây giờ hàng giả nhiều như mây, nhiều quá đâm loạn, đồ đồng xanh làm giả lại cực kỳ giống thật, chỉ cần sơ sót một chút là có thể sạt nghiệp.

Nếu như lúc ấy tôi quyết định xem thêm một chút, hoặc giả là ngồi nơi nào đó nghỉ ngơi một chút thì có thể sẽ hoàn toàn không gặp phải chuyện tiếp sau đây, nhưng số mạng chính là như vậy, nên tôi đã đụng trúng, chính tôi đã đụng trúng.

Tôi ở tại nhà nghỉ bên cạnh chợ Nam Cung, nhà nghỉ kiểu dáng cũng vô cùng phổ thông, đại khái là kinh doanh không có giấy phép, đủ loại người tụ tập ở đây, được cái giá cả phải chăng, có thể sống qua ngày.

Phòng mặc dù chỉ có hơn năm mét vuông, nhưng tôi ở một mình, lại có nhà vệ sinh độc lập, đi tắm, đi cầu cũng không cần phải xếp hàng, phòng này ở đây cũng là loại cao cấp. Lúc này toàn thân tôi đã đầm đìa mồ hôi, liền chẳng để ý gì nữa chui luôn vào phòng vệ sinh độc lập.

Mới đi được mấy bước, bỗng nhiên cảm giác có người phía sau dùng ngón tay chọc vào lưng, tôi tưởng là ăn trộm liền vừa che túi tiền vừa xoay người lại nhìn. Là một lão già khô quắt, tầm khoảng năm sáu chục tuổi, tóc

bạc trắng, mặc đồ bảo hộ lao động màu xanh da trời, tay ôm cái túi, mắt lom lom nhìn tôi, dáng vẻ xem chừng là người nghèo khổ

Lão già này trông không giống người trong thành phố, chẳng lẽ là tìm tôi để hỏi đường? Tôi ngạc nhiên nhìn lão hỏi “Có việc gì?”

Lão già làm ra dáng vẻ lăm la lăm lét nhìn chung quanh, khẽ giọng nói với tôi một câu: “Ba răng trong dài, chờ đánh?”

Tôi vừa nghe, lăm nhăm trong lòng, cái gì mà dài ghế, lại còn chờ đánh nữa, mẹ kiếp, ông muốn bị đòn hả, liền nói: “Tôi không cần dài ghế bằng”

Lão già kia sững sốt một chút, tựa hồ không hiểu tôi nói gì lại nói: “Ba răng trong dài, chờ đánh, chờ đánh?”

Tâm trạng tôi vốn không tốt, lúc này lại bốc hỏa, liền nói: “Tôi không có đợi đánh, nếu ông muốn chờ đánh thì kiếm đại một người đập cho một đập, cái túi của ông không cần phải chờ!”

Lão đầu tử kia gãi đầu một cái, nét mặt hàm hồ, nhìn tôi mấy lần rồi bỏ đi.

“Thần kinh” tôi chửi thầm một câu, đi tiếp về phòng, đến cửa quay đầu nhìn lại, không thấy lão đầu kia đi theo, không biết đã đi đâu rồi.

Trong lòng tôi buồn bực, thổ ngữ của lão già đó không phải tiếng Sơn Tây, cũng không giống những địa phương quanh đây, rốt cuộc lão ta muốn làm gì? Chẳng lẽ là xin cơm sao?

Nếu như là ăn xin cũng kể như lão này vận khí không tốt đụng trúng phải ta tâm tâm trạng đang rất tồi tệ.

Tôi vào phòng trọ, đầu tiên là tắm rửa cho sạch mồ hôi, sau đó xuống tiệm cơm phía dưới ăn cơm, ông chủ tiệm là đồng hương, họ lý, tên Thiếu Gia.

Từ lần đầu tiên đến đây cho tới nay tôi đều ăn ở đây, gã này hoài cổ, đặc biệt cảm thấy hứng thú với đồ cổ, mỗi lần tôi tới hẳn đều kiếm tôi trò chuyện về đồ cổ, còn không ngừng mang ra một ít cái gọi là bảo bối để tôi xem thử. Cho nên khi vừa ngồi xuống nhìn thấy hai cái chân kẹp hai chai bia đi tới bên cạnh tôi liền biết lão lại tới.

Ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên là lão, đang tốp ta tốp tếp nhai đậu phộng, một tay hai chai bia, một tay đĩa vịt nướng mật ong, ngồi đối diện tôi hỏi: “Người anh em, hôm nay thu hoạch như thế nào?”

Tôi nhận bia, thở dài một tiếng nói thu hoạch con khi gì, tí rằm cũng không có nữa, riết như vậy cái chiêu bài luận đồ cổ của tôi sớm muộn cũng phải đóng cửa, đến lúc đó kiếm một cái bàn ngồi vỉa hè ở đây bán hàng.

Thiếu Gia cười nói: “Đó là do anh tự chuốc lấy thôi, mắt người Thượng Hải cũng không phải là “Hỏa nhãn kim tinh”, ở đây anh móc ra tám trăm đồng, bắt chước hàng loạt, hoặc là tìm mấy món tàn phẩm (hàng hỏng), đi thành tây tìm mấy sư phụ, làm cũ thành mới, lớn sửa nhỏ, nhỏ sửa thon dài là được, cần gì phải tự mình làm khó mình như thế, tôi cũng không tin nhãn lực người Thượng Hải tốt tới mức có thể nhìn ra được”

Tôi khẽ lắc đầu một cái, cười không đáp, cách của Thiếu Gia ai cũng có thể nghĩ ra được, nhưng làm nghề trung gian đồ cổ này không giống với sạp hàng vỉa hè, một người tới chém một người, một trăm tới chém một trăm, phải lăn lộn bao nhiêu năm mới kiếm được chút niềm tin của khách hàng, nếu không ai dám lấy hàng của anh? Nếu lừa người ta một lần, ngày sau cũng đừng nghĩ đến chuyện hành nghề nữa.

Thiếu Gia nhìn tôi không nói gì, biết tôi không đồng ý với cái nhìn của hắn ta, nói: “Ai, anh đừng cười, đây là lời thực lòng của tôi, anh nhìn thời cuộc này, sớm cũng đóng cửa mà muộn cũng đóng cửa, anh ngại gì mà không kiếm một khoản rồi đóng cửa bỏ nghề luôn, cái nghề luận đồ cổ của anh sớm muộn cũng chết đói, anh nên đổi nghề sớm thì hơn.”

Luận điệu của Thiếu Gia càng lúc càng nghe không nổi, tôi khoát tay nói: “Mẹ kiếp đừng có nói dóc, anh không phải người trong nghề, biết gì mà ý kiến, tôi làm việc có nguyên tắc”

Thiếu gia a một tiếng, nói: “Nguyên tắc? Làm đồ cổ còn có nguyên tắc cái mẹ gì, thua là nghèo, chẳng có cách nào đâu.”

Thiếu gia chế giễu tôi cũng là bình thường thôi, người ta thường nói “Loạn thế hoàng kim, thịnh thế đồ cổ” (thời loạn thì cần vàng bạc, thời hưng thịnh cần đồ cổ), đầu năm nay những thương nhân làm đồ cổ, kém cỏi nhất cũng kiếm được vạn tiền, nhưng mà tôi thì toàn thân sạch sẽ, trên người không dư được nửa lượng, được đồng nào tiêu sạch đồng đó, cơ thể cũng không phải là khỏe mạnh gì. Tình trạng này cũng là do nguyên tắc của tôi mà ra. Tôi mua hàng tại sạp vỉa hè, chỉ cần đồ tốt tôi không trả giá, tôi cũng không bán đồ giả, nên tiền lời lãi cũng chẳng được là bao.

Nhắc đến trong lòng đau khổ, nghĩ lại vụ làm ăn đồ đồng xanh kia không khỏi bứt rứt.

Đang nói bỗng nhiên có một người từ cửa đi vào, Thiếu Gia thấy khách đương nhiên là mở mồm định mời mọc, liền đứng dậy hỏi: “Ông chủ, ăn chút gì?”

Thiếu gia thấy khách gọi ít đồ cũng không thèm qua chào hỏi, đi vào nhà bếp dọn dồ rồi lại đi ra tiếp tục chuyện phiếm với tôi. Tôi liền hạ giọng chỉ chỉ đầu đũa vào người họ, hỏi: “Người này là người ở đâu, anh nghe ra không?”

“Sơn Tây đó, khẩu âm Sơn Tây” Thiếu Gia cũng thấp giọng: “Anh ở Sơn Tây cũng không ít thời gian mà nghe giọng Sơn Tây cũng nhận không ra là sao?”

Tôi khẽ quay đầu lại một chút, nhìn trộm người kia, không biết lão đầu đó đang nghĩ gì, bụng nói Sơn Tây, vậy vừa rồi những lời lão ta nói là tiếng Sơn Tây sao, không thể, mặc dù phần lớn thời gian tôi đều ở ngoại thành, nhưng giọng Sơn Tây thì không thể nào tôi nghe không hiểu được, vậy chờ đánh chờ đánh? Chẳng lẽ là thổ ngữ mới phát minh của Sơn Tây sao?

Thiếu Gia vỗ vỗ tôi mấy cái hỏi: “Anh làm sao thế? Bị đồ cổ làm cho phát điên rồi à, ngay cả lão đầu cũng thích sao?”

Tôi vừa nghe liền bật cười, quay đầu nói: “Nói vớ vẫn gì thế? Tôi cảm thấy có chuyện rất kỳ quái...” Vừa nói đột nhiên nghĩ ra Thiếu Gia cũng là người gốc Sơn Tây, lập tức hỏi: “À, đúng rồi, anh là người Sơn Tây gốc, tôi hỏi anh, trong thổ ngữ Sơn Tây- chờ đánh chờ đánh- là ý gì?”

” Chờ đánh chờ đánh?” Thiếu gia khẽ nhướn mày, sắc mặt cũng biến đổi: “Anh nghe thấy lời này ở đâu?”

“Sao thế?” Tôi hỏi, nhìn sắc mặt hẩn biến đổi, tôi liền ngạc nhiên.

Thiếu gia hạ thấp giọng: “Đây là tiếng lóng của dân nam ba, trước kia tôi có nghe mấy lão già nói ở nhà khách, tôi cũng nghe không hiểu đi hỏi ông lớn nhà tôi, là ông lớn nói với tôi”

Tôi ồ lên một tiếng, cả kinh trong lòng, quay đầu nhìn lão già kia lần nữa, trong lòng nói, chẳng lẽ lão già tướng mạo xấu xí kia lại là một nam ba tử?

Nam ba tử là tử mà người dân khu vực Sơn Tây gọi một loại dân trộm mộ đặc thù, tôi cũng từng nghe người nhà nói qua, nam ba tử rất thần bí. Sơn Tây cổ mộ cũng rất nhiều, hơn nữa Sơn Tây đa số là mộ lớn, dễ dàng

kiếm được bánh chưng. Trong thiên hạ sống nhờ thi thể có “Hai Tây”, đầu tiên là Thiểm Tây, thứ hai chính là Sơn Tây, nam ba tử ở Sơn Tây kiếm sống, thủ đoạn đời đất, xuyên núi so với các địa phương khác cao minh hơn rất nhiều.

Theo lời tương truyền tương đối phổ biến trong dân gian thì nam ba tử đều đi hai người cùng nhau, một già một trẻ, mặc áo dài, đội mũ nỉ, còn bày sạp coi bói cho người, một người còn là thầy phong thủy, bọn họ đương nhiên không bao giờ tự mình đào lỗ trộm mộ, bọn họ thường xuyên sử dụng thủ đoạn là “nhận mắt”, tức là chỉ điểm cho kẻ gian trộm mộ những thứ mà chúng muốn tìm, bọn họ có thủ đoạn đặc thù, có thể dọn đất xuyên núi, biết cổ mộ ở địa phương nào, giá thị trường tốt nhất tại thời điểm đó, mười lăm đồng đại dương một lần, nhìn chung quanh một cái, dùng cây quạt một chút, chằm liền đi, bảo không thì liền không.

Chỉ có trong một số tình hình đặc thù, ví dụ như gặp phải khi thất thế hoặc là đụng phải cổ mộ được bố trí vô cùng cao minh bọn họ mới đích thân xuống đất, hành sự cũng như nấu cơm, gầy được nồi cơm chính là đạo thành, nồi cơm không gầy được, đi cũng vô ích.

(* nguyên văn: hành thoại trong kêu chi nôi, nôi chi đứng lên, chính là đạo thành, nôi chi không đứng lên, chính là đi vô ích)

Nam ba tử trộm mộ rất coi trọng quy củ, chưa bao giờ đi cả bầy, đều là cậu và cháu tiến hành, khi trộm mộ, cậu bên ngoài cháu bên trong, vào mộ trước phải rửa tay, đốt hương chín tấc, trước khi hương tắt người phải đi ra. Bọn họ cũng giống người Thát ở quan ngoại, làm việc vào thời điểm không có tiếng người, có riêng một bộ tiếng lóng. Bộ này không phải dân trong nghề nghe căn bản không thể hiểu, hơn nữa để học được tiếng này nghe nói phải gia nhập vào nam ba tử, nếu không gia nhập thì cho dù có người dạy cũng học không được, có chút cảm giác “Tây Tạng thiên thụ thi nhân”

(* Diễn tích: Một số người ở phải qua một cơn bệnh nặng sau, đột nhiên có thể có khả năng hát tụng mấy triệu chữ thơ Tây Tạng.)

Tôi hỏi Thiếu Gia: “Như vậy chờ đánh chờ đánh? Có nghĩa là gì? Anh có biết hay không?”

Thiếu gia lắc đầu: “Tôi cũng không phải là nam ba tử, làm sao có thể biết... Gì thế, lão đầu tử này, chẳng lẽ là...”

Tôi gật đầu, mang chuyện vừa rồi ở nhà nghỉ Nam Cung kể cho anh ta một lượt, Thiếu Gia vừa nghe, ánh mắt liền sáng lên: “Tôi nói này, lão Hứa, vận khí của anh không tệ chút nào đâu, sự nghiệp đồng xanh của anh có thể trông cậy vào chỗ này rồi”

Tôi vừa nghe liền ngạc nhiên: “Sao lại nói như vậy?”

“Nam ba tử vào thành, trên người chắc chắn có đồ tốt, không phải ai nam ba tử cũng đến tìm, họ chỉ tìm những người biết quy củ làm ăn, vừa thấy anh hấn lại theo đến cửa Nam Cung, đoán chừng là có đồ phải ra tay.” Thiếu Gia nheo mắt một chút, thấy lão đầu kia đang ôm chặt cái túi liền nói: “Anh nhìn cái túi nhỏ kia đi, tràn đầy tinh khí, không sai, mỗi hàng ngon tới rồi đó”

Tôi nửa tin nửa ngờ, làm gì có chuyện tốt như vậy, làm nghề này chưa có chuyện lừa gạt nào là tôi chưa từng thấy qua, lần trước tôi gặp một gã nông dân họ Ba ở Hà Nam, làm ra vẻ hiểu rộng biết nhiều, hấn cào từ trong bùn ra được một cái chén liền muốn bán hai mươi đồng tiền. Tôi cầm cái chén nhìn qua một cái rồi nhìn qua trên đầu hấn một chút, con mẹ nó còn học trái chuốt như giới thượng lưu, sau đó lục soát trên người hấn một chút, trên người kẻ toàn mùi bùn đất như hấn lại có cuống vé Nhà khiêu vũ Thượng Hải Đại Thế Giới.

Giới lừa gạt đồ cổ ai cũng tỏ ra thật thà biết điều, bởi vì người làm đồ cổ phần lớn đều có lòng tham, luôn hi vọng có thể nhặt được bảo bối mà

người khác sơ sót bỏ quên, tướng mạo hiền lành biết điều, dễ làm cho người ta buông lỏng cảnh giác.

Nhìn bộ dạng Thiếu Gia kia, nếu không phải đã rượu thối cùng hẳn mấy năm rồi thì tôi còn cho rằng mẹ kiếp lão cùng với lão đầu kia thông đồng cùng diễn màn “kẻ tung người hứng” với tôi.

Vẫn còn đang hoài nghi, Thiếu Gia đã gọi người cầm chai rượu lớn tới, kín đáo đưa cho tôi nói: “Nam ba tử ngày ba bữa rượu, cầm cái này, đừng nói Thiếu Gia ta không giúp đỡ bạn bè, ngày sau phát tài rồi đừng quên nhau, đi nhanh! Chớ để cho người khác chặn mất mối”

Tôi nhẹ giọng nói với Thiếu Gia: “Được rồi, năm nay tụi lừa gạt nhiều quá, chúng ta cũng bớt chọc những người như vậy, số nghèo thì vẫn nghèo, không sao”

Thiếu Gia quay đầu hướng khác, cười ha hả: “Xem anh kia, cho nên mới nói không có lá gan giết người thì cũng bị người khác giết, lạc hậu quá rồi”. Vừa nói vừa lấy bia, rượu trắng kín đáo đưa cho tôi: “Anh nhìn kia, mùi tên Hà Đông đang ở bên trong, anh còn do dự quái gì nữa?”

Tôi động não một chút, nếu tên kia là kẻ lừa đảo thì cùng lắm ta cũng chỉ sập tiệm, mà nếu không phải thì đó chính là trời cho ta một cơ hội phát tài, ta còn muốn từ chối sao, nếu thực trên người lão đầu kia có đồ tốt, bị người khác hốt tay trên mất, có phải ta sẽ hối hận cả đời không.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nam Ba Tử.

Lão đầu tử cầm đầu ăn mì, tôi mang thức ăn và rượu qua ngồi đối diện với lão, vẻ mặt lão liền thoáng kinh ngạc, ăn uống cũng không được tự nhiên như trước, lão cũng không hỏi gì tôi, có điều tay phải theo quán tính khẽ ôm chiếc túi lên

Tôi thoáng ngẫm nghĩ đánh giá một chút, có lẽ trong túi xách này đúng là có đồ tốt, tự nhủ, chẳng lẽ Thiếu Gia đoán xằng mà đúng rồi sao?

Thiếu Gia đi qua trên tay cầm hai cái cốc, một cái để trước mặt lão đầu tử, lão đầu tử nhìn thoáng cho là chúng tôi muốn chiếm chỗ ngồi của lão liền đứng lên định đổi bàn khác.

Tôi tự nhủ trong lòng gã này cũng thật chết nhát, kéo gã lại, kêu: “Này, đừng có đi!”.

Lão đầu tử nhăn mặt, cười nói: “Cho bạn anh ngồi, cho bạn anh ngồi, tôi qua bên kia ăn là được.”

Tôi ần hẫn ngồi lại xuống ghế, nói: “Bạn bè gì, rượu này là tôi mời ông uống.” Vừa nói vừa mở bình rượu, rót cho gã.

Lão đầu tử há mồm ngạc nhiên, có điều mùi rượu bốc lên quá hấp dẫn, tôi thấy chân gã đã mềm nhũn, muốn đi cũng không nhúc nhích nổi, gã hỏi: “Mời tôi ăn? Tôi không quen biết ông, sao lại mời tôi uống rượu chứ?”

Tôi đưa sang gã một miếng thuốc, gã khoát tay không nhận, tôi lại lén đưa sang tiếp, gã nhận nhưng không hút mà để sang bên cạnh. Tôi làm ra

vẻ mặt của dân buôn đồ cổ chuyên nghiệp, cười nói: “Ông bạn không biết tôi, có điều tôi lại biết ông bạn.”

Lão đầu tử càng lúc càng mơ hồ, hỏi: “Ông biết tôi, không lý nào tôi lại không thể nhận ra ông?”

Tôi làm bộ lén nhìn chung quanh, sau đó hạ giọng, chỉ chỉ cái túi trong tay gã, nhẹ giọng nói một câu: “Ông có tin tôi không chỉ biết ông là ai, mà còn biết cả đồ trong túi xách kia của ông nữa kìa”.

Sắc mặt lão đầu tử lập tức biến đổi, vừa che cái túi vừa đứng dậy, tôi nhìn qua thấy lão đầu tử dường như đang muốn nhấc chân bỏ chạy, lòng tự nhủ, sao phải căng thẳng vậy chứ? Vội đứng lên cản đường gã, nói: “Được rồi được rồi, tôi có thể cướp đồ của ông được sao?”

Vẻ mặt lão đầu tử đầy nghi ngờ hỏi: “Rốt cuộc ông muốn làm gì?”

Tôi ra hiệu cho gã ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Vừa rồi bên ngoài Nam Cung, không phải ông bạn hỏi tôi chờ đánh chờ đánh sao? Còn nhớ không?”

Lão đầu tử hoang mang nhìn tôi, vẻ mặt như đang cố nhớ lại, có điều nhớ không được, lắc đầu nói: “Không nhớ. Nói thẳng ra đi, rốt cuộc muốn làm gì? Nhìn dáng vẻ cợt nhả của ông chắc không phải giống tử tế gì, nếu không nói ta đi liền”

Trong lòng tôi chửi thầm một tiếng, vỗ vỗ gã, nhẹ giọng nói: “Ông xem, trí nhớ của ông có phải tệ quá rồi không, tôi không phải là thương nhân thu mua đồ cổ ở Nam Cung sao, ông không nhớ thật hay giả vờ không nhớ?”

Lão đầu tử vừa nghe, liền bình tĩnh trở lại, liếc mắt quan sát một chút hỏi: “Ông thật là người thu mua đồ cổ sao? Vậy ra ông thần thông quảng đại quá rồi, sao biết tôi có đồ muốn bán?”

Tôi ho khan một tiếng, chỉ chỉ túi xách của gã nói: “Tối ngày ông bạn ôm khư khư cái túi, lại cứ đi loanh quanh ở cửa Nam Cung, ai mà không biết ông là lão Nam ba tử vào thành kiếm mỗi đưa hàng, cái này thì không cần phải dạy”. Mấy lời này là tôi tiện miệng chém gió, chứ nhìn được ra trên người gã mang hàng thật không dễ như thế.

Lão đầu tử hơi sững sốt: “Cái gì thế? Nam ba tử là cái gì?”

Tôi nghe cũng ngạc nhiên nói: “Không phải chính miệng ông nói với tôi chờ đánh, không đợi đánh đó sao?”

“À, phải nhưng mà tôi không hiểu, lời này là bạn tôi dạy. Hắn nói muốn bán đồ cỡ cỡ hét to như thế.” Lão đầu tử nói.

Tôi vừa nghe biết chính lão cũng không biết mình nói cái gì nữa, bật cười nói: “Này lão, bây giờ không giống với hồi xưa nữa, cái lời quý mà bằng hữu lão dạy dỗ đó giờ không ai xài nữa, nên lão mới không bán được hàng, ngồi xuống chúng ta nói chuyện chút, đừng để người ta dòm ngó”

Vừa nói vừa chỉ chỉ mấy người khách xung quanh đang hiếu kỳ nhìn sang chúng tôi, thắc mắc không hiểu tôi đang trêu chọc gì một lão già.

Lão già kia thấy những người khác đều đang nhìn, dường như cũng hiểu, ngồi lại chỗ ngồi, nhỏ giọng nói: “Thảo nào rao sáu bảy ngày nay mà không ai để ý, ông chủ, vậy ông mời tôi uống rượu là muốn thu mua đồ của tôi phải không?”

Tôi không biết trong túi xách của lão ta rốt cuộc là thứ gì, qua thái độ của lão cũng có thể ước đoán có thể là thứ đồ cỡ vô cùng có giá trị, có điều tôi đã từng bị mắc lừa nhiều, biết rằng những người càng tỏ ra như vậy càng có thể là một tên lừa gạt, không dám coi thường gã, nói: “Đúng, chỉ cần ông muốn bán, có điều trước tiên tôi phải xem qua đồ một chút”.

Lão đầu tử kia liền nghi ngờ nhìn tôi, dè dặt lấy cái túi ra, đưa ra nửa chừng lại rút về: “Hay là đổi chỗ đi, bạn tôi nói bán vật này nếu bị bắt là bị xử bắn liền, tôi cũng không dám ngang nhiên mang ra ngoài đâu”

Tôi nghe mà buồn cười, tự nhủ, gã này cứ làm như trong túi của gã là “binh mã đồng”*, hay là “tư mẫu mậu phương đỉnh” * hay sao? Bị bắt còn bị tử hình nữa, đúng là càng nhìn càng thấy gã giống một tên lừa gạt, có điều nhìn thái độ nghiêm trọng của gã, tôi cũng không muốn trái ý gã. Nhìn quanh thì bốn bề đều là người mới ra từ chợ Nam Cung, bây giờ ai nấy đều dỏng tai lên nghe ngóng, gã nói cũng có lý. Thế nên tôi liền chỉ phía cửa nhà bếp nói: “Cũng được, đồ tốt chúng ta không nên cho người ngoài xem, chúng ta nên vào phòng rồi nói chuyện cụ thể hơn, được chứ?”

(* Chú thích: Binh mã đồng: đội quân đất nung của lăng mộ Tần Thủy Hoàng; Tư mẫu mậu đỉnh: Một trong 10 báu vật vô giá của Trung Quốc, đỉnh có từ cuối thời nhà Thương (1400-1100 BC). Tư mẫu mậu đỉnh được một người nông dân ở tỉnh Hà Nam, Trung Quốc phát hiện vào tháng 3/1939. Đỉnh nặng 832.84 kg. Nó là chiếc đỉnh nặng nhất trong các nồi đồng được khai quật. Đỉnh được đúc cho vua Zugeseng để cúng mẹ vua. Tư mẫu mậu đỉnh là minh chứng cho trình độ cao về kỹ thuật đúc đồng ở thời nhà Thương.)

Gian phòng nhỏ phía sau rất kín đáo, thanh tịnh, khi có việc qua đây tôi thường ghé lại nghỉ trưa, Thiếu Gia mang một cái bàn tròn lên, tôi mời lão đầu tử ngồi.

Gã vốn đã thèm rượu đến nhỏ cả dãi, ngừa đầu nốc một ngụm lớn, mặt liền ửng đỏ, sau đó liền vốc thức ăn, nhồm nhoàm nhai. Nhìn dáng vẻ giống như nhện đói từ tối qua.

Tôi nghĩ lão đầu này đúng là quá non nớt kinh nghiệm giang hồ, người lạ mời lão uống rượu lão liền hốc. Nhưng bỗng nhiên tôi liền chốt dạ tự nhủ lão này hết ăn lại uống này giờ, chút nữa lỡ như thứ lão lấy từ trong túi

xách ra là một mảnh ngói lớn, thì mẹ kiếp tôi có tức chết trên bàn thức ăn này không?.

Tôi nghĩ cũng không nên để cho gã ăn tiếp nữa, hỏi: “Ông bạn, ông từ từ hãy ăn tiếp, chúng ta bàn chuyện một chút, thứ đồ kia, có thể cho tôi xem rồi chứ?”

Lão đầu tử không thèm để ý đến tôi lại tự rót một cốc rượu rằng uống cạn, thật đúng là không biết kiêng nể ai, lại tiếp tục rót cho tôi một cốc, rồi mới đặt bình rượu xuống, nói: “Ông bạn uống đi, rượu này không tệ”.

Tôi liếc nhìn qua một cái, mẹ kiếp vẫn còn uống được, hay là để thiếu gia mang thêm cho lão hai chai rượu Phần (thứ rượu ngon, sản xuất ở Phần Dương, tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc) tới cho lão nhâm nhi luôn thể.

Lão đầu tử chỉ chăm chăm hốc, tôi hỏi lão thêm mấy lần chuyện đồ kia lão vẫn giả điếc, cuối cùng tôi phải giật lại bình rượu, lão mới lén đưa cái túi qua cho tôi.

Tôi vội mở ra, lòng thầm nhủ, nếu là đồ đồng nát thì cũng đừng trách ta không nể lão, đảm bảo đồ ăn hôm nay lão không phun ra hết thì đừng có về.

Túi này có từ thời trước giải phóng, loại mà các bà chủ thời mãn thanh hay mang, mặc dù rất nặng mùi nhưng khá chắc chắn, có thể nhét được không ít đồ. Tôi kéo dây khóa túi, nhìn lướt qua bên trong, ngồn ngang đầy đồ được bọc báo dày cộp.

Cổ nhân có nói, một chữ chế áp một quý, cho nên đồ táng theo người chết đều phải bọc chữ, ngày xưa thì dùng giấy lớn viết chữ lên, bây giờ dĩ nhiên là dùng báo, phía trên viết nhiều chữ như vậy, cho dù cả sư đoàn quý có đến thì cũng chỉ đành ngồi khóc. Tục này bây giờ địa phương nào cũng theo, rất nhiều nghề ngày nay dùng báo để gói đồ cũng không chỉ là vì tiện thì dùng không thôi.

Tôi lấy ra đếm thử, có tất cả sáu thứ, ba cái lớn, hai cái nhỏ, còn một cái đẹp.

Vừa mở báo ra xem thử, hai lỗ tai tôi bắt đầu nhảy nhót, trong báo ngoài bùn đất ra nhìn sơ có thể phát hiện một cái be rượu bằng đồng thau hai tai thời Tây Hán, nhìn mặt hàng và trình độ bảo tồn, có thể ước lượng thời ấy thứ đồ này dùng để uống rượu giá chắc tầm hai mươi xu, bây giờ thì dưới năm ngàn đồng đừng nói chuyện.

Toàn bộ chỗ đồ kia có phải lên tới mấy trăm ngàn đồng không? Tôi nhìn qua có cảm giác đầu óc hơi choáng váng, liền vội xem tiếp mấy thứ kia, ngoài hai cái nhỏ, hai cái lớn cũng đều là đồ đồng thau, một cái cốc rượu và một nậm rượu hình như là cùng một bộ. Tôi ước lượng, không được, một bộ đồ này nếu sang tay ở chợ Nam Cung rẻ cũng có thể bán được ngay ba chục ngàn, nếu mang đi Thượng Hải hoặc Bắc Kinh thì quá thật khó mà nói trước.

Cuối cùng chính là thứ đồ đẹp kia, là một miếng đồng thau cũ, phía trên có khắc hình chim, chữ triện và hoa văn, có vẻ như nó được gỡ ra từ một thứ đồ đồng thau lớn.

Chỉ nội mấy món nhỏ này thôi đã quá đủ cho tôi kiểm chác rồi, nhìn mảnh đồng thau kia, đoán chừng gã còn có đồ lớn chưa mang ra, tôi không khỏi hít hà trong lòng. Những thứ này đừng nói là mời gã mấy chén rượu, có cho hắn ăn nhậu cả một tuần lễ cũng là chuyện “Phụng mao lân giác”* (ý là chuyện nên làm).

Tôi trợn mắt há mồm hỏi lão đầu tử kia: “Ông bạn, những thứ đồ này ông lấy được ở đâu? Mẹ kiếp, làm tôi hoa cả mắt”.

Lão đầu tử nhìn qua tôi một cái nói: “Anh đừng hỏi nhiều, nếu muốn thì ra giá đi”

Lúc này quả thật tôi không dám ra giá bừa, những thứ đồ này đều vô cùng tinh xảo, hơn nữa chất lượng còn cực tốt, thời nay rất ít thấy đồ còn giữ được phẩm cấp thế này, tôi cảm giác loại đồ này không phải đồ đào trộm được từ cổ mộ mà có thể là đồ trộm cắp từ gia đình quyền thế. Nếu là đồ đạo mộ, tôi không sợ, người chết thì không thể báo cảnh sát, nhưng nếu là đồ ăn trộm trong nhà người ta, cầm vào rất dễ phồng tay, tôi một mình từ thành phố tới đây, chẳng mấy chốc sẽ tra ra được lai lịch.

Tôi thực sự lâm vào tình thế khó xử, suy nghĩ một chút nói: “Ông bạn, không nói dối ông, đồ này chất lượng quá tốt, mang ra ngoài, người dám thu mua không nhiều đâu, nếu ông muốn bán thì nói thật cho tôi biết, đồ này ông làm sao kiếm được, còn không thì tôi giới thiệu giúp ông mấy tay to gan hơn, cho tôi chút tiền môi giới là được. Nói thực nếu hàng này là hàng chợ đen, ông mang theo chỉ hại đến thân”

“Hàng chợ đen, thế nào là hàng chợ đen?” Lão đầu tử ngơ ngác không hiểu, thấy tôi có vẻ không muốn mua, lão cũng căng thẳng, rượu cũng không tấp vô miệng nữa.

Tôi giải thích qua cho lão một lần về hàng chợ đen rồi nói: “Tôi đây thứ gì cũng dám mua chỉ có hàng chợ đen là không, súng đạn còn lợi hại hơn quý nhiều”

Gã dường như hiểu ra được một chút, nói: “Ông chủ, ông yêu tâm, đồ này không phải hàng chợ đen, những thứ này là tôi mò được ở trong Hoàng Hà”

“Trong Hoàng Hà sao?” Tôi thật chưa từng nghĩ tới câu trả lời này.

” Đúng, nghĩ lại cũng tầm nửa năm trước.”

Lão đầu tử đặt bình rượu xuống, tựa hồ đã hạ quyết tâm: “Ông đừng nhìn bộ dạng này của tôi mà đánh giá, thực ra thì tôi cũng là một người dân

lao động, tôi là người chày thuyền trên sông Hoàng Hà. Chuyện là thế này...”

Lão đầu tử này tên thật là Vương Toàn Thắng, mặc dù gọi lão là lão đầu tử nhưng hẳn nói mình mới bốn mươi tuổi, là dân lao động chân tay, lao lực nhiều nên già trước tuổi, cũng không có gì có gì là kỳ lạ.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hình Nộm Đất.

Hàng năm, từ thượng du Hoàng Hà đổ xuống mấy triệu tấn rác rưởi, trong đó có nhiều rác công nghiệp, phụ tùng linh kiện, rác xây dựng lắng đọng ở phần đáy sông.

Vương Toàn Thắng cùng mấy người khác thuê một chiếc thuyền nhỏ, dùng một cây đinh ba, xuôi theo dòng Hoàng Hà, cào mò rác rưởi dưới lớp phù sa, sau đó dùng nước sông rửa sạch, phân loại. Về căn bản chín mười phần trăm thứ mò lên là rác bỏ đi không dùng được, đem đổ trở lại Hoàng Hà. Họ chỉ giữ lại kim loại, ny lon và thủy tinh, có thể mang bán lấy tiền.

Mặc dù vậy thu nhập hàng năm của Vương Toàn Thắng cũng tương đối khả quan, bởi vì đoạn lưu vực gã nhận thuê là khu vực hạ lưu sông Hoàng Hà. Mặt sông rộng, tốc độ nước chảy chậm, rác rưởi lắng đọng rất nhiều. Một chuyến qua lại của gã, ít nhất cũng có thể kiếm được hai mươi đồng. Những năm đó gã cũng thu được không hề ít từ cái nghề đặc biệt của mình.

Mấy thứ đồ đồng thau trong tay gã hiện nay, thời điểm mò được chính xác là vào tháng mười hai, mò được ở dưới máng nước chắn ngang sông. Gã nói lúc đó gã đang dùng đinh ba kéo rác, đột nhiên mặt nước nổi xoáy nước lớn, bằng kinh nghiệm của mình gã liền biết đây là hiện tượng phù sa dưới đáy sông sụt xuống.

Hoàng Hà thực ra không hề bình lặng, rất nhiều chỗ phía dưới trống rỗng. Gã dùng đinh ba kéo một cái, liền bị mất thăng bằng, chiếc thuyền tròn trành nghiêng xuống dưới, cảm giác đinh ba rất nặng, không cần thận

thuyền của Vương Toàn Thắng sẽ bị lật, cho nên gã lập tức buông đinh ba và giữ lấy sợi dây buộc vào cán để đinh ba chìm xuống theo dòng nước. Điều kỳ quái là, mặc dù đã thả dây đến sáu bảy mét, đinh ba vẫn tiếp tục bị hút xuống, tựa hồ phía dưới sông vô cùng trống rỗng, vô cùng sâu.

Mãi đến khi sợi dây thả xuống đến hơn chục mét, gã mới cảm giác chạm đáy, sau đó gã liền thử giật sợi dây buộc đinh ba trước sau các hướng hồi lâu mới cảm giác đinh ba nhúc nhích được một chút.

Mấy người bọn gã cố hết sức kéo sợi dây, muốn kéo đinh ba lên khỏi mặt nước, có điều chưa kéo lên được thì bỗng có người kêu thét lên một tiếng, bọn họ nhìn thử, liền không dám kéo tiếp, thì ra là dưới nước, ngay phía trên đầu đinh ba hình như có găm một người.

“Ôi trời! trúng người rồi!”

Mò được người chết đối với bọn họ mà nói thường sẽ gặp xui xẻo, có điều nếu như đã chẳng may mò được thì nhất định phải kéo lên khỏi mặt nước, nếu không lần sau thuyền chạy, người chết liền có thể tới lật thuyền của bọn gã. Đây cũng không phải là lần đầu tiên Vương Toàn Thắng đụng phải loại chuyện này, mặc dù không muốn nhưng cũng không còn cách nào, quy củ của tổ tông gã không thể tự mình phá hỏng, đành để cho bọn họ tiếp tục kéo.

Kéo lên khỏi mặt nước nhìn kỹ thì phát hiện ra trên mũi đinh ba không phải người chết mà là một tượng người bằng đất nung màu đen. Hình nộm đất màu đen này nhìn qua có thể biết chính là đồ cổ, đó là tượng một người đàn bà nửa ngồi, tay làm động tác như đã từng cầm một thứ gì.

Vương Toàn thắng nhìn qua một cái, hình nộm này rất giống âm tượng. Tương truyền từ thời xưa khi có một người chết đuối bị mất tích, thân nhân của họ sẽ làm một hình nộm mang hình dáng của người đó chìm xuống nước trao đổi với hà bá, thi thể sẽ nổi lên.

Thứ này còn xui xẻo hơn cả người chết, Vương Toàn Thắng đang định mở miệng chửi đồng thì bọn họ nhìn kỹ tượng đất lại phát hiện không đúng, hình nộm sứ đường vân nhẵn nhụi, động tác sinh động, nét mặt bình thản, ôn hòa, nhìn qua vô cùng tinh xảo, không giống như là được làm bởi nhà nghèo.

Mấy người liền suy nghĩ, Á, là mộ người

Những người này thường rất mê tín, bọn họ đều biết thứ đồ này thường chỉ trong mộ mới có, bọn họ ý thức được rằng vừa rồi rất có thể mình mới cào trúng một cái cổ mộ chôn dưới đáy Hoàng Hà, vô cùng hoang mang, ngay cả đụng cũng không dám đụng, liền định ném vật này xuống nước trở lại.

Có điều lúc này trên thuyền có một người đã ngăn cản bọn họ, gã này này ngoại hiệu là Hai mặt rỗ, trước kia đã từng buôn đồ cổ, khách quan mà đánh giá, gã này có kiến thức cao hơn Vương Toàn Thắng rất nhiều, hẳn vừa nhìn thấy hình nộm, ánh mắt liền phát sáng, biết ngay tài lộc tới.

Đợi cho bọn họ mang người góm lên thuyền mới nói với họ vật này đáng tiền, có thể bán cho viện bảo tàng của nhà nước, người ngoại quốc cũng rất thích, mò được vật này chính là lộc trời ban.

Vương Toàn Thắng nghe nửa tin nửa ngờ, nói rằng mò được tượng người chết sẽ gặp xui xẻo báo ứng, có điều mấy người tuổi trẻ lại đều rất tin tưởng Hai mặt rỗ, mấy người lại thả đĩnh ba xuống tiếp, kết quả câu được mấy món đồ đồng thau hình dáng giống như con cú mèo lớn (tôi biết cái này là điều tôn), phía trên khắc đầy hoa văn chim triện *

(*Chú thích: Chim triện là một loại triện dùng hình chim thay thế chữ ký, không chỉ là một phong cách trang trí đặc biệt mà còn mang ý nghĩa tượng trưng sâu sắc.)

Điều tôn cao chừng nửa thước, phía trên mặt đồng thau đã bị rỉ loang lỗ, bị ăn mòn nghiêm trọng, Hai mặt rỗ liền cạo qua mặt ngoài điều tôn một chút, rỉ đồng phía trên liền rơi xuống từng mảng.

Mấy cái đồ đồng thau kia cũng là được mò lên như vậy, những thứ đó căn bản Vương Toàn Thắng chưa từng thấy qua, đương nhiên lúc ấy hẳn không hề biết những thứ đồng nát này cũng đáng tiền như vậy, có điều lúc đó Hai mặt rỗ liền nói với bọn gã, những thứ này còn đáng giá hơn vàng, bảo bọn họ có thể lấy được bao nhiêu cứ lấy.

Mấy người đâm ra sợ hãi cũng không dám mò nhiều nữa, chỉ có Hai mặt rỗ không kiên nhẫn được nữa liền thả đỉnh ba, tựa hồ như muốn mò hết đồ dưới đáy lên. Mò được mấy lần thì mắc phải một thứ gì đó vô cùng nặng, mắc phải vật này không làm sao kéo đỉnh ba lên được, cho dù làm thế nào đỉnh ba cũng không nhúc nhích một phân.

Hai mặt rỗ nói có thể là câu đến quan tài rồi, gã kiên quyết không chịu từ bỏ ý định, tiếp tục kéo, cuối cùng cũng kéo được đỉnh ba lên cùng một mảnh đồng thau.

Vương Toàn Thắng không cho bọn họ làm loạn nữa, nói là người ăn cơm tổ truyền, làm chuyện xui xẻo, tổ tông sẽ trách tội. Vì vậy bọn họ đành mang số đồ đã mò lên được rửa ráy sạch sẽ, dùng vải bọc lại. Họ không dám lên bờ ban ngày, quyết tâm chờ đến tối mới lọ mọ cả đêm dọn đồ về thôn rồi mang về nhà mình.

Bọn họ đợi qua mấy ngày, dường như không có ai phát hiện chuyện này, Hai mặt rỗ liền yên tâm mang một mảnh đồng thau nhỏ ra trấn, nói với bọn họ gã là đi đến phủ Thái Nguyên tìm mẹ hẳn nhờ kiếm một số chủ buôn đồ cổ, tìm mối bán những thứ này lấy tiền.

Sau khi hẳn đi được sáu tháng rưỡi, mấy ngày trước mới gọi điện thoại về, nói hẳn đã tìm được người mua, bảo bọn họ cử một người mang đồ lên

giao hàng.

Thật ra mấy người đó giờ căn bản không còn hi vọng gì vào món tiền này nữa, lúc bấy giờ đã quá nửa năm mà không thấy Hai mặt rỗ liên lạc lại, họ cho rằng đồ này khó bán, mang đi không chừng tiền không có lại còn âm cả lộ phí. Đang lúc làm nông bận bịu, không ai chịu đi. Vì Vương Toàn Thăng già nhất trong đám nên liền giao hết vụ này cho gã.

Vương Toàn Thăng về nhà bàn bạc với vợ một chút, vợ gã không chịu, kết quả hai người cãi nhau một trận lớn, trong cơn nóng giận gã liền mang theo đồ, ngồi xe lửa đến Thái Nguyên.

Trước khi đi, Hai mặt rỗ có dặn đến tìm gã ở chợ Nam Cung, gã hỏi đường một vòng tìm được gian hàng của mẹ hai mặt rỗ, nhưng không thấy mở cửa. Đây là lần đầu gã vào thành phố, cũng không có chỗ nghỉ chân, ban ngày lang thang ở chợ nam cung, buổi tối ngủ dưới tàng cây. Bẵng qua bảy tám ngày, tiền cũng đã xài hết mà không biết Hai mặt rỗ đã xảy ra chuyện gì vẫn không hề xuất hiện.

Hắn cãi nhau với vợ rồi bỏ đi, cứ tay không mà về, ở nhà nhất định sẽ không ngóc đầu lên được, nghĩ tới nghĩ lui, tự nhủ đây không phải là chợ đồ cổ sao? Bán những thứ này đi, để cho vợ biết, mình cũng không phải là kẻ vô dụng.

Có điều bản tính gã trời sinh không biết múa mép, cũng không biết làm giá, không biết rao bán thế nào, đành thập thò quanh chợ lái nhái câu nói của Nam ba tử kia, câu nói đó cũng là do Hai mặt rỗ dạy cho gã. Có điều gã thật không ngờ gặp phải tình trạng này, hỏi mấy lần cũng chẳng có ai quan tâm, kết quả đồ không bán được, vật vờ thêm hai ngày, tiền cũng hết, tinh thần cũng cạn, tự nhủ lòng thôi về cho vợ muốn mắng cứ mắng, muốn chửi cứ chửi đi, dù sao cũng vẫn phải sống. Vì vậy mới quyết định ăn xong sẽ về quê, không ngờ lại gặp phải bọn tôi.

Vương Toàn Thắng lại tiếp tục uống, rượu vào lời ra, mặc dù nói chẳng nên lời tôi nghe cũng hiểu được tám chín phần mười, toàn thân cảm giác ớn lạnh.

Đáy Hoàng Hà quả thật quá khủng khiếp, dưới lớp phù sa kia cái gì cũng có, tôi nhủ thầm trong lòng, nói không chừng lần sau có thể mò thấy cả đĩa bay cũng nên.

Có điều đối với những chuyện như thế này, chỉ cần là người sinh sống bên Hoàng Hà thì căn bản đều từng nghe người già kể qua, cho nên câu chuyện này cũng có thể là do gã bịa ra. Vương Toàn Thắng này mặc dù nhìn qua có vẻ là người thật thà nhưng tôi có thể đoán được bản chất gã là một người khôn khéo, gã thật thà chẳng qua là bởi vì ít kiến thức chứ không phải vì đần.

Tôi tạm thời chấp nhận câu chuyện của gã, mặc dù chưa tin hoàn toàn, nói với gã: “Vậy toàn bộ những thứ đồ này là do ông mò lên?”

Vương Toàn Thắng gật đầu, ợ ra một hơi rượu hỏi tôi: “Đồ tôi mang theo đều ở đây, có điều ở nhà tôi còn nữa. Ông chủ, ông xem cũng xem rồi, nghe cũng nghe rồi, những món đồ này ông có thể cho tôi bao nhiêu tiền?”

Tôi suy tính trong lòng, Hai mặt rõ là người như vậy chắc chắn sẽ không chia cho họ nhiều tiền, bọn họ tuyệt đối cũng không thể ngờ vật này có giá trị tới trên chục ngàn, có điều tôi làm người cũng không thể tham lam quá, vì vậy liền làm bộ xem lại một chút, nói với gã: “Đáng tiếc, vật này đã bị chôn trong bùn lâu ngày, đã bị hư hại không còn nguyên vẹn, đáng ra có thể bán giá cao hơn, như vậy đi, chúng ta khỏi phải bàn bạc qua lại giá tiền làm gì nữa, tôi chịu thiệt một chút, tôi trả cho ông một ngàn đồng một món, lần sau làm ăn tiếp, thế nào?”

Vương Toàn Thắng “Àm” một tiếng ngã ngời xuống đất, không đứng lên nổi, tôi vội kéo gã dậy nói: “Ông làm sao thế?”

“Ôi mẹ ời, vật này đáng tiền vậy sao? Sáu cái là sáu ngàn đồng? Tôi phải móc bao nhiêu cát mới có thể kiếm được nhiều như vậy đây” Vương Toàn Thắng run rẩy

Tôi cười ha ha một tiếng, vừa đi ra ngoài nói Thiếu Gia chuẩn bị tiền giúp, vừa nói: “Không không, ông có năm món đồ, tôi trả ông năm ngàn đồng, mảnh đồng thau kia tôi cũng không lấy, nó là đồng nát”

Vương Toàn Thắng cũng gật đầu, nói: “Phải phải, ta uống nhiều đến hồ đồ rồi”

Thừa dịp Thiếu Gia đi chuẩn bị tiền, tôi tiếp tục hỏi gã, mảnh đồng thau kia là thứ gì.

Vương Toàn Thắng nói, đó chính là thứ rụng ra từ món đồ lớn dưới đáy sông kia, Hai mặt rõ nhường cho gã một mảnh, hẳn cũng cầm một mảnh đi tìm những tay thợ cao tay xem thử. Sau đó gã hỏi tôi có muốn hay không, nếu muốn thì cho tôi luôn.

Tôi đặc biệt có hứng thú với vật này, trong đầu nghĩ cung kính không bằng tuân mệnh, liền nhận lấy. Lúc này Thiếu Gia cầm tiền tới, tôi đếm xong đưa cho gã, gã nhận lấy đếm đi đếm lại nhiều lần mới nhét vào trong túi. Tôi cũng giống gã, cẩn thận xem kỹ từng món đồng thau nhỏ, chắc chắn không phải hàng giả mới nhét vào túi

Vương Toàn Thắng tâm trạng vô cùng thoải mái, đầu lưỡi cũng lưu loát hơn, liền nói bữa này để gã trả, lại kêu Thiếu Gia mang rượu lên, tôi nhìn không ra gã này rốt cuộc có thể uống bao nhiêu đây, lại một chai rượu trắng, một chai rượu Phần. Gã lúc này đã coi tôi như là tri kỷ, ra sức rót rượu cho tôi, còn nói, hay là qua thôn bọn gã chơi một chuyến, tiện thể gã mang hết chỗ đồ trong nhà bán cho tôi luôn.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Truyền Thuyết Cổ Vật Hoàng Hà.

Vương Toàn Thắng gật đầu đồng ý, vỗ ngực nói sẽ bảo đảm giữ đồ cho tôi, còn muốn tôi lưu số điện thoại trên thị trấn chỗ gã, nói rằng gọi số này nói muốn gặp Vương Toàn Thắng liền có thể tìm được gã. Đến lúc đó gã mời tôi uống rượu.

Lại ăn uống thêm một hồi, tán gẫu sang những chuyện khác, Vương Toàn Thắng nói từ nhỏ gã đã làm nghề này, tính luôn cả năm nay cũng sắp sỷ ba mươi năm. Ba mươi năm qua chuyện kỳ quái gã đã gặp qua cũng không hề ít. Đồ mò lên ở Hoàng Hà, loại gì cũng có, nói hơi chướng tai một chút, tử thi gã cũng mò được không dưới trăm bộ. Chưa kể có thời kỳ mò được cả lạc đà sắt, ngựa sắt.

Có lúc gã còn câu được cả đồ sống, năm ngoái ngay tại Hoàng Hà gã câu được một con rùa đen lông hồng to bằng cái thau rửa mặt, trên lưng còn khắc chữ cổ. Sau đó vợ gã nói con rùa đen trường hồng mao này là họ hàng thân thích của Long Vương liền mang thả. Nghĩ lại cũng đúng, năm đó bọn gã thu nhập vô cùng khá, mỗi lần ra sông đồ tốt đều đầy cả thuyền, vợ gã nói là Long Vương đang giúp đỡ gã.

(tôi nghe đến đoạn này thì tự nhủ, mẹ kiếp Long Vương cũng thật rồi hơi, không làm chính sự ở đây giúp gã thu đồng nát, gã cũng thật tự biết dát vàng lên mặt mình)

Sau lần mò được đồng thau kia, bọn họ cũng không dám ra sông nữa, khoảng thời gian này, kỳ lũ Hoàng Hà sắp về, đập ở thượng du mở nước,

nước ở đó bây giờ quá sâu lại chảy siết hơn trước kia nhiều, nếu không thì cũng muốn đi xem thử lần nữa xem có thêm đồ gì tốt không.

Liên quan đến cổ mộ Hoàng Hà, trước kia gã cũng từng nghe ông nội nói qua là có chuyện Hoàng Hà cổ mộ, nhưng đích thân gặp được thì với gã là lần đầu tiên, trước kia gã còn cho là chuyện hoang đường. Thật vô lý, phù sa hàng năm tích tụ ở Hoàng Hà hẳn phải tính bằng thiên văn số tự * (con số thiên văn (những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên, ví dụ khoảng cách từ mặt trời đến Thiên vương tinh là 2.8691×10^9 km)) rồi mới phải, đồ ở dưới đáy hẳn cũng phải chôn vùi ở tầng rất sâu mới đúng, làm sao mà đỉnh ba có thể chạm đến, gã cũng nghĩ không ra.

Vương Toàn Thắng lại nhanh chóng nốc cạn thêm hai bình rượu, lúc này trời đã tối đen, hẳn đứng dậy trả tiền, định đi cả đêm về nhà, lúc này tôi cũng hận không thể tiễn gã đi thật mau, nếu không thì gã không say tôi cũng chết vì rượu. Thấy hẳn tuy rằng có nói nhiều nhưng vẫn rất tỉnh táo liền biết gã này là một con sâu rượu, nói với gã câu cần thận rồi đưa gã ra cửa.

Quay ra ngoài tiệm cơm, Thiếu Gia liền nháy mắt hỏi tôi chiến tích thế nào, tâm trạng tôi đang rất thoải mái, chỉ có điều uống hơi nhiều rượu, đợi hẳn rót hai chén trà xong liền kể lại cho hẳn nghe một lần toàn bộ quá trình giao dịch.

Thiếu gia nghe xong, liền thấy rất ngạc nhiên: “Kỳ lạ, sao trong Hoàng Hà lại có thể có thứ đồ này chứ? Là do người mang chôn ở đó? Hay là thần tiên sắp đặt?”

Tôi cười nói: “Từ xưa tới nay trong Hoàng Hà vốn đào ra được rất nhiều đồ vật hiếm lạ, cổ quái, trong sử sách nhiều chỗ ghi lại, cái này cũng không có gì là quá kỳ lạ.....”

Thật ra thì truyền thuyết về cổ vật Hoàng Hà tôi có từng nghiên cứu qua, các triều đại từ xưa cũng vớt lên được rất nhiều, căn cứ vào tình hình thực tế có thể chia thành bốn loại:

Loại thứ nhất là văn vật trên đất, vì có liên quan đến Hoàng Hà nên đã bị chìm xuống dòng sông

Theo lịch sử ghi lại, ba đến bốn ngàn năm trước năm 1946, Hoàng Hà đã bị 1593 lần lũ lớn uy hiếp, vì sông bị tràn ngập nên dòng lớn đã thay đổi tổng cộng 26 lần. Đông Hoa Sơn hàng ngàn năm trước còn chưa nằm trong dòng sông Hoàng Hà mà là một đồi đất trên cạn, không biết trải qua bao biến thiên của lịch sử, một lần kia Hoàng Hà đổi dòng, nước lũ bất ngờ cuộn về, chôn giấu tất cả trong dòng phù sa. Cho nên truyền thuyết nói rằng chỉ cần là huyện thành bên bờ Hoàng Hà, đều có thể mò vớt ra cổ vật hay đồ vật trên cạn khác.

Loại thứ hai là do các nghi thức tôn giáo, thả chìm vào trong dòng sông các loại thần khí cúng tế. Từ thời cổ xưa, nhân dân sống hai bên bờ sông, vì sống nhờ vào nước lũ của sông, nên chiêu số nào cũng phải áp dụng, trong đó có việc sử dụng bí thuật phong thủy, mang trâu sắt, ngựa sắt trấn sông thả vào trong dòng nước cuộn cuộn, những thứ này từ đó không thấy được ánh mắt trời, sau này bị người đời sau vô tình mò lên.

Loại thứ ba là thuyền chìm, dòng phù sa Hoàng Hà đã lưu giữ không biết bao nhiêu oan hồn, thuyền chìm vô số, có điều vì dòng Hoàng Hà mãi cho tới hạ lưu nước mới bình lặng, cho nên toàn bộ thuyền lớn đều đã bị chôn trong bùn cát ở hạ lưu Hoàng Hà. Vì thế nơi này hẳn là...

Loại thứ tư cũng là loại thần bí nhất, rất nhiều địa phương đào được trong bùn cát ở đáy sông không ít đồ mà không ai biết được là thứ gì, niên đại bị chìm xuống sông, lý do bị chôn vùi. Ví dụ như trước giải phóng ở bãi sông đoạn Hoàng Hà Cam Túc đã từng đào lên một cây vạn tuế, đào sâu mười mấy thước vẫn không thấy rễ. Sau đó chủ đất liền kêu người cưa cây

này, kết quả ngày hôm sau, tròn mười dặm quanh đó cây cối đều bị chết khô giữa đêm.

Câu chuyện thạch đài dưới đáy Hoàng Hà chắc hẳn cũng thuộc loại này, có điều kỳ lạ là, sau khi đập thạch đài này ra bên trong lại có một cái quan tài. Tôi thật không nghĩ ra, thứ kia có thật là một cái thạch đài hay không, hay phải gọi nó là một ngôi cổ mộ?

Tôi bồi tiếp Vương Toàn Thắng quá nhiều rượu nên buổi tối hôm đó cũng không nói chuyện với Thiếu Gia được nhiều, hẹn hẳn ngày mai mang tiền quay lại lấy đồ, rồi về đi ngủ. Thiếu Gia nói với tôi, người nông dân tương đối coi trọng lợi ích trước mắt. Bây giờ gã nói hay với ông, đồ hẳn giữ lại cho ông, nhưng sau khi về nhà suy nghĩ lại, chắc chắn không khỏi tò mò, nói không chừng tuần sau lại mang đồ đến đây bán. Hẳn đã từng bán đồ một lần, cũng cơ bản biết giá cả, vậy nên phải rèn sắt khi còn nóng, thừa dịp này phải nuốt luôn, trước khi quá muộn.

Thiếu Gia nói rất có lý, tôi nghe trong lòng cũng hơi gấp gáp, có điều không có tiền thì cũng hết cách, không thể làm gì khác hơn là tiếc rẻ trong lòng.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Lão Đầu Tử.

Đêm hôm đó, tôi liền chìm vào một giấc mộng, trong mộng tôi thấy một con sông lớn. Vương Toàn Thắng ôm một cái mâm quý hình lục giác bằng đồng thau đồ cực phẩm từ thời chiến quốc ở bờ sông bên kia kê bán, tôi cầm tiền đứng ở đây gọi với lại, lão kêu lên rằng không nghe được gì. Bỗng đằng xa có một người đi tới, rút ra một tờ tiền hình như là năm đồng mua cái mâm quý đồng thau kia. Tôi ở bên này lòng như lửa đốt, hấp tấp rơi thõm xuống sông.

Lúc tỉnh lại mới phát hiện ra là té xuống giường, lắc đầu tự nhủ, mẹ kiếp sao lại mơ thấy cái loại mộng này chứ. Hay là ông trời gợi ý mình đi tìm Vương Toàn Thắng một chuyến.

Lúc này, bên ngoài mặt trời vừa mới ló, bầu trời ngoài cửa sổ vẫn một màu xám tro, ánh sáng trong phòng rất yếu.

Tôi xem qua đồng hồ một chút, đã năm giờ sáng rồi, thời điểm chợ đồ cổ buổi sớm đã khai mở, lúc này cũng là thời điểm có nhiều đồ tốt nhất đồng thời hàng giả cũng nhiều nhất. Tôi vốn không định đi chợ sớm, có điều suy nghĩ lại, có lẽ vẫn nên đi dạo một chút thì hơn, xem thử xem có thể kiếm được một chủ hàng đồ cổ sành sỏi, bán đồ trong tay đi, sau đó lại về cái huyện ven sông kia tìm Vương Toàn Thắng cất nốt mỗi hàng.

Nghĩ đến chuyện vẫn còn đang nguyên một thân hình Adam mà ngủ, liền giật sáng bóng đèn bên cạnh, vừa định mặc quần, bỗng liếc mắt một cái thấy trong góc phòng có một cái bóng, là bóng một người đang ngồi.

Người nọ ngồi xồm quay mặt vào trong góc tường, dáng vẻ đầy quý dị, vì chỗ đó vừa đúng là góc tối, một bên ti vi, một bên là học tủ, tôi căn bản không thể nhìn rõ. Thực ra lá gan của tôi vốn không được lớn lắm, lúc này thấy trong phòng tối đen thui lại có nhiều hơn một người, toàn thân tôi bắt đầu run rẩy, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu đó là mình bị hoa mắt, có điều cẩn thận nhìn kỹ lại, không sai, thực sự là có người, động não một chút, thôi rồi, là quý.

Chỗ đó là chỗ tôi để mấy món đồ đồng thau nhỏ mua được hôm qua, ngấm lại một chút tôi liền nổi da gà, chẳng lẽ mình khí (đồ chôn theo người chết) có tà?

Nhất thời tôi không dám cử động, con quý kia cũng không động đậy gì, chỉ cứng đờ ngồi đó như tượng, tôi cảm thấy mồ hôi lạnh đang không ngừng tuôn ra ngoài.

Một lát sau, tôi dần dần bình tĩnh trở lại, thử cử động một chút để thăm dò, con quý kia vẫn không có phản ứng, trong lòng liền khó chịu, không phải là quý đàn đó chứ?

Trời càng lúc càng sáng hơn, mọi vật bên đó cũng dần dần sáng rõ, tôi lấy hết can đảm đến gần nhìn thử, nhất thời phát hiện ra quần áo con quý này trông vô cùng quen mắt.

Đầu óc tôi khê rung động, liền nghĩ ra, y phục này không phải là đồ Vương Toàn Thắng mặc trên người ngày hôm qua sao, nhìn kỹ lại người đang ngồi xồm ở đó, mẹ kiếp chính là lão đầu tử kia.

Không phải hôm qua mình đã tiễn Vương Toàn Thắng về quê rồi sao? Tại sao nửa đêm gã lại ở trong phòng mình? Tôi vô cùng khó chịu quay đầu nhìn lại, phát hiện cửa sổ phòng mình đang mở, chẳng lẽ gã bò vào từ cửa sổ. Có thể không đây, phòng của mình ở tầng sáu, lão đầu tử này có khinh công đập tuyết vô ngân trong truyền thuyết sao?

Tôi suy nghĩ nát óc, ai da một tiếng trong lòng, thầm nhủ đừng tưởng lão đầu này dáng dấp thật thà, thì ra cũng là hàng thổ phỉ, lão đầu này nửa đêm bò vào phòng của mình, chỉ sợ là có ý đồ bất lương, định trộm lại mấy món đồ đã bán.

Tôi hét to hai tiếng, lão đầu kia không chút phản ứng vẫn ngồi im như tượng gỗ, tôi nghĩ là hãn giả chết liền thuận tay móc từ trong túi ra mấy đồng tiền bằng kim loại ném vào đầu lão, đồng thời quát “Này, Vương Toàn Thắng, có chuyện gì thế? Quên đồ hả?”

Lão đầu kia vẫn không nhúc nhích, giống y như đã chết thật vậy. Đồng tiền nặng nề rơi xuống đất phát ra những tiếng leng keng.

Tôi hơi tức giận, nhìn qua Vương Toàn Thắng đó người không được nửa lạng thịt, tôi cũng không đến nỗi sợ hãi, vì vậy liền đi về phía hãn, trên người không có vũ khí, tôi sợ lão đầu tử này giở trò lừa bịp liền cầm một cái ghế tựa gỗ lên, đến cách gã bốn năm bước, từ xa dùng mũi chân đá vào lão đầu kia một đá.

Thân hình Vương Toàn Thắng khẽ lung lay, bỗng nhiên toàn thân mềm nhũn, giống như bùn nhão vậy, lập tức té xấp xuống đất, vẫn không nhúc nhích. Tôi ngửi thấy trên người gã nồng nặc mùi rượu, tóc hoa râm trườn gần kín hết mặt, trong bụng muốn ói ra một cái, dường như đã ý thức được điều gì xảy ra.

Tôi lập tức thả cái ghế tựa xuống, cẩn thận khẽ sờ vào tay lão đầu, mới chạm vào liền giật mình trong lòng- lạnh như băng.

Kinh nghiệm nói với tôi rằng đã xảy ra chuyện rồi, lão đầu tử mà làm sao tôi sẽ gặp phiền phức lớn.

Tôi lại sờ thêm mấy cái, đã không còn thấy mạch đập nữa, lúc này tôi nhớ lại trong ti vi có hướng dẫn cách nhìn con người, liền vạch tóc trên mặt

gã ra, nhìn thẳng vào mắt. Mới vạch hai cái tôi liền hít một hơi khí lạnh, hoảng hồn buông tay, lui liền mấy bước.

Chỉ thấy trên khuôn mặt bị đám tóc bạc bờm xồm che phủ kia, hai con mắt của lão đầu tử vẫn đục cổ rướn lên, con ngươi đã dãn ra. Điều khiến cho người ta phải rợn gáy và không thể hiểu nổi đó là khóe miệng của gã đang khê nhếch lên, biểu cảm kia, là đang cười gằn.

Trong lòng tôi vô cùng khó chịu, chuyện gì đang xảy ra đây, lão đầu kia đang yên đang lành tại sao lại đến chết ở trong phòng của tôi? Chẳng lẽ nửa đêm hần đến chỗ tôi trộm đồ, đang trộm dở thì bệnh tim phát tác, hoặc là trúng gió mà chết? Vậy thì tại sao lại có vẻ mặt này?

Gã đã thấy cái gì mà phải lộ ra vẻ mặt đáng sợ như vậy – trong phòng chỉ có mình thôi, chẳng lẽ hần thấy mình, hoảng sợ quá mà chết?

Tôi trông khó coi đến vậy sao?

Lúc đó tôi định đi ra ngoài để nhờ người báo cảnh sát, nhưng suy nghĩ một chút lại thấy không ổn, lão đầu này chết trong phòng tôi, chuyện quá kỳ lạ, chút nữa Lôi Tử tới, tôi biết nói làm sao với hần?

Tôi không thể nói thật là ngày hôm qua tôi mới mua đồ của hần, thật ra là đã thu mua tang vật trộm cắp, nói ra ăn cơm tù như chơi, có điều nếu tôi không nói ra thì chuyện sẽ càng phiền toái hơn.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tị Tị Phong Đầu. (Tránh Đầu Ngọn Gió)

Khi đó đầu óc tôi cũng vô cùng linh động, tôi liền biết mình không thể báo cảnh sát, đạo lý này gọi là buôn hàng đen (hàng không được phép lưu hành) thì gặp vận đen, tôi đi bán ma túy, sau đó giết người bên phe mua ma túy, phe kia tuyệt đối sẽ không thể báo cảnh sát, vì nếu đi báo thì chắc chắn sẽ phải vào nhà đá bóc lịch.

Vậy phải làm sao bây giờ? Tôi mất hết hồn vía thần thờ xoay đi xoay lại mấy vòng tại chỗ, bỗng nhiên, trong đầu tôi xuất hiện một hình ảnh thường xuyên xuất hiện trong phim nước ngoài: Vứt xác.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, có vẻ ổn! Lão đầu tử này không phải người bản xứ, toàn thân rách rưới, hơn nửa đêm lão lén lút bò vào phòng tôi không ai biết, tôi với lão hầu như không có một chút quan hệ nào, chỉ cần ném xa xa một chút qua địa phương khác, chắc sẽ không tra ra được tôi...Có điều làm sao mà chuyển xác đây?

Tôi nghĩ không phải nhà bếp có một cái xe đạp ba bánh (loại xe đạp liền xe ba gác) sao. Cách Nam Cung này mấy chục dặm là một cái gầm cầu, buổi sáng sớm căn bản không có người qua lại chỗ đó, tôi mang thi thể đặt ở đó, người khác nhất định sẽ cho rằng lão đầu này là một tên ăn mày bị chết rét.

Tôi nghĩ đến đây liền không kịp thắt dây lưng chạy vội xuống lầu gõ cửa phòng Thiếu Gia, hỏi mượn hẵn cái xe ba bánh.

Thiếu Gia thức dậy rất sớm, hẵn mới đi chợ mua thực phẩm về. Lúc này rất gia dáng ông chủ tiệm ăn lớn, quần áo gọn gàng, lịch sự, lúc vừa

mở cửa nhìn thấy dáng vẻ tôi như vậy, còn tưởng tôi đến đi nhờ nhà cầu, vừa nghe tôi muốn mượn xe liền vô cùng ngạc nhiên.

Tôi không để tâm tới hần, cầm lấy chìa khóa, đầu tiên là đẩy xe ra cửa sau nhà nghỉ, sau đó lên phòng, dùng chân cuốn chặt thi thể lão đầu lại vừa đội vừa vác chạy ra hướng cửa sau.

Một nhân viên phục vụ ở bên ngoài dậy sớm nhìn thấy còn tưởng rằng tôi mới từ chợ đồ cổ về, nói đùa: “Lão Hứa, hồi này thu hoạch không tệ nha, bọc đồ lớn như vậy, là tượng binh mã đất nung hả?”

Tôi cũng chào hỏi hần qua loa, đáp bừa mấy câu, tròn lòng thầm hỏi thăm sức khỏe tổ tông nhà hần, vừa chạy xuống dưới lầu, đặt thi thể lên xe ba gác.

Mới vừa lật lại thi thể, tôi liền cảm thấy sau lưng ướt nhẹp, sờ thử thấy dính dính, còn có một thứ mùi vô cùng cổ quái, lúc đó tôi vốn không có tâm trạng để ý đến chuyện này liền nhảy lên xe đạp chạy thẳng đến gầm cầu kia.

Chỗ này năm nào tôi cũng tới, cũng có thể nói là thuộc đường như cháo chảy, đường đã khá đông người, người thì tập thể dục, kẻ đi chợ sớm, họ căn bản cũng không để ý đến tôi. Tâm trạng tôi vô cùng căng thẳng nhưng cố làm bộ bình thản, vừa ngâm nga hát vừa cầm đầu cầm cổ đạp, rất sợ đụng trúng cảnh sát, có điều thật quá may là các đồng chí cảnh sát căn bản đều là cú mèo, dọc đường đi tôi không gặp phải nguy hiểm gì, thuận lợi tới được cái gầm cầu ngoài ngoài ô kia. Nhìn khắp nơi không một bóng người, tôi định chuyển cái thi thể phía sau xe xuống.

Có điều vừa quay đầu nhìn lại, nhất thời đầu óc liền nổ ong ong, toàn thân cứng đờ.

Trên xe trống không chẳng có gì, thi thể – không thấy, chỉ còn lại tấm thảm cuốn thi thể vương ở đuôi xe.

Tôi chửi thề một tiếng! Tự nhủ trong lòng không phải là rớt ngang đường chứ? Không thể nào, dọc đường đi tôi cũng đâu có va quệt vào đâu.

Có điều trong tình hình này lại không thể nói xác chết của lão đầu đó tự vực dậy chạy đi mất, lý giải duy nhất hợp lý đó là rớt ngang đường.

Trong lòng tôi bấn loạn đến mức tê dại, con mẹ nó nghĩ ra một câu chuyện, một chàng trai trẻ tuổi vừa ngâm nga hát vừa đạp xe, bỗng từ trong xe rơi ra một thi thể, một cụ bà vội kêu: Này cháu nhỏ, cháu rớt đồ, chạy tới xem thử một chút, là người chết, chắc cũng phải tắt hơi.

Đúng là quá xui xẻo, uống nước lạnh cũng bị giắt răng, tôi liền đứng ngây dại ở đó mười mấy phút, toàn thân bất động, đầu óc mụ mị. Lúc này bỗng nhiên xe lửa chạy qua cầu réo còi u u một tràng, tôi mới giật mình tỉnh lại.

Tôi chạy đến bờ sông, vốc nước sông rửa mặt cho tỉnh táo lại, suy nghĩ một chút, vừa rồi nếu đúng là thi thể bị rơi ở trên đường, vậy chắc chắn có người nhìn thấy mình, có điều cũng không dễ tìm được ra mình ngay. Khuôn mặt tôi khá phổ biến, lại cưỡi xe ba bánh, rất có thể họ sẽ nghĩ tôi là dân thờ hàng thuê ở địa phương. Tôi liền nghĩ, lúc này cũng đừng nghĩ đến chuyện làm ăn gì nữa, hay là chuồn đi.

Đầu óc xoay chuyển thật nhanh, đồ trên người đại khái có thể bán được năm, sáu chục ngàn, tôi mang đồ về Thượng Hải tiêu thụ, sau đó chuyển tiền vào tài khoản ngân hàng, số tiền này đủ cho tôi dùng hai, ba năm, tôi phỏng đoán nếu thi thể kia đúng thực là nửa đường bị rơi ra, chỉ cần tôi không xuất hiện, hai, ba năm sau tôi chắc sẽ bình an vô sự. Năm sáu chục ngàn tiền lời dùng để chống đỡ mấy năm ngắn ngủi chắc không thành vấn đề.

Vừa nghĩ tới liền vô cùng chán nản, hôm qua còn cho rằng ông trời bắt đầu chiếu cố đến ta, nhìn dáng dấp lão tử bây giờ mới thấy đúng là không

có số hưởng phúc.

Tôi suy nghĩ một chút liền cười xe về, lần này không dám quay lại đường cũ mà đi lòng vòng một vòng, dường như đã đi xuyên qua toàn bộ thành Thái Nguyên, đến lúc trời sẩm tối mới về lại nhà khách Nam Cung.

Mang xe qua ném ở tiệm của Thiếu Gia tôi chạy vội lên phòng mình, đi vào đóng cửa của lớn lẩn cửa sổ, sau đó ngồi trên giường thu dọn đồ đạc. Tôi vốn không mang nhiều đồ, loáng cái đã thu dọn xong, đeo lên lưng tôi tiện thể lên kế hoạch tiếp theo, sẽ đi liền suốt đêm trên bến xe, ngồi xe xuôi nam, tìm một thôn nhỏ tránh gió một chút. Ngay cả tắm cũng không cần tắm nữa mà đi luôn.

Có điều, tôi vừa mới ra tới cửa, bỗng nhiên đá phải một thứ gì đó, cúi đầu nhìn thử, thì ra là cái túi đựng đồ cổ mà lão đầu kia tối ngày ôm khư khư trong tay, đang lẳng lẳng nằm trên mặt đất. Tôi cầm lên lộ ra một cái, năm ngàn đồng hôm qua tôi đưa cho lão vẫn còn nguyên trong túi.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Huyện Lâm Hà.

Mặc dù hăn chết vốn không phải do tôi, nhưng nếu như tôi cầm năm ngàn đồng này, sợ rằng cả đời sẽ không sống thanh thản được, mà ném lại ở đây thì lại là đũa ngốc.

Tôi suy tính trong lòng một chút, quyết định sẽ mang tiền này về trả cho gia đình gã, dù sao tôi cũng cần một chỗ để trốn, chi bằng về nông thôn mang tiền cho bọn họ, nếu có điều kiện thì thu thập luôn số đồ trong nhà gã, trả cho bọn họ khá tiền một chút, bản thân tôi cũng thấy yên lòng.

Nghĩ đi nghĩ lại, mẹ kiếp không biết bọn họ còn cất dấu đồ gì nữa, nội mấy món đồ nho nhỏ này thôi cũng đủ cho mình sống ung dung tự tại mấy năm rồi, nếu có thể thu thập được mấy con cá lớn hơn nữa? trong lòng tôi lại vô cùng hưng phấn.

Nếu quả thật có đồ tốt, cứ cho là mình không biết làm giá đi, cứ theo như giá thị trường thì cũng đủ để mình an hưởng cả đời rồi. Mặc dù bây giờ mà đi thì có chút mạo hiểm, nhưng mà cái mạo hiểm này vô cùng đáng giá để mạo hiểm.

Có điều tôi chỉ biết gã sống ở huyện ven sông, mà cụ thể ở địa phương nào, tôi cũng không biết.

Tôi lật túi xách của gã, hồi hận vừa rồi trước khi vứt xác sao không chịu lục lọi đồ của gã, có điều vẫn còn may, tôi móc được từ trong túi của gã một bao thuốc lá “Ngũ Đài Sơn”.

Người Sơn Tây có câu “không hút thuốc bản xứ, không uống rượu vùng khác”, lão đầu này có vẻ như không chịu thông quy củ của địa phương rồi.

Bên trong bao thuốc cơ bản trống không, tôi khẽ dốc xuống, từ bên trong bao thuốc rớt ra một tấm vé xe lửa. Nhìn phía trên vé có ghi: Lâm Hà – Thái Nguyên, quay lộn lại, sau lưng vé còn có ghi số điện thoại, chính là dãy số mà lão đã đọc cho tôi.

Chắc hẳn đây là số điện thoại chỗ hẳn rồi, không thành vấn đề, chẳng mấy có thể truy được ra thôi. Tôi liền gói kỹ tiền lại, nhét vào túi xách, lúc này tâm trí cũng đã bình tĩnh trở lại, nhủ thầm trong lòng buổi tối sợ rằng không có xe, cũng không cần thiết phải đi gấp như vậy, liền đi tắm, bụng đang đói còn cào, tắm xong rảo bước xuống tiệm Thiếu Gia.

Thiếu Gia đang rửa xe, nhìn thấy tôi liền rửa: “Mẹ kiếp, ông dùng xe chở cái chó gì mà thối thế?”

Tôi nghĩ bừa ra một cái lý do bố láo rồi vội quay đi vừa cười vừa gọi người mang rượu và thức ăn lên, ngồi chỗ cửa gần hẳn hỏi thăm: “Lão đi nhiều nơi, có biết Lâm Hà là chỗ nào không?”

Thiếu Gia gật đầu: “Đương nhiên là biết, chỗ đó nổi tiếng mà”

“Nổi tiếng thế nào?” Tôi hỏi.

“Nổi tiếng nghèo, chỗ đó trước mặt là Hoàng Hà, phía sau toàn là núi, không có đường xá, phương tiện không qua lại được nên mãi đến giờ cũng không phát triển, huyện lỵ thì khá hơn chứ mấy xã nhỏ ở dưới ngay cả điện còn chưa kéo về được.”

Tôi vừa nghe liền thấy yên tâm hơn một chút, địa phương lạc hậu như vậy chắc chắn tin tức cũng không thông được bao nhiêu, có thể làm nhiều chuyện tốt mà không sợ lộ. Và lại những nơi như vậy, dân tình cũng tương

đổi chất phác, sẽ không có nhiều tâm địa, mình ở đó có thể tương đối an toàn, vì thế liền hỏi hẳn đường đi tới đó.

Thiếu gia vừa nghe liền lại gần nhỏ giọng hỏi: “Sao thế, định tranh thủ thời cơ, đi tìm nam ba tử kia à?”

Tôi gật đầu, nói dối hẳn: “Những thứ ngày hôm qua không ngờ chất lượng tại tốt như vậy, cho nên tôi nghĩ nên đi xem một chuyến, xem thử xem gã có phải còn có đồ tốt hơn không, nhân tiện cũng đến tham quan thôn bọn họ một chút thử vận khí, cũng lâu rồi tôi không đi thu mua đồ ở mạn dưới đó.”

Thiếu Gia nghe có vẻ vô cùng hào hứng, cũng không thèm rửa xe nữa, xoa xoa tay nói: “Vậy thì tốt quá, Hứa gia, Thiếu Gia tôi có một yêu cầu hơi quá đáng một chút, anh xem có thể giúp đỡ tôi chút chuyện hay không?”

Tôi nghe mà há hốc mồm, lão quỷ này sao hôm nay lại kêu mình là Hứa gia, mẹ kiếp đúng là “thụ sủng nhược kinh” (được yêu mến mà lại kinh sợ), vội nói: “Giúp cái gì?”

Hắn gãi đầu nói: “Thật ra thì, trong chợ Nam Cung tôi có một người bạn học, mấy ngày nay vợ hắn sinh con, hắn định chuyển cửa hàng về Hồ Nam, ở đây cửa hàng của hắn còn nửa năm tiền thuê đã đóng trước không hoàn lại, hắn hỏi tôi có muốn thuê lại không, hắn lấy rẻ một chút coi như vừa bán vừa cho, anh biết đó, bây giờ kiếm một gian hàng trong chợ Nam Cung này vốn không có dễ. Cho nên tôi nghĩ là nên chuyển nghề rồi”

Thì ra là muốn đổi nghề, tôi tự nhủ chẳng lẽ là muốn thuê tôi bán hàng cho hắn.

Thiếu Gia vốn đã ao ước gia nhập vào giới buôn đồ cổ từ lâu, nhưng nghe thấy tôi giảng giải những mặt trái của nghề này quá nhiều nên hẳn vẫn

chưa dám thực sự dẫn thân. Có điều ngày hôm qua thấy tôi phát tài như vậy hẳn liền không kiềm chế được, tôi có thể hiểu.

Tôi hỏi: “Anh có nhiều tiền vậy sao? Còn nữa sau này anh không định duy trì tiệm cơm này nữa sao? Thực ra anh cũng đừng có nghe người khác nói gì là tin thế ấy...” Hồ Nam đất phu tử đó nói vợ sinh con, đó là hắc thoại (tiếng lóng) nhưng thật ra có lẽ là trong ỗ có mối, chẳng may chuyện xấu bại lộ, những thứ này ở ngoài không thể biết.

* Chú thích: Khu vực Hồ Nam gọi những kẻ trộm mộ là “đất phu tử”.

Thiếu Gia sờ cái bàn một cái, à một tiếng: “Bạn học kia của tôi cũng không cần tôi phải trả tiền ngay, cho nên tôi nghĩ là, nếu như anh về nông thôn thu mua đồ, có thể mang tôi đi cùng không, tôi cũng kiếm ít đồ về bán, xem thử một chút xem tôi có năng lực làm ăn món này không, cũng là theo anh học nghệ một chút, anh cũng biết nhân lực của tôi không tệ, đi cùng không chừng có thể nhìn đỡ giúp anh. Vả lại anh cũng biết Vương Toàn Thăng đó có nhiều đồ tốt như vậy, mình anh cũng không ôm hết được một lúc, đúng không, vậy cũng cho tôi ké chút lộc, anh đừng quên cầu kia của anh mà cũng là do tôi giúp anh dựng.”

Lúc ấy phản ứng đầu tiên của tôi là không thể được, tôi vốn là định chạy đi trốn tội, có thêm một người đi cùng sẽ không an toàn, có điều lời này nói ra không được, bởi vì Thiếu Gia chính là người khích lệ tôi đi tìm lão đầu kia, mặc dù ý định của hẳn lúc này nói thật ra chính là muốn chia chén canh của tôi, có chút thừa dịp người ta cháy nhà mà hôi của.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tiến Vào Thôn Quỷ.

Điểm chính yếu nhất bây giờ đó là trên người tôi vốn không còn nhiều tiền, năm ngàn đồng kia là của người nhà Vương Toàn Thắng, tôi không thể xài, nếu như mang hăn đi theo vậy thì chi tiêu trên đường sẽ phải dè sẻn rồi.

Tôi suy đi tính lại hồi lâu cũng gật đầu đồng ý, Thiếu Gia mừng không kể xiết, lập tức gọi nhà bếp làm liền mấy món ngon chiêu đãi tôi.

Để cho kịp thời gian, việc đặt vé cũng giao luôn cho hăn, định giờ khởi hành xong hăn liền lập tức gõ bàn phím đặt vé online.

Không ai có thể ngờ, thứ chờ đợi chúng tôi phía trước lại là một cơn ác mộng.

Ngày hôm sau, chúng tôi ăn vận đơn giản, ngồi xe lửa lúc 4 giờ chiều tới Lâm Hà, huyện lỵ Lâm Hà có thể coi là khá phát triển, có nhà lầu, điện thoại, nhà nhà sáng đèn, có điều nếu mang ra so sánh với Thái Nguyên cảm giác đầu tiên sẽ là một trời một vực. Nguyên nhân chính là bởi vì ở đây không phát triển công nghiệp, canh tác nông nghiệp cũng vô cùng thô sơ, lạc hậu.

Lần này Thiếu Gia về đây cùng tôi có hai mục đích, một là muốn tôi giúp hăn thu mua ít đồ, thêm nữa là muốn học nghề của tôi, đồng thời muốn tôi nhượng lại chút ít bảo bối của Vương Toàn Thắng, tạo điều kiện cho hăn lần đầu làm ăn đã thắng quả. Dọc đường đi hăn cứ huyên thuyên luôn mồm, tôi vô cùng khó chịu liền nói với hăn đừng có hỏi bây giờ, đến lúc thu mua đồ tôi tự khắc sẽ dạy anh.

Sau khi đến huyện Lâm Hà, Thiếu Gia hỏi tôi có đi tìm mua đồ ở huyện lỵ không, tôi nói với hắn không cần lãng phí thời gian, tâm trí như vậy, mặc dù huyện ven sông này xưa kia có mộ cổ, hàng năm lễ Hoàng Hà ngập tràn có thể nhấn chìm một hai ngôi, có điều người dân huyện lỵ cũng như thôn dân ở ngoại ô đều khá sành sỏi trong việc mua bán đồ cổ, cho nên giá đồ cổ ở đây không mềm chút nào, trừ khi gặp được món đồ đặc biệt tốt, không thì cũng chẳng ai muốn thu mua. Chúng ta tới đây rồi, thu mua thì không cần có điều có thể đi dạo một chút, để cho anh tích lũy dần nghiệp vụ.

Vì vậy chúng tôi ở lại huyện lỵ một ngày, tôi đưa Thiếu Gia đi ngoại ô một chuyến, đông ngó một chút tây gõ gõ một tẹo, cùng hắn tán nhảm truyện lịch sử đồ cổ trên dưới năm nghìn năm, cũng coi như là bù lại chi tiêu dọc đường hắn bỏ ra.

Có điều kỳ lạ là, số điện thoại Vương Toàn Thắng viết ở phía sau vé xe lửa, tôi gọi rất nhiều lần nhưng đều không có ai nghe máy, để tiết kiệm thời gian tôi liền đến bưu cục địa phương, hỏi thử xem số điện thoại kia rốt cuộc có vấn đề gì, hi sinh một cái phong bì đỏ, lão già phát thư nói với chúng tôi, 6 số mở đầu không phải mã vùng của huyện lỵ này, mà là của một trấn nhỏ giáp với huyện lỵ bên bờ sông Hoàng Hà, nơi ấy gọi trấn Đông Hoa.

Trong lòng tôi thầm nhủ, thì ra là ở Núi Đông Hoa, vậy thì không nghe điện thoại, có thể là vì còn có nguyên nhân khác. Liền nói với Thiếu Gia chúng ta chuẩn bị chính thức khởi động thương vụ.

Đến trấn Đông Hoa không có xe lửa chỉ có xe đò loại nhỏ, xe đò người đông thành phần lại hỗn tạp, đồng thau trên người tôi giá trị không rẻ, mang theo lên xe có vẻ không ổn, tôi bèn trước tiên mang đồ ký gửi tại bưu cục, chỉ còn mảnh đồng thau không có giá trị kia, tôi sợ rằng có mang ký gửi người ta cũng không nhận, nên đành chui vào nhà cầu nhét nó vào bụng rồi mới lên xe.

Xe hơi chạy gấp trên đường núi, sóc long sòng sọc, không gian bên trong xe vốn đã chật hẹp, bây giờ tính cả tài xế tổng cộng lên tới mười bảy người, thêm một đồng hành lý lớn nữa khiến cho không khí trong xe vô cùng ngột ngạt.

Đường đi còn dài, tôi tựa đầu vào cửa sổ, nhìn sườn núi bên ngoài, định ngắm phong cảnh một chút, có điều khu vực này hàng năm đều bị lũ Hoàng Hà rửa trôi, phần lớn đều bị phong hóa, nhiều chỗ đá núi bị sạt lở nghiêm trọng, sau khi lũ Hoàng Hà rút đi, cây cối cơ bản cũng không thể sinh trưởng nổi, ác tính tuần hoàn (sự việc biến chuyển liên tục ngày càng xấu), một năm lại một năm, cuối cùng cây cỏ chỉ còn lưa thưa, đất đai khắp nơi loang lổ khe rãnh, cảnh sắc mười phần nhàm chán.

Thiếu Gia ngược lại trên đường đi vô cùng hưng phấn, ngó đông ngó tây, buôn chuyện với người xung quanh, hỏi han chuyện Núi Đông Hoa.

Đồng hành trên xe có hai thương nhân cùng đi Núi Đông Hoa gom hàng, một mập một gầy, hai người đều rất thích tám chuyện. Bọn họ nói với chúng tôi, miền đồi núi Đông Hoa mặc dù hẻo lánh nhưng lại có đặc sản là một loại thảo dược, là bài thuốc nổi tiếng của người dân tộc thiểu số, có tác dụng rất tốt trong việc ức chế bệnh động kinh, có điều loại thảo dược này hàng năm chỉ mọc có một mùa nên vô cùng trân quý, hàng năm bọn họ cũng chỉ đến đây thu mua có một lần

Còn có ba người một giáo sư cùng hai sinh viên nghe nói là học ngành dân tộc (phong tục tập quán dân tộc), để làm bài luận cho đại học, bọn họ phải đi tới các vùng thu thập tài liệu thực tế. Thiếu Gia cho rằng như vậy chẳng khác nào nhà nước cho đi du lịch, thật dễ khiến cho người ta ghen tị mà. Tôi nói với hắn làm khóa luận rất cực khổ, hơn nữa kinh phí để đi thực tế cấp cho bọn họ chẳng đáng là bao, có lúc còn phải bỏ tiền túi ra để mà làm, ghen tị cái nổi gì, nếu không phải cực chẳng đã thì ai muốn đến cái vùng đất quê mùa, hoang hóa nghèo xơ xác này.

Mấy người nghe nói chúng tôi là thương nhân đồ cổ cũng rất tò mò, Thiếu Gia rất biết làm màu, chém gió khiến cho cả đám há hốc mồm miệng, sau lại rủ bọn họ đi cùng xem quy trình chúng tôi thu mua đồ cổ. Ban đầu tôi không đồng ý, song nghĩ lại đi cùng những người này có khi lại dễ dàng hoạt động hơn, hơn nữa trong số đó có một nữ sinh viên tên Vương Nhược vô cùng xinh đẹp, nháy mắt với tôi một cái, quả thực là rất khó từ chối mà.

Ngoài đám đó ra thì cơ bản đều là học sinh tiểu học, đi học trên huyện một tháng mới về nhà một lần, thời gian còn lại đều ở nội trú, điều này thì giống với với tôi hồi còn đi học, cho nên nhìn bọn nhỏ trong lòng tôi cũng trào lên cảm giác hoài niệm.

Sau khi xe bánh mỳ (một loại xe khách nhỏ của Trung Quốc) lắc lư trên đường núi được sáu giờ, cuối cùng chúng tôi cũng vào đến phạm vi trấn Đông Hoa (trấn là cấp đơn vị hành chính địa phương nhỏ nhất ở Trung Quốc, dưới trấn có thôn), dọc đường đi trên các sườn núi chúng tôi có thể lấy thấp thoáng mấy căn nhà lợp xúp, tôi biết ở những vùng núi xa xôi thế này, có khi chỉ cần vài hộ dân cũng hình thành một thôn.

Qua mấy biển hiệu cửa hàng xơ xác, phía sau xuất hiện rất nhiều nhà treo trần (là loại nhà lâu làm trên các cột gỗ chống vào sườn núi gần giống với nhà sàn của Việt Nam), bên cạnh đó phía xa xa là một góc Hoàng Hà. Mấy sinh viên đại học dường như chưa từng thấy loại phong cảnh này, ra sức chụp hình khiến cho những học sinh tiểu học kia cũng vô cùng tò mò.

Tôi nhủ thầm trong lòng, tình hình này quả thực rất tốt, chứng tỏ chỗ có điện thoại ở đây cơ bản không nhiều, chẳng mấy sẽ hỏi thăm ra được.

Thời gian đó ở vùng núi, điện thoại vốn là thứ đồ xa xỉ, căn bản ngoài bưu điện ra chỉ có ở cơ quan nhà nước, nhà trọ hay nhà máy lớn mới có. Tôi nghĩ nam ba tử kia cũng không có khả năng có bà con làm ở cơ quan

nhà nước, nơi này vốn không có nhà xưởng lớn, số điện thoại kia chắc chắn chỉ có thể là số của nhà trọ hoặc bưu điện.

Xe đến cổng trấn thì không đi vào nữa vì nếu vào tiếp sẽ không có chỗ để quay đầu, chúng tôi chuyển hành lý xuống xe, hai thương nhân buôn thảo dược kia thấy chúng tôi còn chưa thuộc đường liền bảo chúng tôi đi theo họ, dù sao bọn cũng cần tìm chỗ nghỉ. Tôi vội nói cảm ơn rồi theo bọn họ vào trấn. Thiếu Gia còn ra vẻ nêu gương người tốt việc tốt giúp giáo sư già kia mang đồ.

Đại đa số người dân ở trấn này đều sống nhờ vào bùn cát Hoàng Hà, so với thời kỳ trước giải phóng dường như không có gì khác biệt, bình thường ở trấn rất yên tĩnh, bình lặng, ít có người lạ đến thăm, việc chúng tôi đồng loạt đổ bộ khiến cho người dân nơi này đều cảm thấy kinh ngạc, rất nhiều người đứng ở trên đường nhìn chúng tôi bằng ánh mắt kỳ quái, thậm chí còn có đám trẻ nít lẻo đẻo đi theo sau chúng tôi, giống như đám người chúng tôi ở Bắc Kinh bám theo người Tây vậy.

Trong trấn không có quán rượu cũng không có khách sạn, đi một đoạn thì thấy một nhà khách chính quyền, chỗ này cũng bằng với nhà khách tôi ở tại Nam Cung bên cạnh đại tử điểm Hi Nhĩ Đốn.

Thương nhân buôn thảo dược nói, nhà này trước kia vốn là của một địa chủ họ Mộc ở địa phương xây dựng theo lối tiểu Đồng Tử Lâu (dạng nhà ngang nhỏ), là nơi duy nhất ở đây sử dụng vật liệu bằng gạch để xây dựng. Thời kỳ đại cách mạng văn hóa vô sản địa chủ bị sát hại, chỗ này cũng bỏ không.

Đồng Tử Lâu cho người dân trong trấn sử dụng làm kho chứa đồ lặt vặt, ba năm trước có người ở vùng khác về bỏ tiền ra mua lại, xin cấp phép chuyển đổi thành nhà khách, mặc dù xập sệ nhưng nhưng làm ăn cũng tạm được, vì toàn trấn chỉ có một nhà, anh không ngủ ở đây thì chỉ còn cách ngủ ngoài đường.

Thiếu gia vừa nghe thấy liền rất hào hứng, nhỏ giọng nói với tôi: “Hóa ra chỗ này lại là nhà cổ, lão Hứa, anh xem thử xem ở đây có đồ cổ không chúng ta hết luôn đi”

Tôi vỗ vỗ hấn một chút cho hấn ngừng mồm năm miệng mười đi, thời đó đi thu mua đồ cổ ở bên ngoài không được nói là mua đồ cổ mà phải nói là thu mua đồ phế thải vì nếu nói là mua đồ cổ thì không thể ép giá xuống được. Hơn nữa cái này cũng có chút liên quan tới “Bốn cũ” * , mặc dù bây giờ đã không sao rồi nhưng nếu người khác nghe thấy vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng.

*(Trong Cách mạng Văn hóa những người lãnh đạo CMVH đã chỉ đạo cho Hồng vệ binh lập chiến dịch để tấn công tiêu diệt Bốn cái cũ của xã hội Trung Quốc (phong tục, văn hóa, tập quán và tư tưởng). Trong chiến dịch này nhiều công trình tôn giáo như chùa chiền, nhà thờ, tu viện Hồi giáo và các nghĩa trang bị đóng cửa, cướp phá hoặc bị đập bỏ)

Trong nhà khách có phòng ăn phục vụ ăn uống cho khách nghỉ, tôi nhìn qua thực đơn đơn giản, giá cả cũng phải chăng, liền lấy một phòng.

Nhà khách chỉ có hai nhân viên phục vụ, một người trung niên gọi là lão Thái, có vẻ đã quen biết mấy lái buôn dược thảo kia, vừa thấy mặt đã liền chào hỏi còn nhiệt tình chuyên đồ giúp chúng tôi, hỏi chúng tôi từ đâu tới, tới đây có việc gì.

Tôi nói với lão chúng tôi là dân buôn đồ phế thải, không biết hấn có hiểu tiếng lóng kia không, thu xếp cho chúng tôi ổn thỏa xong, mời chúng tôi qua phòng ăn ăn cơm. Cơm tối ăn với Hoàng Hoa Thái (một loại thực vật dược của Trung Quốc) cùng một đĩa trứng gà, mùi vị cũng không tệ. Tôi thấy lão Thái có vẻ như cũng thuộc tuýp người thích buôn chuyện nên liền hỏi lão ở đây có bao nhiêu thôn? Lại lấy tấm vé xe lửa ra, hỏi thử lão có biết số điện thoại kia là ở đâu không?

Lão Thái cầm tấm vé xe lửa nhìn qua một chút, nhíu mày nói: “Mã vùng này là của công trường hoàng sa ở đầu bến sông đó, các cậu tìm người sao? Công trường hoàng sa ở đầu núi kia, cách trấn này rất xa, bây giờ Hoàng Hà đang cạn nước, công trường còn chưa mở đâu, công nhân hiện đang nghỉ ở nhà, họ đều là người trong các thôn, trải dài mười tám dặm, muốn tìm người cũng không dễ”.

Tôi ừ một tiếng nói: “Ở công trường có người trực không? Tôi tìm người trực hỏi thăm một chút, bọn họ làm việc cùng nhau hẳn là cũng biết qua đồng nghiệp ở đó”. Mỗi thôn ở trấn này cũng không lớn lắm, thật ra thì chỉ cần biết ở thôn nào, bảo đảm có thể tìm được.

Lão Thái nói: “Không có, trên công trường không có người trực, cũng không có gì có giá trị lớn. Ở đó ngoài mấy cái thuyền hỏng ra còn lại toàn là cát, chẳng lẽ còn sợ người ta trộm cát sao? Làm gì có ai rảnh rỗi việc chính không lo làm mà phơi mặt ở bờ Hoàng Hà cho gió tây bắc thổi đâu. Hơn nữa khi Hoàng Hà cạn nước thường có rất nhiều chuyện kỳ lạ xảy ra nên buổi tối không ai dám đứng ở đó, có truyền thuyết kể rằng người chết chìm ở Hoàng Hà trước kia biến thành ma buổi tối đều đi dạo mát, chỗ này ma quỷ đùa nghịch vô cùng huyền ảo, người dân ở đây rất mê tín, buổi tối tuyệt đối sẽ không có ai ra bờ sông Hoàng Hà”.

Tôi ồ một tiếng, kêu khổ trong lòng, nếu như không gọi được số điện thoại này, dân cư ở đây mặc dù không đông nhưng các thôn cách nhau rất xa lại không có đường xe chạy, chỉ có thể đi bộ, không mất mười ngày, nửa tháng cũng không đi hết được.

Thầy giáo già kia đối với những chuyện lão Thái kia kể vô cùng tò mò hỏi: “Còn có chuyện đó nữa sao, trong Hoàng Hà cũng có ma quỷ lộng hành nữa sao. Nhưng mà ở đó không có người, ma quỷ có lộng hành cũng làm sao biết được?”

Lão Thái ngồi sát lại chúng tôi, hạ thấp giọng nói: “Tôi cũng chỉ nghe các cụ nói lại, nghe nói, chỉ là nghe nói thôi – hàng năm thời điểm Hoàng Hà ngừng chảy, buổi tối rất nhiều người có thể nghe được một loại tiếng động quỷ dị giống như tiếng va đập của xích sắt từ đoạn công trường hoàng sa kia truyền lại, tiếng động đó giống như là tiếng của rất nhiều người mang xích sắt ở chân đi bộ ở đó. Sáng hôm sau, lúc mọi người đi qua xem thử liền phát hiện trên cát lưu lại dấu chân lún xuống sâu ba tấc, các cụ nói đó là dấu chân của quỷ nước, Hoàng Hà cạn nước, hà bá mở nước cho quỷ lên hóng mát’.

“Không thể nào, lão thấy tận mắt chứ?” Thiếu gia cũng tò mò.

Lão Thái gật đầu: “Dĩ nhiên, tôi đã thấy rất nhiều lần, vết lún xuống đó, nhỏ như dấu chân khi vậy, ai nhìn thấy cũng lạnh người.”

Lái buôn thảo dược cũng thập phần hứng thú, nhỏ giọng nói: “Đúng là chuyện tà môn, có ai gan lớn thử đi xem chút?”

Hai sinh viên đại học kia liền hỏi giáo sư già: “Chúng ta có đi xem chút không thầy?”

Giáo sư già liền răn bọn họ: “Đây là mê tín, mê tín với dân tộc là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nếu không cẩn thận rất dễ nhầm lẫn sẽ ảnh hưởng tới quá trình nghiên cứu. Có điều vẫn có thể xem qua một chút.”

Lão Thái nhìn thấy chúng tôi bị mấy lời của lão làm cho sồn tóc gáy, có chút đặc ý, nói tiếp: “Lần đó có ba người ở thượng du đến, tôi hỏi bọn họ có chuyện gì, bọn họ cũng không nói, có điều sau đó tôi liền nghe thấy bọn họ cãi cọ nhau, tranh cãi rất dữ dội, đáng tiếc là họ nói tôi nghe không hiểu, chỉ đến lúc hình như họ quá kích động tôi liền nghe được một người trong đó nói một câu bằng khẩu âm Sơn Tây, các ông đoán xem là cái gì?”

Lão Thái Già rất biết kể chuyện, bí bí hiểm hiểm gợi trí tò mò, chúng tôi liền xích lại gần lão, Thiếu Gia nói: “Ông nội người đang điên tiết đây,

đừng có làm cho bọn này thêm nữa”.

Lão Thái cười ha hả nói: “Một người trong đó nói chính xác là: Dưới đáy sông kia chắc chắn có đờ, chúng mày không tin cũng được!”

Tôi ngạc nhiên nói: “Câu này là ý gì?”

Lão Thái chỉ lắc đầu, tỏ ý không biết, có điều trên mạn công trường hoàng sa kia đúng là có cái hồ rất lớn, có thể nói là lớn nhất Hoàng Hà, người ở công trường hoàng sa cũng thường bơi lội ở đó mà chưa từng nghe thấy họ nói dưới đáy có vật gì.

“Cho nên tôi liền bực bội”. Lão thái tỏ vẻ rất nghiêm túc “Không phải ở phía dưới, họ thấy quỳ nước ló đầu chứ”.

Câu chuyện của lão rất hay, tôi cũng muốn qua bờ Hoàng Hà xem thử một chút, lão Thái liền nói, nếu thực sự muốn đi xem thì nên đi ban ngày, ngày mai lão có thể dẫn chúng tôi đi, mỗi người chỉ cần bỏ ra mười đồng lão liền có thể khiến cho chúng tôi thỏa mãn trí tò mò.

Tôi cười thầm trong bụng, lão này không đi làm dẫn tour du lịch mạo hiểm thật là phí một nhân tài, hai lái buôn thuốc nói bọn họ không đi, bọn họ phải qua những thôn phía dưới thu mua cây thuốc. Tôi suy nghĩ một chút, bây giờ nếu không có manh mối thì cứ đi đại một chuyến qua công trường hoàng sa xem thử một chút, nếu may mắn gặp được người hỏi thăm thì cũng mát mặt, nếu không thì cũng biết chút đường đi lối lại, đồng thời cũng xem thử chỗ làm việc của bọn họ xem có manh mối gì không

Vì vậy chúng tôi cùng với giáo sư già và mấy sinh viên đại học hẹn nhau sáng mai lên đường

Cơm nước xong, lúc chúng tôi về lại phòng của mình, ánh sáng trong nhà đã rất kém, trong phòng ăn có đèn nhưng trong phòng nghỉ thì không có, mỗi người chúng tôi xách theo một ngọn đèn dầu leo cầu thang gỗ lên lầu hai. Khung cảnh trên lầu hai đích thực là phiên bản của nhà quý trong phim kinh dị, cột gỗ, hành lang gỗ bám đầy mạng nhện, khung cảnh này gợi lên một loại cảm giác kỳ lạ, cảm giác chết chóc, chúng tôi có thể ở lâu dài được ở một nơi như thế này hay không, thật đúng là vấn đề nan giải.

Lúc này hãy còn sớm, Thiếu Gia ưa sạch sẽ, đi ngay xuống phía dưới giếng múc nước lên lau dọn một chút, tôi ngược lại cảm thấy không vấn đề gì, hồi xưa lúc còn ở công trường chỉ cần lót bừa mấy cây cỏ là có thể ngủ ngon lành, ném hành lý lên giường, nằm lên, qua ánh sáng đèn dầu ngắm nhìn mảnh đồng thau, vật này nghe nói là mọc lên từ đáy sông, hoa văn phía trên vô cùng đặc biệt, trước giờ tôi vẫn chưa có thời gian xem kỹ, bây giờ đang rảnh rỗi, tiện thể nghiên cứu một chút.

Nhìn qua mấy lần tôi liền ngời vực dậy, có chút cảm giác mất tự chủ. Hiểu biết của tôi về đồ đồng thau vẫn chưa được kỹ như đồ sứ, cho nên thời điểm này đi thu mua đồng thau đối với tôi mà nói cũng là hành động liều lĩnh. Lúc này nhìn mặt sau mảnh đồng thau tôi phát hiện điểm kỳ quái.

Hoa văn phía trên vật này vô cùng cổ xưa, nó giống như hoa văn của đồ vật từ thời Tây Chu, khác hẳn với mấy món đồng thau nhỏ kia, không thể nghi ngờ gì nữa, món đồ này xuất xứ phải là từ thời Tây Hán, cách xa hơn một ngàn năm.

Không đúng, nếu như dưới đáy Hoàng Hà có mộ cổ thì đồ vật chôn theo người chết vì sao lại có niên đại cách xa nhau như vậy? Chẳng lẽ cùng một chỗ đó lại tồn tại hai ngôi mộ cổ của hai triều đại cách xa nhau?

Khả năng này quá thấp, tôi nhú mày, vậy chẳng lẽ là Vương Toàn Thăng đã lừa gạt tôi? Hai thứ này vốn là không phải lấy lên ở cùng một

chỗ? Nhưng nhìn dáng vẻ của Vương Toàn Thắng thì cũng không giống như vậy.

Tôi ngẫm nghĩ, suy đoán một người có phải là kẻ lừa đảo hay không quan trọng nhất là phải xem phương thức làm việc của hắn. Nếu như Vương Toàn Thắng là một tay lão luyện thì chắc chắn hắn sẽ không mang hai loại đồ có triều đại khác xa nhau tới, lại phải mất công giải thích, rồi cũng không cần thiết phải đưa mảnh đồng thau này cho tôi. Tôi tin rằng gã nói thật, như vậy vật ở dưới Hoàng Hà rốt cuộc là cái gì, có phải cổ mộ hay không, tôi nghĩ nát óc cũng không ra.

Tôi nghĩ tới vị giáo sư già kia, giáo sư già họ Lý, nghe nói cũng có thời gian từng làm khảo cổ, liền nghĩ, có cơ hội có thể để cho lão xem qua một chút, xem miếng đồng thau này có bí ẩn gì, có điều không biết lão có tình nguyện cho tôi ý kiến hay không, bởi vì hình như lão không coi trọng dân làm ăn chúng tôi cho lắm.

Thiếu Gia nhìn thấy dáng vẻ ngây người của tôi, nghĩ rằng tôi đã mê đồ cổ đến phát điên rồi, liền chế giễu tôi: “Xem kìa, xem kìa, có cần nôn nóng đi kiếm ăn luôn không”.

“Đi!” Tôi nói: “Cái này gọi là mài đao không đốn củi cũng phí công, quyền không rời thủ, khúc không rời môi, biết không? (quyền là nắm tay, thủ là cánh tay, khúc ý chỉ là bài hát, khúc nhạc) Chúng ta đi thu mua đồ phế thải cũng phải tranh thủ nghiên cứu nghiệp vụ, nếu không nhân lực sẽ ngày một đi xuống. Anh nhìn đồ thật nhiều mắt anh sẽ không thể phân biệt được đồ giả nữa.”

Thiếu Gia nói tôi đừng xem nữa, chuyện phát triển đến mức này, tôi có tính toán gì hay không.

Tôi biết hẳn sợ tôi không tìm được nhà Vương Toàn Thắng, định bỏ về liền nói lần này chúng ta đi xuống đây cũng tốn không ít thời gian, bỏ về

tay không tôi đương nhiên là không cam lòng, tôi khẳng định với hẳn là muốn chúng tôi xuống nhà đi loanh quanh một chút, xem qua một chút có khi lại thu được không ít đồ có giá trị.

Thiếu Gia gật đầu hiểu ra, chúng tôi lại trò chuyện một hồi, tôi dạy hẳn một ít kiến thức cơ bản về thu mua đồ cổ.

Tôi nghĩ sau chuyến đi này tôi vẫn phải đi lánh nạn, chắc không dưới hai, ba năm không thể gặp Thiếu Gia, nếu như hẳn thật sự muốn mở tiệm buôn bán đồ cổ, một chút tài nghệ cũng không có thì làm sao sống, nên liền mang toàn bộ những hiểu biết trước nay của tôi nói cho hẳn một lượt.

Thật ra kinh nghiệm thu mua đồ ở địa phương của tôi cũng không nhiều lắm, tính luôn cả lần đầu tiên xuất đạo mấy năm trước đi cùng với cha vợ, tới lần này cũng mới là lần thứ ba, chỉ có điều là Thiếu Gia không biết điều đó mà thôi.

Thu đồ cổ thực ra cũng chính là thu mua đồ phế thải vậy, anh không thể mua khi nó là đồ cổ, phải biến hóa nó ra thành đồ nát, nói về kỹ xảo, thật ra cũng chỉ có một hai cách mà thôi, hiện giờ đều đã bị lộ diện. Nói cách khác chính là người thu mua đồ cổ còn có một thói quen, thói quen “dựng” trước khi mua đồ. Tức là đầu tiên khi nhắm muốn mua một thứ đáng giá, ta cần ôn nghèo kể khổ nói mình không có nhiều tiền rồi tìm cách dẫn dắt câu chuyện đến nhu cầu của bản thân với thứ đồ nào đó cần dựng, chủ nhà sẽ nói thật xin lỗi, tôi sẽ... tìm cho anh một cái đồ trong nhà không dùng mà anh cần.

Cách dựng đồ cơ bản có thể là dựng một cái bát vỡ cho chó ăn, hoặc một cái hộp gỗ cũ, hay một cái vại để làm dưa cải. Thật ra thì thứ chúng ta muốn chính là vật này, nhưng thẳng thắn đặt vấn đề giao dịch chủ đồ chắc chắn sẽ hoài nghi rồi phá giá đồ, có người chịu bỏ nhiều tiền như vậy để mua thì chắc chắn là đồ quý.

Nông dân thật thà, nhưng vốn họ không ngu ngốc, đến lúc đó có khi họ lại ôm khư khư không chịu bán, nói thế nào cũng không thông. Có một lần tôi gặp phải một đại cô nương, nhìn trúng nhà cô ta có một cái bàn bát tiên, nói hồi lâu cuối cùng lờ mờ lộ ra một câu, cô ta liền ôm lấy không bán, tôi nói là coi như tôi đã sai rồi, bao nhiêu cô mới chịu bán đây, cô ta liền nói một triệu, thiếu một đồng cũng không bán, tôi suy t chút nữa đã xỉu vì tức, cười ha hả một tràng, một triệu, cô mang bán cho người ngoài hành tinh đi.

Sau đó khi tôi quay lại, cái bàn kia vẫn còn ở đó, phía trên có một cái nhãn giá, một triệu. Đồ này sau đó vẫn cứ nằm ở đó không chịu rời đi.

Còn cách thứ hai chính là “đại bao viên”, khi nhắm được đồ trong nhà đó, bất kể là dùng có gì cũng phải thu mua hết đồ rách nát trong nhà, trong đó sẽ có đồ chúng ta cần. Một lần tôi đã chứng kiến một gã dở thủ đoạn vô cùng cay độc, gã nhìn trúng một cái bát Hồng Vũ (niên hiệu vua Thái tổ thời Minh ở Trung Quốc, 1368-1398) men trong đồ, mua một cái người ta chắc chắn sẽ biết có vấn đề, mua toàn bộ bát trong nhà người ta cũng thấy kỳ quái, mua bát người ta đã dùng rồi làm gì, vì vậy liền mang tới cửa nhà kia mười mấy cái bát con mới để rao bán, một phân tiền một cái. Nữ chủ nhân nhìn qua một phân tiền một cái, chẳng phải là tặng không sao, lập tức mua hết, đổi toàn bát mới trong nhà. Người nọ liền nói, bát cũ bà không cần đến nữa đưa tôi mang ra ngoài tiện đường ném giúp cho. Chủ nhà đâu có biết gã kia mẹ kiếp đang chém bão, đâu có biết mình đã mang đổi mất một bảo bối “hải đế lao nguyệt” (đáy biển mò trăng- thành ngữ chỉ thứ quý hiếm không dễ gì có được).

Cho nên bao nhiêu lý luận trong đó cũng chỉ là phản ánh tâm địa của bản thân, theo như lời cha vợ tôi nói chính là ý đồ xấu có đủ nhiều hay không mà thôi. Phương diện này, Thiệu Gia mà theo tôi học cũng đủ cho gã phát khóc rồi.

Chúng tôi trò chuyện một hồi, đã quá nửa đêm, hôm nay đi đường xa cả hai cũng đều mệt mỏi liền ai về chỗ người nấy nghỉ ngơi.

Rạng sáng ngày hôm sau, Lão Thái đã gọi chúng tôi khởi hành, hành lý chúng tôi mang theo vốn không nhiều nên mọi người đều đeo trên lưng theo lão lên đường.

Công trường Hoàng Sa không giáp với trấn mà ở tận vùng núi, ở khu vực gọi là Long Than, đó là một cái thôn nhỏ, Lão Thái nói đi đường núi hơi xa một chút, phải ngồi máy cày sau đó chuyển sang đi bộ.

Đối với người thành phố chúng tôi mà nói, kinh nghiệm đi đường núi vốn là con số không, cho nên khi thấy ngồi máy cày đã bốn giờ liền mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, tôi liền hỏi lão Thái công trường hoàng sa núi Đông Hoa này xa vậy sao. Lão liền nói cho tôi biết, thực tế thì đường chim bay cũng không xa có điều giữa đường toàn là núi chẵn, đoạn đường núi này lớn ngồi được máy cày còn tốt, vào sâu trong núi rồi phải tự mình đi bộ.

Lần này tôi mới thực sự hiểu, cái gọi là vào núi cũng không hề giống như ung dung tản bộ trên sân vắng.

“Loại truyền thuyết về ma quỷ lộng hành này, đại đa số phát sinh ở những địa phương không có dấu chân người, bởi vì người nghe được chuyện cũng khó lòng đi xác nhận, rất nhiều khe núi và sơn động cũng thịnh hành truyền thuyết về ma quỷ lộng hành, cái này cũng thể hiện bản năng ửng phó của con người đối với loại sự vật, hiện tượng mà con người chưa giải thích được”. Giáo sư già tựa hồ đã từng nghiên cứu qua, trịnh trọng giải thích với chúng tôi.

Đọc đường đi, cây cối cũng chẳng có bao nhiêu, toàn là gò đất mấp mô, lại chạy thêm hơn một giờ nữa thì hết đường, máy cày không chạy tiếp

được nữa, chúng tôi tới một thôn xóm nhỏ, xuống máy cày chúng tôi tới một nhà dân mua bữa cơm, ăn qua loa rồi đi bộ vào núi.

Nếu như là lúc bình thường, đi dài như vậy hai mí mắt của tôi chắc chắc sẽ đánh nhau rồi, có điều trên đường bây giờ gió thổi rất mạnh, vị giáo sư già kia cũng rất thú vị, kể nhiều chuyện hay ho, tôi cũng không cảm thấy mệt chút nào, ngược lại tinh thần sáng khoái, vô cùng hưng phấn.

Qua nói chuyện tôi biết được giáo sư già kia họ Lý, lai lịch không nhỏ, nghe nói là đại biểu hội đồng nhân dân tỉnh gì đó, hai sinh viên lão mang đi cùng là hai người lão ưng ý nhất. Cô gái kia còn có chút quan hệ họ hàng với lão, chắc là cháu gái gì đó.

Mục đích bọn họ xuống đây chủ yếu là vì muốn thu thập một số truyền thuyết dân gian cùng với lịch sử kỳ văn của Sơn Tây, sau đó biên soạn lại thành sách. Giáo sư già tác phong nghiêm cẩn, quan điểm của lão đó là chỉ những gì tai nghe mắt thấy lão mới tính là thật, lão cho rằng những thứ đồ cổ có rất nhiều giá trị vô hình hơn là chút giá trị tiền bạc.

Về phương diện này tôi thấy mình và giáo sư già nói chuyện rất hợp ý, hai người hận vì gặp nhau quá muộn.

Sau khi vào núi, vì địa thế rất cao nên cây cối dần dần đặc, bắt đầu có chút giống với rừng già nguyên sinh phương bắc, lão Thái cùng với cháu ngoại lão đi trước dẫn đường, cháu ngoại lão làm ở công trường hoàng sa nên tương đối thuộc đường, hai người bọn họ lầm lũi mà đi, thỉnh thoảng quay lại nhắc nhở chúng tôi chú ý đá lở và cây có gai.

Chúng tôi lần mò theo đường mòn trên các khe núi tiến về phía trước, cây dại, gai góc um tùm, bốn phía thường vọng lại tiếng bước chân, lão Thái nói đó là tiếng dã thú, khiến cho chúng tôi vô cùng sợ hãi, tôi không khỏi bắt đầu nhớ vùng đất bằng phẳng, sạch sẽ nơi thành phố.

Ước chừng lại đi thêm hai giờ nữa, không được nghỉ ngơi một phút nào, đã sắp qua một ngày, trời sắp tối cuối cùng cũng tới được công trường hoàng sa trong truyền thuyết, tôi thấy một dãy nhà ngói cũ nát, thời điểm công trường hoàng sa hoạt động đây sẽ là nhà nghỉ dành cho công nhân.

Bên cạnh dãy nhà ngói chính là Hoàng Hà, cho tới tận bây giờ tôi vẫn không thể ngờ Hoàng Hà lại giống với tưởng tượng của tôi đến vậy, trong ấn tượng tuổi thơ của tôi Hoàng Hà cho dù vào kỳ cạn nước vẫn mười phần khả ái, chúng ta có thể ở giữa lòng sông rạch cát, bắt cá. Có điều ở công trường hoàng sa trước mắt tôi nhìn thấy, phải đến mấy cây số vuông bề rộng của lòng sông đã bị đã bị phơi nắng thành ra khô nứt, lộ rõ màu vàng của phù sa, nhìn qua vô cùng đáng sợ.

Để thanh ứ lòng sông thuyền đào những rãnh không đều giữa dòng sông, lão Thái đi trước dẫn chúng tôi leo lên một triền núi bên bờ Hoàng Hà, xuyên thấu qua ánh nắng chiều những rãnh nước đó chỉ có thể nhìn thấy là những đường ranh màu đen mờ hồ, “Ngay ở chỗ này!”

Tôi nhìn về phía xa, ở đó có một cái hồ lớn, ước chừng cách chúng tôi khoảng bốn trăm thước, hình dáng quái dị.

Hồ lớn như vậy hẳn không phải dùng để thanh ứ cục bộ Hoàng Hà mà giống như do một thứ gì từ trên trời rớt trúng tạo ra, nói đơn giản một chút nó giống như một cái hồ thiên thạch. Nhìn qua hết sức quái dị.

Tôi thấy giáo sư già leo lên sườn núi phía sau, nhìn một vòng bốn phía dãy núi, sắc mặt hơi biến đổi một chút, đột nhiên hỏi lão Thái: “Tiểu lão đệ, chỗ này của các người có liên quan gì tới – truyền thuyết long vương Hoàng Hà không?”

Lão Thái a lên một tiếng, hiển nhiên là không thể ngờ giáo sư lại đột nhiên hỏi tới chuyện này, suy nghĩ một chút nói: “Truyền thuyết cũng có không ít, có điều nhất thời tôi cũng nghĩ không ra, tôi cũng chỉ nghe các cụ

già trong thôn kể lại, chúng tôi thời còn trẻ – thời kỳ đại cách mạng văn hóa- được đích thân Mao chủ tịch chọn tới đây.”

Giáo sư già ồ một tiếng, cũng không hỏi lại nữa, nhưng trong ánh mắt nhìn dòng sông Hoàng Hà có một tia đông cứng không dễ phát hiện.

Hai sinh viên và Thiếu Gia cũng muốn tới hồ nước kia xem thử liền bây giờ, lão Thái nói không cần, ở trong đó rất nhiều bãi bùn, chẳng may thụt xuống, cũng tìm không nổi các người, hơn nữa sắc trời đã tối, dân bản xứ có quy định buổi tối không cho phép vào Hoàng Hà, sợ bị quỷ nước kéo đi, để ngày mai hãy đi.

Chúng tôi vốn định đi xuống dãy phòng nghỉ của công nhân phía dưới, có điều chạy đi xem thử một chút, cũng toàn cửa đóng then cài chắc chắn, còn dán cả giấy niêm phong, thời đó niêm phong còn lớn hơn trời, chúng tôi không dám xem, vì thế liền quay lại triền núi, đốt một đồng lửa chuẩn bị nghỉ qua một đêm ở đây.

Vì trên triền núi đá nhiều, cây cối ít, gió lớn thổi từng cơn, chúng tôi cũng phải đắp thêm chăn, quây xung quanh đồng lửa, ăn lương khô và uống rượu trắng. Bởi vì đã tới gần Hoàng Hà, lão Thái và cháu ngoại lão cũng không nói nhiều nữa, tôi cùng với giáo sư già và cả Thiếu Gia ba người không ngừng tán gẫu để xua bớt cái lạnh đến rùng mình.

Thiếu Gia uống nhiều, không biết có chuyện gì lại võ mông rồi nhìn chung quanh như đang tìm kiếm thứ gì. Tôi hỏi hẳn định làm gì.

Hẳn nói: “Lão Thái, xem giúp ta có chỗ nào tháo cơm gạo không, mẹ kiếp thật mất mặt, lão tử ăn phải cái gì mà bụng vô cùng khó chịu, phải kiếm chỗ giải quyết”.

Tôi nói: “Anh thật phiền toái, bốn phía khắp nơi đều là dã thú, tối lửa tắt đèn, nếu anh làm mồi cho chúng rồi, chúng tôi biết đi đâu tìm anh. Giải quyết luôn ở đây đi”.

Thiếu Gia nói: “Tôi thì không sao, có điều mùi này các người chịu được không?”

Lão Thái nói với tôi: “Không sao đâu, ở đây là đỉnh núi, lại bên cạnh Hoàng Hà, dã thú không có tới đây, chỉ cần đừng có vào rừng là được. Anh cầm theo đèn pin, có động tĩnh gì liền gọi chúng tôi. Hiện trong núi cũng không có dã thú lớn, chỉ cần đề phòng rắn”.

Thiếu Gia ừm một tiếng, kéo quần lên chạy tới một bụi cỏ, chốc lát sau liền nghe được tiếng dòi non lấp biể của gã, tối vốn đã không ăn được gì, bây giờ nghe được lại càng ăn không vô nữa, quyết định không ăn, giáo sư già liền pha trò: “Tiếng động lớn thế này, cạp cũng bị hù chạy rồi, chúng ta tuyệt đối an tâm”.

Tôi vươn vai, mới cười được hai tiếng thì bỗng nghe thấy tiếng Thiếu Gia ở đó khẽ gọi: “Lão Hứa! Mau tới xem thử một chút”.

Mọi người đều giật mình, mới nói không có dã thú, làm sao đã lại kêu rồi, mấy người tiện tay nhặt cục gạch chạy vọt tới.

Thiếu Gia cách chúng tôi không xa, chạy mấy bước là tới, nhìn một cái, chỉ thấy Thiếu Gia núp sau một bụi cây, kéo quần lên, nhìn thấy chúng tôi tới liền ra hiệu cho chúng tôi ngồi xuống, chỉ chỉ Hoàng Hà trước mặt.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thạch Đài.

“Quý nước?” Lão Thái bị dọa nhảy dựng lên, toàn thân run rẩy.

Trong lòng tôi cũng cảm giác có chút kỳ lạ nhìn điểm sáng màu xanh lá cây lơ lửng trong không trung trước mắt, tự nhủ trong lòng chẳng lẽ trên thế giới này quả thực có quý? Có điều cẩn thận nhìn kỹ một chút liền phát hiện ra không phải, tôi nói với hắn: “Không phải quý nước, đây là lân hỏa.”

“Lân hỏa? Không phải chỉ trong bãi tha ma mới có lân hỏa sao?”
Thiếu Gia hỏi.

Tôi nói: “Đáy sông cũng giống vậy thôi, sau khi Hoàng Hà ngừng chảy, rất nhiều cá bị mắc cạn, sau khi nước rút hết, số cá này sẽ bị chết vì thiếu nước, năm này qua năm khác, tầng tầng lớp lớp bị vùi lấp trong bùn cát mà thối rữa, đến một độ nhất định sẽ hình thành lân hỏa bay ra”.

“Những thứ này không bị nước lũ năm sau cuốn đi sao?” Một sinh viên thắc mắc hỏi tôi.

“Ở trong hồ chắc sẽ không thể.” Tôi đáp, thật ra tôi cũng chỉ chém gió thôi, chứ thực ra lân hỏa từ đâu mà sinh ra, bản thân tôi cũng không biết, chỉ là chưa ngờ tới tình huống bị đưa trẻ ranh trước mặt vụn vẹo lý lẽ mà thôi.

Lão Thái nói: “Hứa gia, không đúng lắm, chuyện anh nói tôi cũng hiểu, có điều phải trong điều kiện nhiệt độ cao lân hỏa mới có thể bay ra, mà bây giờ anh thấy đó, thời tiết này không những không nóng mà còn hơi lạnh một chút, làm sao có thể có lân hỏa đây.”

Tôi cũng không thể giải thích thấu đáo, không còn cách nào đành nói úp mở: “Có lẽ phía dưới đó tương đối nóng.”

Mấy người nửa tin nửa ngờ, có điều luồng sáng xanh lục đang lớn vờn phía dưới đích thị là lân hỏa, nhìn kỹ mấy lần mọi người đều có thể nhận biết, giữa một vùng bóng tối lại xuất hiện quang sáng lạnh lẽo khiến cho mọi người phát sinh cảm giác thích thú khác thường, ngày nay, ở thành phố rất khó bắt gặp được những cảnh tượng như thế này.

Chúng tôi xem thêm một hồi, cảm thấy cũng không có gì khác lạ nữa, lại quay trở lại bên cạnh đồng lửa, tiếp tục tán gẫu, Thiếu Gia liền nói hay là đoạn lòng sông Hoàng Hà chỗ kia ngày xưa là nghĩa địa, nên bây giờ mới có lân hỏa, hoặc cũng có thể dưới đáy Hoàng Hà chỗ đó toàn là người chết.

Giáo sư già suy nghĩ một chút cũng đồng ý có khả năng này, bởi vì chỗ này là hạ lưu Hoàng Hà cũng là khu vực lắng đọng, nghe nói thời xưa khi Tống – Liêu đại chiến, tổng quân đại bại, thi thể được ném vào trong Hoàng Hà, chảy xuôi, rồi có thể cũng bị nhấn chìm ở đây.

Trò chuyện thêm một hồi, trời đã tối hẳn, chúng tôi cắt cử người canh gác, lão Thái nhận gác ca đầu, cháu ngoại lão gác ca hai, lão Thái nói không cần luân phiên mọi người canh gác, chúng tôi đều là khách nên không phải tham gia, tôi nói thật tốt được an tâm mà ngủ.

Tôi ngủ say như chết, hôm sau thức dậy đã là buổi trưa, mấy người gặm mấy cái bánh nướng, giọng còn ngái ngủ, đi về hướng lòng sông Hoàng Hà.

Tôi căn bản cũng không xa lạ gì với Hoàng Hà, có điều lần này về lại cũng đã cách mười mấy năm, trong lòng có chút xúc động. Gió từ dòng sông thật mạnh, thổi vào người vô cùng sáng khoái, chúng tôi vừa đi vừa

ngắm nhìn bờ sông uốn lượn giống như một con trăn khổng lồ, chẳng mấy chốc đã đến bờ hồ.

Mấy chiếc thuyền bị mắc cạn trên bờ hồ, trên thuyền không có ai, lòng thuyền toàn là cát vàng.

Toàn bộ hồ giống như một cái bát cực lớn, ngăn nước trong hồ còn rất cao, sâu chắc cũng phải ngoài ba mét, nước hồ rất trong, có thể nhìn thấy phù sa dưới đáy. Có điều nước Hoàng Hà trong đục cũng không đều, đặc biệt là ở nơi sâu nhất ở giữa hồ, chỉ thấy một màu đen kịt, phía dưới có gì hay không, chúng tôi không thể thấy rõ.

Lão Thái nói bốn người đến xem quý nước kia nói “Đáy hồ có đồ”, chắc là chỉ chỗ này.

Chúng tôi đẩy một chiếc thuyền nhỏ trên bờ xuống, lão Thái cùng cháu ngoại chèo thuyền đưa chúng tôi ra giữa hồ. Từ phía trên nhìn thẳng xuống, có thể thấy phần đáy giữa hồ, không thể nhìn ra cái gì khác thường.

Tôi vốn định ninh rằng có thể nhìn thấy thứ gì kỳ quái, bây giờ có chút thất vọng, trong lòng có cảm giác bị mắc lừa lão Thái, ngược lại biểu hiện của giáo sư già lại vô cùng nghiêm túc, lão cẩn thận híp mắt lại giống như đang soi tìm cái gì trong nước.

Chúng tôi cũng bị lây hành động của lão, cũng híp mắt nhìn, nhìn thử một chút tôi liền nghe Thiếu Gia “Ừ” một tiếng.

Tất cả mọi người nhìn về phía hấn, hỏi hấn ừ cái gì, hấn nói: “Anh nhìn xem, phía dưới một màu đen kịt, có điều là đen cũng hơi khác thường một chút, giữa hồ với những chỗ khác hình như có chút không giống nhau.”

Ánh mắt Thiếu Gia đúng là tinh như cú, tôi căng mắt cũng không làm sao nhìn ra, những người khác cũng vậy, cuối cùng giáo sư già lên tiếng: “Đi xuống xem thử một chút, nước chỗ này cũng không sâu”.

Tôi sờ thử nước một cái, nước buổi sớm có chút lạnh, không muốn xuống cho lắm, giáo sư kê nam sinh viên đi theo tên Đan Quân, cậu ta cũng không thể làm gì hơn đành phải gánh cái nhiệm vụ cực khổ này, cởi quần dài, chỉ còn quần lửng, khoảng nước hồ cho quen một chút, sau đó nhảy ùm xuống giữa hồ Đoạn Thủy, giáo sư già ở trên thuyền kê với theo: “Cẩn thận một chút nhé”

Chúng tôi nhìn thấy cậu ta đầu tiên bơi một vòng quanh thuyền, sau đó phịch một tiếng đâm vào trong nước nhằm hướng đáy hồ lặn xuống. Chúng tôi ở phía trên có thể nhìn thấy bóng dáng cậu ta, chỉ thấy cậu ta rất giỏi bơi lội, vờn trong nước giống như cá vậy, lượn qua lượn lại mấy vòng rồi hướng phía trung tâm sâu nhất của bóng đen mà lặn xuống, chẳng mấy chốc đã biến mất giữa màu đen thăm thẳm.

Chúng tôi chờ đợi, chừng hơn mốt mười giây sau cậu ta ngoi lên, nhòai người lên mạn thuyền, Thiếu Gia hỏi tình hình thế nào?

Cậu ta vừa thở hỗn hển, vừa hưng phấn gật đầu, run rẩy kêu lên: “Có đồ, phía dưới có một cái động lớn!”

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Động Đáy Hồ.

Giáo sư già nghe thấy mặt liền biến sắc, dường như vẫn chưa tin đó là sự thực, Đan Quân vừa leo lên thuyền vừa hỏi cháu ngoại lão Thái: “Trên bến thuyền có đèn pin chống nước không? Phía dưới quá tối, không có kính bơi, giơ bàn tay ra cũng không thấy rõ”.

Cháu ngoại lão Thái nói: “Có, có điều không biết còn điện không, bỏ lâu quá rồi, sợ không xài được nữa”.

“Cứ mang tới rồi tính tiếp”. Tôi vỗ hấn một cái, thẳng quỳ kia liền bơi thuyền vào gần bờ, sau đó một mình nhảy lên bờ, chạy tới nhà điều khiển. Tôi liền hỏi giáo sư già: “Giáo sư, bên dưới này sao lại có thể có động được chứ?”

Giáo sư cũng vô cùng ngạc nhiên: “Tôi vốn cũng tưởng là người đá, ngựa sắt gì đó thôi chứ chưa từng nghĩ là một cái động, chưa tận mắt nhìn thấy tôi cũng không thể nói được rốt cuộc là chuyện gì”.

Thiếu Gia vừa nghe đáy hồ có một cái động, nhất thời lòng hiếu kỳ nổi lên, không kiềm chế được, hỏi tôi: “Hay là chúng ta cũng xuống xem thử một chút!”

Tôi nhìn qua giáo sư già cũng có thể nhận ra lão chắc chắn không biết bơi lội, hai tay lão đang ôm khư khư mạn thuyền sợ rớt xuống nước, liền nói với lão: “Ông lớn tuổi rồi, không nên xuống nước thì hơn, nước này quá lạnh, chúng tôi xuống xem qua một chút, có gì sẽ báo lại”.

Giáo sư già gạt đầu một cái, lúc này cháu ngoại lão Thái đã mang toàn bộ đèn pin và kính bơi tới, chúng tôi thử hết một loạt mới chọn được mấy cái còn điện, mang theo, chẳng để tâm gì tới gió máy, cởi quần áo, chỉ mặc quần soóc nhảy xuống nước, theo hướng Đan Quân vừa nổi lên mà lặn xuống.

Hồ không lớn lắm, tài bơi lội của chúng tôi cũng không tệ, tôi từng lớn lên bên bờ Hoàng Hà, không sợ phải đối phó với sức cản của nước, lặn vài cái đã tới đáy. Đáy sông toàn là phù sa, tôi thấy trên mặt bùn có rất nhiều đá sỏi và rác rưởi, chúng tôi lặn một vòng, một vùng quanh đó liền vẩn đục.

Chúng tôi vô cùng khâm phục tài bơi lội của Đan Quân, anh ta co duỗi người mấy cái, chỉ chỉ phía trước mặt, tôi nhất thời hơi mơ hồ không hiểu anh ta muốn nói gì. Nhìn kỹ thì thấy ở chỗ sâu nhất của đáy hồ quả thật bị lõm xuống

Bơi tới chỗ lõm, dùng đèn pin chiếu thử, quả nhiên chỗ lõm xuống không thấy đáy. Miệng chỗ lõm sắp xỉ một cái đầu xe tải lớn đang nằm im bất động.

Tôi kinh ngạc, suýt chút nữa thì uống một ngụm nước, tôi không thể ngờ cái động lại lớn như vậy. Đây chính là phần đáy của Hoàng Hà, làm sao có thể sinh ra một cái động như thế này chứ.

Chúng tôi bơi vòng quanh động hai vòng, tôi nhìn cửa động đen ngòm, kín mít, nhớ tới rất nhiều truyền thuyết liên quan tới quái vật trong động, không khỏi cảm thấy rùng mình một chút. Tự nhủ không biết bên trong có thủy quái hay là u linh quái quỷ gì đó không?.

Ánh sáng đèn pin quá yếu, chúng tôi không thể thấy rõ có gì bên trong động, nhưng cơ bản có thể xác định động này hình phễu lộn ngược, phía dưới lớn, phía trên nhỏ, độ sâu vượt quá sức tưởng tượng của chúng tôi, đèn pin căn bản không thể chiếu tới đáy. Vách động toàn là mảnh gỗ mục

nát, một kiệt tác nhân tạo. Đan Quân muốn lấy một ít gỗ mục trên vách động mang về cho giáo sư xem thử, có điều hình như chúng bám vô cùng chặt, bọn tôi giúp hấn nhổ một hồi mới nhổ ra được một mảng.

Hấn xem qua, cơ bản cũng không nhìn rõ là gì, khoát tay với chúng tôi, tôi cũng nghĩ nên dừng ở đây, ba người liền bơi ngược trở lên.

Lên tới mặt nước tôi thấy lão Thái cũng cháu ngoại của lão cũng đang định nhảy xuống, chúng tôi ra hiệu cho họ rồi leo lên thuyền.

Giáo sư hỏi chúng tôi tình hình thế nào, tôi cũng không biết trả lời làm sao, tiện miệng nói: “Động phía dưới có thể rất lớn”.

Giáo sư hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?”

Tôi nói: “Chiếu đèn pin nhìn xuống, phía dưới giống như cây bông vải vậy, không thấy rõ chút gì, điều này chứng tỏ không không gian phía trong không có phản xạ với ánh sáng, chỉ có không gian rất lớn mới có thể phát sinh tình trạng như vậy. Cái này trước kia tôi đã từng học qua”.

Đan quân mang mảnh gỗ mục chúng tôi đã nhổ được cho giáo sư già xem, giáo sư cầm mảnh gỗ trong tay, dùng kính lúp nhìn thật kỹ. Hồi lâu tôi phát hiện thấy chân mày của lão đang chau lại.

Thiếu Gia cũng rất tò mò, liền hỏi: “Sao rồi, lão gia, lão nhìn được chuyện gì xảy ra rồi sao”.

Giáo sư nói: “Cái này đúng là gỗ, loại gỗ này giống như loại thường dùng để làm nhà cửa, cũng có người dùng làm cỗ mộ hay bài vị, các cậu nói thứ này là lấy được dưới động đó sao?”.

Chúng tôi gật đầu, lão liền nói: “Thực sự là có chuyện gì xảy ra, ở đáy sông Hoàng Hà chỗ này lại có một cái hang lớn như vậy, bên dưới là một di

chỉ cố đại, cũng có thể là một chiếc thuyền tương đối lớn bị đắm chìm, tới bây giờ tôi cũng chưa thể chắc chắn.”

Đan Quân liền nói: “Hay là chúng ta nhanh chóng quay trở về thành phố, báo cáo lại chuyện này, rất có khả năng đây là một phát hiện khảo cổ có giá trị. Đề nghị chính quyền cử đoàn khảo cổ xuống.”

Giáo sư liền nói: “Không được, cần phải biết rõ trước đã, nếu không chẳng may không phải di tích thực, chẳng hóa ra để người ta chê cười sao?”

Mấy người chúng tôi bàn bạc hồi lâu, đều thống nhất là cần phải vào trong động xem thử, có điều chúng tôi không có đồ lặn, động này lại quá sâu, phía bên dưới khó có thể biết là có nguy hiểm hay không. Thiếu Gia nói chúng tôi đều có khả năng bơi lội tốt, hay là mấy người thay phiên nhau vào.

Giáo sư lúc này hình như nghĩ ra chuyện gì, đột nhiên nói: “Hai vị, tôi nói chuyện hơi khó nghe một chút, các người đừng giận, hiện giờ chuyện này thuộc về phạm vi khảo sát di chỉ khảo cổ học. Hai người là thương nhân buôn đồ cổ, thân phận hơi nhạy cảm một chút, thực ra vẫn có thể giúp, có điều theo tôi thì tốt nhất là không nên tham dự. Nếu không sau này giải trình có thể sẽ rất phiền toái”.

Thiếu gia vừa nghe thấy giáo sư không muốn cho gã tham dự liền chực nổi xung nói lão già ông không phải là qua cầu rút ván sao?

Tôi liền vỗ vỗ gã vài cái để cho gã ngừng phát tiết.

Thật ra thì lời của lão nói cũng có lý, nghe nói hồi khai quật di chỉ cổ mộ ở Hà Bắc cũng có một thương nhân đồ cổ tham dự khảo sát, kết quả đoàn khảo cổ kia bị đình chỉ công tác, điều tra ba tháng. Thương nhân đồ cổ cũng bị hành rất thảm, làm ăn không nổi nữa. Lão nói như vậy thực ra là muốn cảnh tỉnh chúng tôi, ý là các người đừng có tay chân lóng ngóng, hại đến bọn ta.

Có điều tôi đương nhiên cũng không muốn ở bên cạnh dự khán, trong lòng đã có tính toán. Nếu thực sự bên dưới có đồ tốt, tôi bằng cách nào cũng phải dây máu ăn phần một chút, sau này về nhà để khoe mẽ chiến tích cũng không uống.

Chốc lát sau, bọn lão Thái cũng đã lên trở lại, vẻ mặt hai người đều vô cùng kỳ quái, lão nói mấy năm gần đây thời điểm Hoàng Hà ngừng chảy cũng có không ít người tới đây bơi lội, không hiểu sao không có ai phát hiện bên dưới này có một cái động.

Mấy người chúng tôi ngồi trên thuyền cùng bàn cách xuống động, hỏi cháu ngoại lão Thái trên thuyền có đồ lặn không, hần lắc đầu, thực ra đối với hần mà nói ngay cả ti vi cũng chưa từng được xem, vốn không có khái niệm gì về thiết bị lặn. Giáo sư liền hối hận nói bọn họ chưa từng nghĩ tới tình hình thế này nên cũng không mang gì tới, thật là sơ suất.

Suy nghĩ hồi lâu, Đan Quân nói: “Hay là cứ để tôi xuống xem thử, khả năng lặn của tôi khá tốt, căn bản có thể nín thở được một thời gian”.

Trong thời gian ngắn chúng tôi không thể kiểm được thiết bị lặn, ở đây không có đường giao thông, nếu vận chuyển bằng sức người, tối thiểu cũng phải hai tuần lễ. Đối với tôi mà nói, tôi hi vọng bây giờ có thể lập tức vào động xem thử, bởi vì một khi phái đoàn chính thức tới, tôi liền sẽ không có phần, nói không chừng trong vòng một trăm mét quanh khu này cũng không được vào.

Đan Quân nói: “Tôi xuống xem thử, sẽ không vào sâu đâu, nếu như phát hiện nguy hiểm sẽ lập tức đi lên, dù sao cũng hơn là ngồi đây bàn tới bàn lui”.

Chúng tôi suy nghĩ một chút, cũng không còn cách nào khả quan hơn đành dùng dây thừng cột vào ngang hông Đan Quân, lại đưa cho hần hai

cái đèn pin cùng dao găm, nói hẳn nếu gặp nguy hiểm lập tức giật mạnh sợi dây.

Đan Quân chuẩn bị chu đáo xong liền lộn vào trong nước một lần nữa, tôi cùng với Thiếu Gia và cháu ngoại lão Thái cũng nhảy xuống tiếp ứng. Giáo sư nói với theo cẩn thận một chút, chớ làm ẩu, gặp chuyện gì khác thường thì lên ngay.

Chúng tôi cùng với Đan Quân cùng nhau lặn xuống, xuống đến đáy sông, chúng tôi đỡ hẳn rồi dìm hẳn thả vào động, mỗi khi chìm xuống một chút người trên thuyền liền thả thêm dây thừng, cho đến khi toàn thân Đan Quân đã vào bên trong động, hẳn giơ tay ra dấu, bàn tay dừng ở cửa động, vẩy chân lặn sâu vào bên trong.

Sợi dây càng kéo càng dài, chưa tới ba mươi giây sau tôi đã cảm thấy khó chịu rồi, nhịn không được tôi và Thiếu Gia phải thay phiên nhau ngoi lên lấy dưỡng khí. Lại qua một lúc nữa, chắc hẳn hẳn đã vào tới chỗ khá sâu trong động. Ở trên nhìn xuống theo ánh sáng của đèn pin, đoán chừng khoảng sáu bảy mét, tôi thật sự là toát mồ hôi lạnh thay cho hẳn.

Đèn pin dừng bên dưới chừng ba bốn giây, ánh sáng bắt đầu xê dịch sang bên cạnh, lóe lên rồi chợt biến mất, xem ra tôi đoán không sai, không gian bên dưới vô cùng lớn.

Tôi liền kéo căng sợi dây, đề phòng trường hợp khi Đan Quân bên dưới gặp chuyện gì nguy hiểm, phía trên có thể cảm nhận được. Sợi dây vẫn tiếp tục chuyển động từng chút, từng chút một trong bàn tay của tôi, Đan Quân càng lúc càng xuống sâu hơn.

Lúc này đáy hồ vô cùng yên tĩnh, một chút tiếng động cũng không nghe thấy, chúng tôi đều dồn mọi sự chú ý vào phía bên trong động, thời gian từng giây từng phút trôi qua, tôi cảm giác lúc này một giây dài như mười giây vậy.

Chốc lát sau, Thiếu Gia liền ra dấu tay với tôi, thời gian xuống nước đã lâu, chắc là Đan Quân cũng sắp sửa phải lên rồi, kéo dài thời gian thêm nữa chắc hẳn cũng không đủ dưỡng khí, tôi cong người lên chuẩn bị kéo sợi dây giúp hẳn.

Chừng mười mấy giây nữa trôi qua cũng chưa thấy dấu hiệu nào chứng tỏ Đan Quân muốn lên, thậm chí sợi dây còn bị kéo xuống sâu thêm nữa.

Đối với người bình thường mà nói, có thể nín thở quá hai phút đã là siêu nhân rồi, tôi lập tức ý thức được có vấn đề xảy ra, thử kéo sợi dây lên một chút, có điều kéo được một đoạn thì đột nhiên bị mắc, kéo làm sao cũng không nhúc nhích, giống như Đan Quân ở phía dưới đã bị dính chặt vào thứ gì đó vậy.

Không hay rồi! trong lòng tôi rung động, xảy ra chuyện rồi.

Thiếu Gia nhất thời không biết phải làm thế nào. Tôi kéo thêm mấy cái phát hiện ở dưới nước kéo thì không có lực liền bơi lên khỏi mặt nước, kêu to với bọn họ: “Xảy ra chuyện rồi! Mau kéo sợi dây lên!”

Người phía trên nóng ruột chờ đợi đã lâu, cũng đã cảm thấy không ổn, vừa nghe tiếng kêu của tôi toàn bộ đều hoảng loạn, lập tức kéo ngay sợi dây, mấy người ra sức kéo khiến chiếc thuyền nhỏ chòng chành sắp lật, nhưng sợi dây trước sau vẫn không hề suy chuyển.

Lúc này cháu ngoại lão Thái là người có kinh nghiệm nhất ở đây, hẳn leo lên thuyền kéo sợi dây buộc vào Đan Quân lên, cuốn vào mũi thuyền, sau đó quát to bảo toàn bộ lên thuyền!

Chúng tôi leo hết cả lên, hẳn giật nổ động cơ, thuyền lui về phía sau, trong nháy mắt sợi dây bị kéo căng, giật mạnh thành một đường thẳng, từ dưới nước tiếng sợi dây từng rít lên ghê rợn, tạo thành những âm thanh

giống như tiếng ngựa hí lại giống như tiếng rên rỉ, cuối cùng sợi dây cũng được kéo lên phân nửa.

Tôi ngẫm nghĩ, nếu như là chẳng may chân bị sa lầy xuống phù sa, chỉ cần kéo sợi dây chắc chắn sẽ có thể kéo lên được, tuyệt đối sẽ không có chuyện dùng động cơ của thuyền máy cũng kéo lên không nổi, tình hình đến nước này chỉ sợ là chuyện nghiêm trọng rồi. Những người bên cạnh cũng đang rất hoảng loạn, Vương Nhã Nam khóc nức nở.

Sắc mặt cháu ngoại lão Thái nghiêm trọng, lại tăng ga động cơ, thêm mười mấy giây trôi qua, bỗng một tiếng “âm” vang lên, sợi dây chợt trùng xuống một chút, chúng tôi đều bị ngã xuống lòng thuyền. Chúng tôi nhìn thấy sợi dây giãn ra, mặt nước liền bị cuộn lên.

Chúng tôi chạy đến kéo sợi dây, trong nháy mắt Đan Quân trong tình trạng mặt úp xuống dưới lưng ngựa lên trên được kéo ra khỏi mặt nước. Mọi người kéo hẳn lên thả vào trên boong thuyền. Phát hiện toàn thân hẳn đã lạnh như băng, có điều tư thế của hẳn giờ đây trông vô cùng cổ quái, hình như là đang định cào thứ gì đó trước mặt.

Lão Thái vội vã lật hẳn lại định làm sơ cấp cứu, thử xem hẳn còn có thể sống được hay không.

Tay chân tôi luống cuống thả Đan Quân vào trên boong, ấn vào phổi hẳn cho nước trào ra, Thiếu Gia dùng khăn lông lau sạch cát bám trên mặt hẳn, đột nhiên trong lúc đang lau mặt, Thiếu Gia thét lên một tiếng liền ngã ngối trên boong.

Mọi người bị gã dọa sợ hết hồn, cũng không biết là có chuyện gì, theo quán tính nhìn vào mặt Đan Quân, nhìn thoáng qua chỉ cảm thấy có luồng khí lạnh chạy dọc cơ thể từ đỉnh đầu tới lòng bàn chân.

Từng sinh tồn ở bờ sông thời gian dài, người chết đuối tôi từng thấy nhiều vô số, biểu cảm nhăn nhó, dữ tợn do bị ngạt nước mà chết tôi cũng

nhớ như in. Có điều gương mặt của Đan Quân lúc này, nhìn qua không giống chết đuối. Điều khiến cho người ta rợn tóc gáy hơn là, trên mặt hẳn không hề có chút biểu hiện bị nghẹt thở nào. Khuôn mặt hẳn giờ đây không một chút huyết sắc, hai con mắt híp lại chỉ còn một khe hở, lật con người lên xem, ánh mắt hẳn có vẻ khinh nhỉnh, miệng khẽ nhếch trông vô cùng kỳ dị, biểu cảm giống như đang cười gằn.

Nụ cười thế này cũng không phải tôi mới lần đầu tiên nhìn thấy, tôi nhớ tới người đã chết trong phòng tôi Vương Toàn Thắng, nhất thời liền ngây người. Biểu cảm lúc chết của họ giống nhau như đúc. Tôi theo bản năng hỏi những người xung quanh: “ Cái này...Là biểu cảm gì....”

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Trong Động Rốt Cuộc Có Cái Gì?

Toàn bộ mọi người đều có thể cảm nhận, cảm giác của Đan Quân trước khi chết đó là sợ hãi đến cực độ, mặt cắt không còn một giọt máu. Sau đó toàn thân cương cứng, dần lạnh toát, đầu óc hỗn loạn như mớ bong bong, muôn vạn nghi vấn trong đầu mà không làm sao phát ra lời được. Tôi đột nhiên mơ hồ cảm giác, có phải cái chết của Vương Toàn Thắng cũng ít nhiều liên quan tới cái động này không?.

Có điều lúc này tôi không có nhiều thời gian suy nghĩ tới chuyện đó. Tôi đang để ý tới thái độ của lão Thái. Lão vừa run rẩy cởi áo khoác của mình đắp lên đầu cho Đan Quân, vừa nói: “Chúng ta đừng dây dưa ở đây nữa, đi nhanh đi! Dưới nước này có quỷ!”

Thần kinh của giáo sư già đang bị tổn thương nghiêm trọng, không chút phản ứng với lời nói của lão Thái, có điều Vương Nhã Nam bên cạnh vẫn tương đối bình tĩnh, mắt nhắm lệ đỡ giáo sư dậy. Thuyền cập bến, chúng tôi nhặt vùi quần áo của mình, chẳng để tâm tới điều gì nữa, lao lên bờ như ma đuổi.

Sau khi lên bờ, lão Thái dùng khăn lông lau qua bên ngoài thi thể Đan Quân sau đó cũng hắt, chạy hai giờ đường núi mới về lại được thôn đạu máy cày. Dọc đường đi nước từ trên thi thể không ngừng rỉ ra, mùi vị vô cùng khó chịu.

Về đến thôn, máy cày đã không còn ở đây nữa, trước tiên lão Thái mang thi thể đặt cẩn thận trong tủ đường rồi mới ra ngoài kiếm phương tiện giao thông.

Cháu ngoại lão cũng quen biết nhiều người ở đây, liền tìm người tới hỗ trợ, bọn họ dùng mảnh vải đỏ buộc vào tay Đan Quân, sau đó tìm một lão đầu tử tới “Tọa Thi”.

Thiếu Gia không hiểu vì sao bọn họ phải làm như vậy, cảm thấy rất ngạc nhiên, cháu ngoại lão Thái liền lén nói với chúng tôi: “Thi Thất Tiếu (thi thể cười bảy ngày)- là một chuyện vô cùng xui xẻo”

Đây là một truyền thuyết mê tín vô cùng phổ biến đối với cộng đồng dân cư sống dọc theo các con sông. Nói rằng người chết đuối trên sông, nếu như là an tâm mà đi, trên thế gian vốn không còn gì lưu luyến nữa, đến một thời gian nhất định, trong mắt thi thể sẽ chảy ra huyết lệ, cái này gọi là “Thi Khóc”, khóc chừng ba giờ mới ngưng – cái này chẳng qua là do thay đổi áp suất trong cơ thể người dẫn đến mạch máu bị vỡ mà ra thôi. Nhưng nếu như người nọ là chết oan, trong lòng còn có lệ khí, khi thi thể kia ra khỏi mặt nước, không những không có huyết lệ chảy ra mà trên mặt còn xuất hiện một nụ cười, nụ cười như vậy, mỗi ngày đều sẽ thay đổi, kéo dài liên tục bảy ngày, cho nên gọi là “Thi Thất Tiếu”. Câu thành ngữ “Ấm thi ra nước, ba khóc bảy cười” chính là dùng để chỉ đạo lý này. Người dân vốn mê tín, cho rằng nếu gặp “Thi Thất Tiếu” mà xử lý không chu đáo rất dễ sinh ra ác quỷ.

Xuất hiện “Thi Thất Tiếu” thì phải dùng tấm vải đỏ để trói, sau đó dùng một lão đầu tử “Tọa Thi”, không biết là dùng cách gì đó để cho thi thể phải khóc lên.

Tôi cảm thấy có chút tò mò, có điều lúc này cũng không còn tâm trí quan tâm nhiều đến ba cái nghi thức đó nữa, chính bản thân tôi cũng thấy chuyện này vô cùng kỳ quái, cần phải suy nghĩ thật kỹ.

Lão đầu tọa thi sau khi vào từ đường, những người khác cũng đều đi ra, từ đường kéo rèm che kín, chúng tôi không thể nhìn thấy bên trong, cháu ngoại lão Thái nói lão đầu tử kia đang bắt đầu nghi lễ.

Tôi lo lắng cho giáo sư già và Vương Nhã Nam bên kia, liền đi lại, giáo sư già đã có phản ứng trở lại, ngồi thần thờ ở đó lắc đầu khóc, Vương Nhã Nam ngồi bên cạnh an ủi, tôi cũng đến an ủi mấy câu rồi kéo Vương Nhã Nam ra ngoài.

Vành mắt Vương Nhã Nam sưng đỏ, có điều sắc mặt còn tốt hơn giáo sư già rất nhiều, tôi thở dài hỏi: “Sau đây hai người tính thế nào? Có cần chúng tôi giúp gì không?”

Wương Nhã Nam nhìn tôi cảm kích nói: “Trước tiên em định đưa giáo sư về, sau đó báo cáo chuyện này lên cấp trên, rồi sau đó thế nào chờ cấp trên chỉ thị, em cũng không quyết định được”.

Tôi gật đầu một cái: “Việc này xảy ra cũng không ai mong muốn, tới chừng đó rồi, có gì cần hỗ trợ cứ tới tìm tôi.”

Cô gật đầu đồng ý, vừa liếc nhìn giáo sư vừa nói: “Các anh...cũng đừng tự ý vào động đó nữa, biểu cảm của Đan Quân trước khi chết, hình như là...Thấy vật gì rất đáng sợ mà đột nhiên tim ngừng đập. Ở trường em đã từng đọc qua một số tài liệu liên quan, có thể biết sơ qua biểu cảm đó xuất hiện khi người ta gặp phải cảm giác sợ hãi đến cực độ, hơn nữa nhìn tư thế của anh ấy trước khi chết, hình như là đang vật lộn với thứ gì đó, em cảm giác trong động này chắc chắn có vấn đề.

Tôi nhớ lại một chút, thật ra thì động tác của Đan Quân lúc chết rất giống với người bị phát bệnh động kinh, có điều lúc này tôi cũng không tiện hỏi Nhã Nam, liền gật đầu một cái.

Wương Nhã Nam dường như vẫn còn điêm mơ hồ chưa rõ, nói: “Thực ra em vốn định đề nghị cấp trên tiến hành một dự án khảo sát, tìm cách khai quật văn vật ở bên dưới, có điều giáo sư không đồng ý, thầy muốn giữ bí mật chuyện này.”

“Tại sao?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

Vương Nhã Nam cũng ngạc nhiên không hiểu: “Không biết, tâm trạng thầy bị kích động rất mạnh, em cũng không hiểu ý thầy là gì, thầy nói hồ đoạn thủy là mắt rồng Hoàng Hà, đồ trong động không phải thứ tầm thường, chắc chắn có gì huyền bí, tuyệt đối không thể moi ra. Em thì cảm thấy, chắc thầy đang tự cho là mình có quá nhiều tội lỗi, bởi vì dù sao thầy cũng là người nhiều tuổi nhất ở đây, thầy cho rằng Đan Quân chết là do lỗi của thầy”.

Tôi thở dài, nếu nói đến trách nhiệm thì chắc chắn tôi cũng có phần, chính tôi đã từng chút, từng chút thả hẫn vào trong động, thực ra lúc đó chỉ cần có một người phản đối, chắc chắn sẽ không phát sinh chuyện này, chỉ trách lòng hiếu kỳ của tôi và đám người này quá lớn mà thôi.

Vương Nhã Nam vỗ tôi một cái, dọc đường đi cô không nói nhiều nhưng tôi cảm giác người con gái này hiểu biết rất sâu, trao đổi ánh mắt với cô một cái, tôi cảm giác trong lòng thoải mái hơn hẳn.

Cô trở về tiếp tục an ủi giáo sư, tôi đốt một điếu thuốc, đi tới cửa từ đường thấy rất đông người đang tụ tập, Thiếu Gia cũng ở đó nghe họ nói chuyện phiếm, bàn tán chuyện mới xảy ra vừa rồi, tôi cũng xán lại nghe cùng.

Một lúc sau, đột nhiên lão đầu “Tọa Thi” từ trong từ đường đi ra, mọi người nghĩ rằng đã xong việc, không ngờ lão đầu kia vẫn không cho phép mọi người đi vào. Sau đó lão nhìn qua đám người ở đây một chút, liếc mắt thấy tôi liền nói: “Cậu đi cùng ta”.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Lại Một Mảnh Đồng Thau.

Những người kia nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên, cũng khó trách vì bản thân tôi còn ngạc nhiên hơn họ. Theo chân lão đầu kia vào từ đường, tôi thấy thi thể Đan Quân trên mặt được che bởi một chiếc khăn lông, dưới đất toàn là nước.

Tôi hỏi lão đầu kia: “Lão tiên sinh, có chuyện gì vậy?”

Lão đầu nói: “Không phải tôi, là hãn có chuyện muốn tìm cậu.”

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì lão đã chỉ tay về phía thi thể Đan Quân.

Tôi liền nói: “Ông định diễn trò phải không lão tiên sinh.”

Lão đầu không để ý tới tôi, lão lấy chiếc khăn lông trên mặt Đan Quân xuống, nhất thời nụ cười gằn cực độ quỷ dị lại xuất hiện trước mặt tôi, ghê rợn hơn nữa là hai con ngươi trên khuôn mặt đó lại đang chuyển hướng về phía tôi. Tôi vội vàng quay đầu đi nơi khác.

Lão đầu tử lại phủ chiếc khăn lông lại, nói với tôi: “Đừng sợ, chẳng qua là tôi muốn để cho hãn nhìn cậu một chút thôi”. Vừa nói vừa đưa cho tôi một vật: “Tôi tìm thấy trong tay hãn, cậu xem qua một chút, có thể là đồ lấy được từ trong động kia”.

Tôi nhận lấy rồi cúi đầu nhìn thứ đồ lão đầu tử đưa cho, đó là một mảnh đồng thau, một mảnh đồng thau rất nhỏ, có điều tôi nhìn vô cùng quen mắt.

Lão đầu vỗ vỗ bả vai tôi ba cái rồi nói: “Ra ngoài xem thử đi”

Tôi cúi đầu đi ra ngoài, Thiếu Gia hỏi tôi này giờ đi đâu, tôi cũng không biết trả lời làm sao, nhìn quanh thấy không có ai mới lén móc từ trong túi xách ra mảnh đồng thau của Vương Toàn Thắng, đặt hai mảnh cạnh nhau, tôi nhất thời giật mình sửng sốt, hai mảnh đồng thau đó vô cùng giống nhau, cho dù là hoa văn, màu sắc hay độ rỉ sét, đều tương đồng, chắc chắn là được lấy ra trên cùng một món đồ.

Lão đầu nói vật này phát hiện được trong tay Đan Quân, vậy thì nó chính là đồ trong cái động kia, nếu như vậy thì....

Tôi bỗng nhiên cảm giác hai chân mình dần nhũn ra, lờ mờ nhận biết mối liên hệ giữa hai người bọn họ.

Thì ra địa điểm mà Vương Toàn Thắng móc được mảnh đồng thau đó chính là cái động ở đáy hồ mà hôm nay chúng tôi tìm thấy. Những món đồ đồng thau mà Vương Toàn Thắng thu được mang bán, hẳn cũng là đồ trong động.

Trong lòng tôi phát sinh một loại dự cảm, có điều không thể nói rõ đó là cái gì. Tôi luôn cảm thấy tôi biết cái gì, lại không thể hình dung ra thứ mà mình biết, loại cảm giác đó quả thực rất khó chịu, giống như là có con kiến đang không ngừng gặm nhấm tâm can của tôi vậy.

Vương Toàn Thắng vớt được đồ trong động, sau đó tử vong, Đan Quân vào động cũng không toàn mạng, chẳng lẽ cái động này có ma lực gì đó khiến cho toàn bộ những người có quan hệ với nó sẽ phải tử vong sao? Điều này quả thực là quá hoang đường rồi.

Tôi suy nghĩ rất lâu, cũng nghĩ không ra được nguyên do, luôn cảm thấy dường như trong chuyện này còn thiếu một mắt xích nào đó mà tôi chưa thể nắm bắt.

Lúc này đám người ở cửa từ đường cũng đã giải tán hết, chỉ còn lại lão đầu kia vẫn nghiêm nghị ngồi trên ghế băng, nhìn tôi chăm chăm. Tôi cảm giác dường như lão có lời muốn nói với tôi, có điều trước sau lão vẫn không chịu lên tiếng.

Thiếu Gia đi tìm tôi khắp nơi là muốn nói với tôi máy cày đã tới, muốn bọn tôi cùng về lại trấn, chúng tôi còn có chuyện khác phải làm.

Tôi gật đầu đồng ý, lên máy cày, đi liền suốt đêm về lại trấn Đông Hoa, ngồi trên xe tôi cảm thấy tâm trí vô cùng mệt mỏi, buồn ngủ nhưng vừa nhắm mắt thì trước mắt lại hiện lên khuôn mặt của Đan Quân, quả thực là ngủ không được.

Về lại nhà khách, tôi cũng không còn tâm trí đi thu mua đồ cũng không muốn tìm nhà Vương Toàn Thắng để đưa lại năm ngàn đồng nữa, chỉ muốn về phòng trọ lên giường ngủ một giấc thật ngon, quên hết tất cả mọi chuyện này. Có điều Thiếu Gia dường như vẫn vô tư lự, giống như không hề bị ảnh hưởng bởi những chuyện mới xảy ra.

Về phòng tắm nước lạnh, cơ thể thư thái hơn được một chút, tôi liền định nằm ngủ một giấc, ngủ được bao nhiêu tốt bấy nhiêu, có điều chưa kịp nằm xuống đã nghe có tiếng người gõ cửa.

Thiếu Gia cũng chuẩn bị ngủ, nghe tiếng gõ cửa liền bật dậy, ngạc nhiên hỏi: “Ai thế?”

Ngoài cửa vang lên giọng nói của một người: “Là chúng tôi”.

Tôi vừa nghe đã nhận ra là hai lái buôn thảo dược, ngạc nhiên tự nhủ bọn họ nửa đêm canh ba tới tìm chúng tôi làm gì, mua thảo dược sao?

Thiếu Gia mở cửa cho hai người bọn họ vào hỏi: “Hai ông nội của tôi ơi, nửa đêm canh ba các vị còn học làm cú mèo. Chúng tôi mới bị hành cả ngày nay, chuẩn bị ngủ đây.”

Hai lái buôn thảo dược cài cửa lại, đi lại bàn cười nói: “Hai vị mới nói chuyện gì thế, chuyện gì mà khiến hai người mệt mỏi vậy ha?”

Tôi cười khố: “Thôi bỏ đi? Ai da đừng nhắc tới nữa, nhắc tới là tôi sẽ mất ngủ liền”.

Một trong hai lái buôn thảo dược nói: “Chuyện này đồn ra rất nhanh, muốn dấu cũng không được đâu, chúng tôi vừa mới về đã nghe hết rồi, hai người cũng thật là xui xẻo nha, đụng phải – thi thất tiểu- có khi đen đui mất ba năm chứ chẳng chơi’.

Chắc là bọn họ đã nghe lão Thái kể lại, tôi nghĩ cái lão Thái này đúng là không phải người biết giữ mồm giữ miệng, sau này nói chuyện phải tuyệt đối cẩn thận, không để lão nghe được rồi lại đi bép xép.

Một lái buôn thảo dược liền hỏi chúng tôi chuyện xảy ra hôm nay cụ thể thế nào, Thiếu Gia cũng là kẻ mồm năm miệng mười, liền thuật lại cho họ nghe một lượt, hai người nghe xong cũng cau mày.

Tôi đang rất mệt mỏi, nhìn dáng vẻ bọn họ muốn nói lại thôi, giống như là có chuyện gì khó nói, không giống như đơn giản tìm chúng tôi tán phét. Tôi cũng không muốn nói chuyện nhiều với họ, liền hỏi bọn họ nửa đêm đến tìm chúng tôi, rốt cuộc là có chuyện gì.

Hai người nhìn nhau, dáng vẻ giống như là không biết trả lời thế nào, im lặng hồi lâu, một trong hai người mới lên tiếng: “Là thế này, chúng tôi có chút chuyện, muốn hai vị cùng đi hỗ trợ một chuyến”.

Điểm kỳ quái trong lòng tôi càng lúc càng lớn dần, Thiếu Gia hỏi: “Chúng tôi có thể giúp gì được cho hai người sao, nghề nghiệp của chúng ta bất đồng? Chúng tôi vốn không am hiểu gì về thảo dược, động vào không cẩn thận còn xảy ra án mạng. Không chừng làm cho người bị bệnh động kinh hóa thành trâu điên thì chết cười, ha ha”.

Một trong hai lái buôn kia liền cười khan, lấy từ trong túi xách bên mình ra một thứ đồ, tôi nhìn qua đó mà một mảnh gương bằng đồng thau, trong lòng tôi nhất thời ai da một tiếng, tự nhủ, không thể nào.

Thiếu gia ngạc nhiên nói: “Ái chà, thì ra là đồng nghiệp, ha ha ha, đưa tôi nhìn thử một chút, xem là món hàng gì.”

Tôi vỗ vỗ để cho hắn thôi nói liều, rồi liền nói với bọn họ: “Các người chẳng lẽ là... Nam ba tử?”

Một trong hai lái buôn thảo dược gật đầu khẽ lên tiếng: “Hiểu biết thật rộng rãi”.

Gương đồng thau là trang bị không thể thiếu của Nam ba tử, Nam ba tử ở Sơn Tây có một ngón nghề vô cùng đặc biệt, vô cùng ghê rợn, chính là nói chuyện với quan tài, đặc biệt khi biết chắc trong quan tài là nữ thi, phải quay lưng lại với quan tài, bàn tay quay vào quan, không được nhìn thẳng vào thi thể trong quan, muốn xem phải xem qua một mảnh gương đồng thau, nếu như bạn thấy trong quan tài có đồ vậy tức là hồn phách chủ nhân quan tài đã bay đi, ngược lại nếu như bạn thấy trong gương là một màu đen kịt, điều đó nói lên rằng phía sau có hồn, lúc này bạn phải lễ bái rồi đứng dậy, lập tức rời đi, không thể quay đầu, nếu quay đầu lại, bạn sẽ xong đời.

Điều này chủ yếu xuất phát từ quan niệm của Nam ba tử, tin rằng trong mắt người sống có một loại ma lực, có thể khiến cho người chết sống lại, vì vậy nên không biết từ lúc nào đã truyền lại lệ đó, đến bây giờ Nam ba tử vẫn nhất nhất tuân theo, không dám cải lệ nửa lần.

Lần đầu khi tôi gặp mấy lái buôn thảo dược kia, tôi đã cảm thấy rất kỳ lạ. Hai gã đó có khí chất vô cùng quái lạ, tướng mạo xấu xí, nhìn qua còn có vẻ ngốc nghếch, toàn thân bốc lên mùi tanh hôi của bùn đất nhưng nhìn kỹ thì lại không giống với người làm nghề nông, quần áo trên người rất

tuềnh toàng nhưng lại có vẻ là dân làm ăn lớn. Nhưng tôi vẫn không thể ngờ hai người như vậy mà lại là Nam ba tử.

Có điều Nam ba tử xưa nay hành sự vô cùng cẩn thận, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để lộ thân phận, vậy mà hai người đó nửa đêm canh ba tới phòng tôi tiết lộ thân phận, chẳng lẽ là muốn quay đầu, sau này định chuyển qua buôn đồ cổ, rửa tay gác kiếm không trộm mộ nữa.

Tôi cảm thấy có chút khác thường, có thể nào hai người đó đang mưu tính chuyện gì hay không.

Có điều lúc này thực sự là tôi đã rất buồn ngủ, không có hứng thú làm chuyện gì nữa, liền đề phòng hỏi: “Vậy ra hai người muốn cất nhắc bọn tôi, các người...Tìm chúng tôi hỗ trợ? Chẳng lẽ là muốn chúng tôi đi trộm mộ sao?”

Thương nhân thảo dược kia vội lắc đầu: “Không hẳn là như vậy”, hẳn đốt một điếu thuốc, “Thật ra thì chúng tôi vừa rồi đã phá vỡ quy củ, vốn dĩ quy định của chúng tôi là cho dù bị đánh chết cũng không được tiết lộ thân phận, làm việc cũng không được phép kéo người ngoài vào nhóm, có điều bây giờ thực sự là không còn thời gian nữa, chúng tôi bất đắc dĩ mới phải làm như vậy”.

“Là sao?”Tôi hỏi

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, các anh có nhớ cái động hôm nay hai người tìm được không?”. Một lái buôn thảo dược hỏi.

Tôi gật đầu, làm sao có thể không nhớ được đây, gã nói tiếp: “Nửa năm trước, chúng tôi ngồi thuyền xuôi nam, khi đi qua đoạn này của Hoàng Hà, một lão gia trong nhóm chúng tôi thấy dãy núi bên bờ Hoàng Hà kia nhìn qua vô cùng quen mắt, tựa hồ như đã gặp ở đâu”.

Loại cảm giác này vô cùng mãnh liệt, có điều ông cụ không làm sao nhớ nổi, khi bọn tôi tới được mục tiêu, ông cụ mới đột nhiên kêu lên, thì ra dải núi liền núi Đông Hoa bên bờ Hoàng Hà kia có hình thể hoàn toàn giống với núi Côn Lôn.

Ông cụ liền thấy có nhiều điểm bất hợp lý, Côn Lôn là long mạch của thiên hạ, nếu nói là do thiên tạo mà vô tình hình thành thế núi giống hệt với Côn Lôn, khả năng này gần như là không thể. Ông ấy kết luận rằng cục diện này chắc chắn là do con người đời trước đã chỉnh sửa qua, tạo cho núi có hình thể của núi Côn Lôn.

Có điều dãy núi này vô cùng thấp, vậy thì cho dù có tu sửa lại thế núi cho giống với Côn Lôn về căn bản cũng không có nhiều ý nghĩa, ngược lại còn có thể trở thành cục diện “Khốn” (cục diện bị vây hãm, trở ngại) vô cùng bất lợi.

Nhưng ánh mắt của ông cụ vô cùng sắc bén, ông nói không đúng, núi này mặc dù nhìn qua rất thấp, nhưng là do các người không nhìn thấy phần phía dưới Hoàng Hà, nếu như Hoàng Hà ngừng chảy, thế núi sẽ lập tức được đẩy lên cao, đây là một loại phong thủy tàng đầu (ẩn dấu), vô cùng xảo diệu.

Có điều cho dù người xưa làm giả long mạch Côn Lôn, cũng không nhằm mục đích táng người, loại cách cục phong thủy này, chỉ có một tác dụng, chính là trấn sông, nói cách khác, nơi này, không biết từ lúc nào, bao nhiêu năm về trước, có người đã động thủ dời núi, dùng núi non trùng điệp bốn phía tạo thành một thế Côn Lôn tiểu Long, dùng để trấn nước ở đây, không cho Hoàng Hà lũ lụt tràn lan.

Ông cụ chắc chắn ở đây có chôn bảo vật mắt rồng trấn sông, vô cùng giá trị.

Vì để nghiệm chứng giả thuyết này, mấy người chúng tôi lại ngồi thuyền ra bắc, khi tới đoạn này, bọn tôi cập thuyền vào gần đó tìm kiếm rất lâu, ông cụ dùng bàn tính hoa mai tính toán phương vị bảo huyết.

Vì có liên quan tới Hoàng Hà nên chúng tôi đo lường tính toán nhiều lần cũng chưa thành công, mãi tới lần cuối cùng, bọn tôi thả xuống một cái xẻng Lạc Dương, khi xẻng cắm xuống bùn, mới được hai thước liền phát hiện trong phù sa có đồ.

Rút xẻng lên kiểm tra, phát hiện gỗ vụn, ông cụ liền nói, dưới nước có một tòa mộ trấn sông.

Mộ trấn sông là một loại mộ đặc thù, tại các nơi phát hiện ra mộ đều có thể tìm thấy những đồ chôn bên trong vô cùng cổ quái, nhưng tuyệt đối không phải là người, có thể là một con cá lớn, có khi là một tượng hình nhân bằng sắt, trải qua các triều đại từ cổ chí kim đều có. Mộ trấn sông sớm nhất được phát hiện ở thời chiến quốc sơ kỳ, những mộ này do ai xây dựng, dùng để làm gì, không ai biết, vô cùng thần bí. Có điều người nghiên cứu chuyên sâu về phong thủy có thể biết trong mộ vốn không có vàng bạc, tài bảo, nhưng có thần khí hiếm thấy.

Mười mấy con mắt chúng tôi liên tục đảo qua đảo lại, xác định cơ bản được phương vị, liền quyết định khi Hoàng Hà cạn nước sẽ đi xuống.

Lão nhân kia liền trà trộn vào người dân trong thôn, chờ đợi thời cơ, còn hai người bọn tôi trẻ tuổi vẫn ra ngoài làm ăn. Thời gian trước nhận được điện báo, nói Hoàng Hà cạn nước, chúng tôi liền vội vã chạy tới, đúng lúc đi cùng xe hai người.

Lúc này tôi đã hiểu sơ qua mọi chuyện, tự dừng hứng thú lại nổi lên, tôi hỏi: “Ý anh là cái động mà chúng tôi phát hiện đó, chính là cửa vào mộ trấn sông”.

Bọn họ nói: ” Đúng, chính xác là như vậy, thật ra thì chúng tôi đã thử thăm dò nhiều lần, có điều nước quá sâu nên vẫn đang chờ đợi, chúng tôi không ngờ các anh cũng tới đó, phát hiện ra cái động dưới đáy hồ, cuối cùng lại còn xảy ra chuyện lớn như vậy, chuyện này chẳng mấy chốc sẽ đồn ra ngoài, nếu như chúng ta không nhanh chóng động thủ, chắc chắn sẽ không còn cơ hội. Cho nên mới đến tìm các anh”.

Tôi liền hỏi: “Vậy các anh có biết chuyện gì xảy ra dưới đó không? Vì sao lại chết người? Trong mộ trấn sông đó có cái quái gì?”.

Một lái buôn thảo dược liền cười nói: “Cụ thể thì chúng tôi không biết, bọn tôi còn chưa vào thử, hơn nữa, tôi nói cho anh biết, Nam ba tử chúng tôi có một câu thể này bên trong cổ mộ, chuyện gì cũng có thể phát sinh, chết một người, đối với chúng tôi mà nói, không có gì là lạ.”

Tôi nhìn hai gã tự xưng là Nam ba tử, trong lòng cảm thấy rất hoài nghi, lại hỏi: “Vậy hai người tìm bọn tôi, là muốn chúng tôi giúp đỡ việc gì? Tôi chưa chắc có thể giúp gì được cho các anh”.

Một trong hai Nam ba tử liền cười, nói: “Chúng tôi đều không biết bơi”.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Vào Động

Tôi nghe dở khóc dở cười, nói: “Bọn tôi có biết bơi cũng làm ăn được gì, tôi căn bản không phải là cá, phía dưới kia tính sơ cũng phải sâu tầm sáu, bảy thước, không có đồ lặn, tôi tuyệt đối không thể xuống được.”

Người bơi lặn giỏi như Đan Quân cũng chịu chết ở trong động huống chi là tôi.

Nam ba tử kia lại nói: “Đồ lặn chúng tôi có, chẳng qua là tương đối thô sơ mà thôi.” Vừa nói vừa móc từ trong túi xách ra một cái mũ lớn hình tròn, phía dưới mũ này gắn liền với một chiếc áo da, một chiếc ống da thông hơi gắn phía sau mũ, phần miệng chiếc mũ được làm bằng sắt, hiển nhiên là được chế tạo riêng biệt.

Ảnh: Mò ngọc châu thời xưa

Đây là một loại thiết bị lặn dưới nước đơn sơ, do dân mò ngọc châu chế tạo, trước giải phóng rất nhiều người đã sử dụng thiết bị này để lặn xuống biển mò châu, không thể ngờ bọn họ cũng có thể chế tạo được vật này.

Nam ba tử nói: “Vật này dù thô sơ nhưng sử dụng lặn xuống nước sâu tầm sáu, bảy thước tuyệt đối không thành vấn đề”.

Thiếu Gia liền nói: “Vậ sao các anh không tự mình xuống? Có vật này rồi biết bơi hay không còn quan trọng gì nữa?”

Một trong hai Nam ba tử bật cười xong nói: “Đúng, quả thật là không thành vấn đề, có điều trong cổ mộ biển ảo khôn lường, bọn tôi cả đời đều ở trên đất bằng, cho tới tận bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày xuống nước, năng lực ứng biến dưới nước tuyệt đối không thể bằng các người.”

Thiếu Gia liền cười nhạt: “Cứ nói thẳng ra là hai người không dám xuống đi?”

Hai người lại lúng túng không biết nói gì. Hồi lâu một người lên tiếng: “Hai người có thể cùng xuống hoặc cũng có thể cử một người xuống cùng chúng tôi, nếu như mang được đồ lên do hai người chọn trước, hai vị đã là dân buôn đồ cổ, chọn đồ chắc chắn sẽ không sợ thiệt, hơn nữa hai bên có giao tình này, sau này còn cơ hội hợp tác thêm”

Thiếu Gia hừ một tiếng: “Chúng tôi đi liều mạng, các người chờ ở trên lựa đồ, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy chứ?”

Một Nam ba tử nói: “Chuyện công bằng tuyệt đối là không bao giờ có, nếu như các người không giúp, vậy thì bọn tôi chỉ còn cách cho nổ cái động đó, không để cho thôn dân đi vào, sau đó chờ nước cạn sẽ khai động, chẳng qua là phải mất thêm một chút thời gian mà thôi. Chúng tôi phải tìm hai người gấp như vậy đã là hạ sách, hai người cứ suy nghĩ cho kỹ một chút, hai người vào trước đương nhiên cũng có cơ hội lựa đồ tốt nhiều hơn bọn tôi, có thể so sánh đồ ngay trong động, tính ra thì hai người vẫn là có lợi”.

Thiếu Gia vừa nghe liền hỏi chuyện này có thật không, tôi gật đầu, hẳn ta nói đúng, đồ trong mộ dựa theo giá trị cất giữ có thể chia từ – ngọc – kim khí (đồ vàng) – ngân khí (đồ bạc) – đồng thau khí (đồ đồng thau), đồ sứ là đắt tiền nhất, có điều đồ dưới nước chắc hẳn là đồ thời Tây Hán, vậy thì khả năng có đồ sứ là không lớn, nhưng cơ hội đào được ngọc cổ là rất lớn, mà giá cả ngọc cổ loại thượng hạng là “thiên văn số tự” (ý chỉ một con số rất lớn)

Thiếu Gia thấy có chuyện như vậy liền hơi do dự một chút.

Tôi cũng cảm thấy có chút hứng thú, bởi vì tôi rất muốn biết tình hình phía dưới động như thế nào, vì sao nét mặt Đan Quân trước khi chết lại như vậy, có phải dưới đó có vật gì rất đáng sợ hay không?

Thiếu gia liền kéo tôi qua bên cạnh hỏi nên làm thế nào. Nếu như là gặp hai Nam ba tử này ở cửa hàng mặt tiền chợ Nam Cung thì nhất định gã có thể làm chủ, có điều lần này gã đang đi theo tôi nên cũng không muốn quyết định một mình, liền hỏi thử ý kiến của tôi.

Tôi suy tính một chút, không kiềm chế được lòng hiếu kỳ của mình liền gật đầu, Thiếu Gia lập tức quay đầu lại nói: “Được, bọn tôi đồng ý giúp đỡ hai người”.

Lúc đó tôi không biết, quyết định đó sau này đã trở thành một quyết định trọng yếu nhất trong đời tôi khi còn sống.

Nam ba tử đã chuẩn bị máy cày, lúc ra cửa trời đã tờ mờ sáng, trên xe chúng tôi tự giới thiệu về mình, trong bọn họ người mập tên Hồ Lai (làm ầu), người gầy tên Vương Minh, Thiếu Gia nói, hai người các người đúng là “Liều mạng làm ầu nha!”

Máy cày đi đường núi, chúng tôi đã từng đi một lần nên rất quen thuộc, dọc đường bọn họ cũng dừng để chúng tôi nghỉ ngơi, lần này tôi ngủ rất ngon, thức được một chốc lại liền ngủ tiếp. Đến nhà để xác Đan Quân, chúng tôi xuống nghỉ ngơi một chốc rồi lại đi tiếp. Cứ đi như vậy, chẳng mấy chốc đã tới nơi chúng tôi hạ trại hôm qua, lúc đó là buổi chiều, mấy Nam ba tử kia nói, quy củ của bọn họ từ cổ xưa do tổ tông truyền lại đó là trộm mộ phải đi buổi tối, tôi hỏi tại sao, bọn họ nói buổi tối quý trong mộ ra ngoài hoạt động, chẳng khác gì nhà không có chủ, chúng ta mới dễ hoạt động.

Hồ Lai liền hỏi chúng tôi đã nghĩ kỹ chưa, hai người tự xuống hay vẫn cần chúng tôi xuống cùng. Tôi cân nhắc hồi lâu, làm nghề trộm mộ này thì phi, đen trắng khó lường, thường gặp chuyện ngoài ý muốn, có điều chỉ cần chúng tôi không giao đồ cho bọn họ, bọn họ nhất định sẽ không động thủ hại chúng tôi, tôi với Thiếu Gia quen biết từ lâu, hai người xuống nước phối hợp chắc chắn sẽ ăn ý hơn, nếu như là một người xuống cùng với bọn hắn, ở dưới phát hiện đồ tốt, hắn nảy sinh tâm ác, liền có thể ám toán tôi, đến lúc đó lên rồi nói tôi ở dưới nước xảy ra tai nạn bất ngờ, Thiếu Gia cũng không thể đối phó được với bọn họ, bọn họ hai mạng Thiếu Gia một người sẽ rất nguy hiểm.

Trong nháy mắt tôi đã suy xét rất nhiều, cuối cùng vẫn quyết định tôi cùng với Thiếu Gia đi xuống là tốt hơn cả.

Chúng tôi mất hai giờ chuẩn bị, để phải đến gần năm trăm cân trang bị, đồ lặn mò châu ngọc có đến 70 năm tuổi này trên thực tế là một loại thiết bị lặn thô sơ, phù hợp lặn xuống những nơi nước chảy xiết, hơn nữa cũng không cần huấn luyện gì đặc biệt. Vật này mặc dù cũ kỹ nhưng vô cùng chắc chắn, có điều mang vào quả thực trông rất khó coi.

Chờ đến khi trời tối, chúng tôi đẩy thuyền xuống nước bơi ra giữa hồ, hai Nam ba tử bắt đầu giúp chúng tôi đeo thiết bị lặn, buộc sợi dây vào người chúng tôi rồi thả xuống nước. Chẳng mấy chốc mặt trời đã lặn hẳn, nhiệt độ dưới hồ lạnh như băng. Chúng tôi mở đèn pin đeo trên đầu, một cảm giác khó thở ập tới, phổi phải gắng gượng hết sức để chịu đựng áp lực, tiếp tục hô hấp.

Hít không khí qua lỗ mũi, thở khí qua miệng, như vậy thì hai luồng khí sẽ không bị ứ đọng.

Buổi tối tầm nhìn dưới nước có thể nói rằng là con số không, thứ duy nhất có thể nhìn thấy là vầng sáng của ánh đèn pin.

Chẳng mấy chốc tôi đã cảm nhận thấy bùn ở đáy sông, tôi đỡ Thiếu Gia rơi nhanh xuống bùn, rất nhanh bùn đã tới đầu gối.

Tôi đạp chân xuống, bùn cát phía dưới liền bùng lên, tôi không thể ngờ bùn ở dưới này lại dày như vậy, nghe nói ở những nơi lắng đọng của Hoàng Hà bùn vốn không thể gọi là bùn mà phải gọi là xi măng mới phải, thật đúng chẳng sai.

Mẹ kiếp, tôi chửi thề một câu, khó trách người rơi xuống Hoàng Hà lại dễ mất mạng như vậy, rơi xuống đây ba ba còn khó sống nói chi người. Chúng tôi ra sức níu chặt sợi dây mới tạm thời giữ được thăng bằng, có điều di chuyển vẫn vô cùng khó khăn.

Thiếu Gia cũng đã thả mình vào trong bùn, tôi chỉ có thể nhìn thấy gã mờ mờ như một cái bóng, gã khoát tay ra hiệu cho tôi theo gã đi về phía trước.

Tôi quan sát tìm vị trí động, cùng Thiếu Gia từng bước, từng bước tới chỗ sâu nhất của hồ.

Chẳng mấy chốc đã thấy trong lớp cát vàng mù mịt ở đáy hồ có một cái động lớn màu đen từng chút, từng chút hiện ra.

Chúng tôi gạt gạt cát trên mặt cố sức nhìn cho rõ, chúng tôi đã đi tới cách động khoảng hai, ba phân, sợ mặt đất bị sụt nên không dám lại gần thêm nữa mà đứng lại quan sát.

Nhìn qua hang động lúc này vạn phần dữ tợn, giống như một con dã thú đang há miệng, bên trong âm u tối tăm, tôi nuốt nước miếng, cảm giác có chút hồi hận. Thiếu Gia lúc này cũng đã ngồi xuống bắt đầu tìm cách leo xuống động.

Tôi thấy gã ra dấu tay liền đỡ gã, hiện giờ tôi đã cơ bản quen thao tác với mớ đồ lặn này, tôi nhìn Thiếu Gia từng chút từng chút khuất dạng dưới

động, chẳng mấy chốc vùng ánh sáng đèn pin đã trở nên vô cùng nhỏ. Nhịp tim tôi đập rất mạnh, cảm giác quần áo bên trong và áo da bên ngoài đều đầm mồ hôi lạnh, cũng không biết là đang sợ hãi điều gì.

Chờ sau khi gã xuống đến đáy, ánh đèn pin hoàn toàn biến mất, đây cũng là tín hiệu để tôi đi xuống. Tâm trí tôi lúc này vô cùng căng thẳng, toàn thân giống như đang dần nhũn ra, tôi tự trấn an mình một chút, sau đó cũng cẩn thận đạp vào vách động, từng chút, từng chút một đi xuống.

Miệng hang động nhìn lớn như vậy, xuống phía dưới cũng chỉ là khoảng không gian bằng bốn cái cửa sổ lớn ghép lại, bốn phía xung quanh toàn là bóng tối, tôi cảm giác mình giống như đang bò vào trong địa ngục.

Toàn bộ quá trình đó mới chỉ diễn ra khoảng chưa tới 15 giây mà tôi cảm giác giống như một giờ đồng hồ đã trôi qua, chẳng mấy chốc tôi đã chìm hẳn xuống phía dưới động đáy hồ. Phù sa dưới đáy dường như cũng rất dày. Thiếu Gia đang đợi tôi bên cạnh.

Tôi hít sâu một hơi, đạp chân xuống đáy, phù sa ở đây không dày như ở trên nhưng cũng không hề mỏng chút nào. Sau khi đứng vững, tôi liền rọi đèn pin nhìn bốn phía, nhìn một chút thử xem phía dưới động này rốt cuộc là cái gì.

Nhìn quanh một hồi, phát hiện phía dưới này thì ra là một cái thạch thất nhỏ, tất cả mọi thứ đều đã bị chôn vùi trong lớp phù sa. Tôi thấy một số tượng đất nung giống như người chết vậy bị chôn nửa thân bên trong, khi đèn pin vừa quét qua tôi giật nảy mình.

Thiếu Gia bắt đầu mò mẫm tìm đồ, có điều tôi cản gã, vì tôi đã nhìn thấy ở một bên vách đá có một dãy bậc thang bằng gạch đi xuống, bên trong một màu đen kịt không biết nông sâu thế nào.

Hai Nam ba tử kia từng nói, đồ cổ đều có phân tầng, thông thường kết cấu của mộ cổ thường giống như một cái giếng, nhưng nếu như bên trong

mộ nhìn thấy một đường đi lát gạch thì chứng tỏ mộ cổ đó kích thước vô cùng lớn, cho nên phải đặt biệt để ý. Tôi vỗ Thiếu Gia một cái, đồ tốt đều ở ngôi mộ bên trong, đừng mất thời gian ở đây nữa, đi vào đường hầm lát gạch đi!

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Thạch Thất Dưới Nước

Tôi chiếu đèn vào bên trong đường lát gạch, bên trong tối thui, không biết sâu bao nhiêu, có vẻ như bên dưới độ sụt lún khá nghiêm trọng, đồ đạc chúng tôi mang theo nặng như vậy, đi vào không biết có vấn đề gì không.

Vách tường bên trong đường lát gạch không biết được làm bằng chất liệu gì, đèn pin của chúng tôi chiếu xuống chỉ thấy một màu xám xanh vô cùng âm đạm. Nhìn qua vách đá bên cạnh thì thấy trên vách khắc rất nhiều hoa văn, có điều do bị bám quá nhiều bùn cát, cộng thêm ngâm nước lâu ngày, bị ăn mòn nghiêm trọng nên không thể nhìn rõ được hình vẽ phía trên.

Đường lát gạch mặc dù rất sâu nhưng cũng không rộng lắm, chỉ khoảng năm sáu thước vuông, đi hết đoạn đường lát gạch cũng không phát hiện bất kỳ thứ đồ tùy táng nào, trên đường đi chúng tôi phát hiện rất nhiều dấu bàn tay, có lẽ là của Đan Quân lúc trước đi vào lưu lại.

Chúng tôi càng đi vào sâu, hô hấp mỗi lúc một khó khăn hơn, hiện giờ độ sâu không biết đã là bao nhiêu rồi, có khi sắp sỷ mười thước rồi cũng chưa biết chừng. Áp lực dưới nước khác xa với trên cạn, tôi cảm giác hít một hơi cũng không được bao nhiêu dưỡng khí.

Tình hình của Thiếu Gia cũng không khá hơn tôi bao nhiêu, tôi vỗ vỗ gã một chút để gã tập trung hơn, nếu như xuống tiếp nữa, rất có thể sẽ bị ngạt thở.

Gã khạc nhổ một cái rồi hướng về phía tôi gật đầu, lúc này trước mắt tôi xuất hiện một chùm sáng phản xạ lại ánh đèn pin. Tôi thử nhìn, xuất hiện một ngọc môn ở cuối đường lát gạch.

Thiếu Gia tiến gần lại cánh cửa, đèn pin của gã lớn hơn của tôi nhiều, lại gần thêm một chút, khoảng sáng trước mặt đã rõ hơn đáng kể.

Tôi vịn vào gã quan sát bốn phía xung quanh, lập tức bị hình điêu khắc trên cánh cửa hấp dẫn.

Cửa thiết kế dạng nửa vòm, phía trên trạm trở hình hai con kỳ lân, điêu khắc vô cùng tinh xảo, có hồn, nhìn qua cảm giác như nó đang muốn nhảy từ trên cánh cửa xuống.

Thiếu Gia khẽ ra dấu, ý muốn hỏi tôi có muốn đẩy cửa đi vào hay không. Tôi gật đầu, khẽ đẩy cánh cửa một chút, phát hiện cửa không hề nhúc nhích chút nào, có lẽ bên trong có cơ quan. Trước lúc xuống Nam ba tử đã chỉ cho chúng tôi hai chiêu đối phó, một loại trong đó là dùng công cụ tên Vạn Tượng Câu để mở cửa. Lúc ấy tôi không có học có điều Thiếu Gia lại tiếp thu rất nhanh, loay hoay mấy cái, cửa mộ kia tỏa ra một đám bùn, sau đó chúng tôi đẩy nhẹ, ngọc môn liền mở ra.

Một luồng khí lạnh thấu xương từ bên trong bốc ra, tôi không kiềm chế được khẽ run lên một cái, không tự chủ được hai người đều thụt lùi về sau một bước.

Bên trong cửa toàn một màu đen kịt, tôi chiếu đèn pin vào, vẫn một màu tối thui như bông vải nuốt trọn toàn bộ luồng ánh sáng, không gian bên trong quả thực là quá lớn.

Chúng tôi do dự đứng ở cửa mộ rất lâu, chưa dám đi vào, tôi và gã đều cảm nhận một bầu không khí vô cùng quỷ dị toát ra từ bóng tối trước mặt. Cuối cùng vẫn là Thiếu Gia cắn răng, khoát tay, đẩy tôi vào.

Tôi thăm chửi cha gã, khó khăn lắm mới đứng vững nổi, vội lấy đèn pin chiếu thử, chỗ này so với chỗ chúng tôi vừa xuống lớn hơn, diện tích khoảng chừng bằng hai cái sân bóng rổ, ánh sáng đèn pin căn bản không thể bao quát được toàn cảnh.

Phù sa dưới chân rất mỏng, chỉ tầm một tầng. Tầm nhìn đã cải thiện được một chút, tôi thấy ở giữa và cuối thạch thất có bốn hình người với những thế đứng cổ quái khác nhau. Ở những chỗ khác cũng lác đác nhiều bóng đen.

Trước giờ tôi chưa từng vào mộ lần nào, không thể phán đoán những thứ kia là gì, có điều lúc này trong lòng tôi dâng lên niềm hưng phấn lớn, biết rằng lần này chắc chắn thu hoạch không ít.

Mấy bóng đen kia chắc là vị trí để quan tài, nếu như chỗ này đúng là hậu điện thì hẳn là quan tài đang đặt tại những vị trí kia.

Hai Nam ba tử kia nói đây là mộ trấn sông, thứ táng trong mộ có thể không phải là người, vậy thì trong quan tài kia sẽ là cái gì? Trong lòng tôi có chút sợ hãi pha lẫn tò mò.

Dưới đáy nước không có người vậy thì mấy bóng người với tư thế kỳ quái kia chẳng lẽ là tượng gốm, tôi khẽ rùng mình, nhích dần ánh đèn pin lại gần cẩn thận quan sát kỹ mới phát hiện thì ra là bốn cái tượng lớn bằng đồng thau, đều đang nửa quỳ ở đó, trên tay đang bưng thứ gì, cẩn thận nhìn kỹ thì phát hiện ra đó bốn chiếc mâm bằng đồng thau, bốn chiếc mâm đó cùng hướng về phía vị trí chính giữa bọn họ.

Tôi quay đầu lại nhìn Thiếu Gia một chút, phát hiện gã không dám cùng đi tới, vẫn đang đứng ở bên ngoài ngôi mộ, lòng thăm chửi gã không có nghĩa khí, quay đầu lại bơi về hướng trung tâm giữa vị trí các tượng.

Nơi đó có một bệ đá lớn, chắc là bệ quan tài, có điều ở trên bệ quan tài tôi cũng không nhìn ra hình dạng giống như chiếc quan tài bình thường,

ngược lại chỉ thấy một thứ trước nay tôi chưa từng thấy có hình dạng vuông vức, giống như thạch đài, đặt trên bệ quan tài.

Tôi thận trọng nhìn kỹ từng chút, từng chút một, phát hiện quả đúng như lời Thiệu Gia, vật này không thể gọi là quan tài, vậy chắc hẳn là một cái quan quách, quan tài thực sự có lẽ nằm bên trong quan quách.

Tôi cố gắng nhìn cho rõ hoa văn phía trên quan quách, thăm giật mình.

Quan quách bắt đầu được sử dụng từ thời Tây Chu, quan quách của thiên tử thường có bốn tầng, tầng 1 là quan tài bản thân cùng với cân ti (bình rượu hình bầu dục) bằng sừng tê bọc da trâu; tầng thứ hai dưới lớp ván gỗ là đất; tầng thứ ba là gia quyến tùy táng; tầng bốn táng các quan lớn. Sau đó qua các triều đại khác nhau cũng có nhiều thay đổi, như khi khai mở lăng vua Càn Long triều Thanh, quan quách Càn Long cũng chỉ có hai tầng.

Thời đó quan tài bằng đá rất phổ biến, có thể tìm thấy ở rất nhiều nơi, nhưng đến các đời sau thì căn bản đã chuyển sang sử dụng quan tài bằng gỗ. Chế độ táng này chỉ còn tồn tại từ thời tây chu trở về trước, quan tài đá ở đây chắc cũng phải có đến hơn ngàn năm lịch sử.

Tất nhiên những loại lý luận về đồ này, nếu đã từng trải qua thực tế, bạn sẽ nhanh chóng phát hiện ra chúng cơ bản đều là chuyện tầm phào. Nếu nói theo cách nói của của Thiệu Gia thì đó là bọn họ không phải căn cứ vào chỉ dẫn trong sách để phán đoán tìm ra đồ, mà chính là mỗi lần đi moi đồ về thì viết sách. Chuyển đi lần này liên quan nhiều đến tập tục các dân tộc, các khu vực, tín ngưỡng qua các triều đại, muốn dựa vào sách để phán đoán căn bản là không thể.

Tôi nhìn quan tài đá trong nước một chút, quan tài dường như không có kê hở, giống như nguyên khối, hơn nữa hai bên cũng không có tiên môn, trong lòng vô cùng hoài nghi.

Bên dưới quan quách có bốn cái khoen đá, bốn sợi xích sắt quấn quanh phía trên khoen đá. Xích người đến phía dưới quan tài, tôi thử kéo một chút, nhưng không có chút tác dụng nào, quan tài vẫn không nhúc nhích.

Quan tài đá được chế tác bằng chất liệu vô cùng đặc biệt, tôi chiếu đèn pin xuống, tỏa ra một loại màu sắc như màu mỡ dê, giống như nửa trong suốt. Có thể nhận ra trong quan tài một cái bóng màu đen, ban đầu tôi cho rằng đó là đường viền bên trong quan tài, nhưng nhìn tới nhìn lui thì phát hiện ra cái bóng kia dường như là một bóng người.

Tôi ồ lên một tiếng, nhất thời thế giới quan liền hoàn toàn bị sụp đổ, chuyện gì đã xảy ra, vì sao bên trong quan quách lại có thể có người thật chứ?.

Từ bên cạnh đi ra một bóng người vẫy vẫy tay về phía tôi, tôi biết là Thiếu Gia muốn ra hiệu tôi quá chậm chạp, tôi cũng phát phát tay đáp lại. Tôi còn chưa quan sát được hết đồ trong quan quách, bảo gã chờ thêm một chút, có điều gã lại kéo tôi, kéo tôi trở về lại.

Tôi không biết gã làm gì, đi theo gã thì phát hiện gã đang nhìn hình điêu khắc trên vách mộ. Đồ tài cũng vô cùng đơn giản, ngổn ngang toàn hình thần thú các loại, nếu như lúc mới vào nhìn thấy tôi còn rất mơ hồ, qua một lúc lâu có thể dễ dàng cảm nhận được. Khó trách các văn nhân, học giả vì sao lại hứng thú với việc mở quật cổ mộ như vậy, thì ra nguyên nhân cũng là vì họ muốn tìm chút cảm giác mới mẻ.

Xem những hình điêu khắc ở đây một chút tôi liền ngây người, trong lòng nổi lên quá nhiều nghi vấn.

Đây là một loại điêu khắc tự chuyện, hình được khắc trên nền đá màu xám xanh, điêu khắc rất nổi, nhìn qua hình dáng nhân vật có chút cổ quái

không thể giải thích, tôi khẽ nhìn lướt qua, không biết nội dung cụ thể hàm chứa bên trong là gì.

Thiếu Gia nhìn đến xuất thần, ngón tay vẫn lướt tới lướt lui trên những hình điêu khắc. Tôi nhìn gã giống như mới phát minh ra một cái gì mới, cảm thấy buồn cười trong lòng, những lúc ở cùng tôi gã thường xuyên như vậy, sau một hồi lâu sẽ giả bộ thông hiểu, miệng đẩy phun phân.

Gã đi tới một bức phù điêu trước mặt chiếu đèn pin vào để tôi nhìn đồ vật bên trong, chỉ thấy trên mặt tường vẽ một số người đang dùng nón lá múc bùn dưới sông, đây cũng chính là hình ảnh hoạt động thanh ứ lòng sông mỗi khi Hoàng Hà cạn nước của dân bản xứ. Ở giữa bức vẽ là hình dạng một cái thạch đài lộ ra quá nửa trên bùn cát, rất nhiều người vây quanh cái quan tài này, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Thiếu Gia thấy tôi xem hình có thể hiểu liền kéo tôi đi qua nhìn một bức phù điêu khác, tôi nhìn theo ánh mắt của gã, trên bức phù điêu này là hình quan quách được đào lên, lộ ra một cái bóng, bóng dáng nằm phía trong quan quách, giống như người lại tựa hồ như không phải người. Bức phía dưới là hình ảnh vật này đang rời khỏi quan tài đi về phía một người bằng một loại tư thế vô cùng quý dị.

Tôi nhìn động tác của người kia lại giống y như động tác “sờ một cái” của Đan Quân trước khi chết, cảm giác toàn thân bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Nhìn tiếp xuống bức họa phía dưới, tất cả mọi người đều biến thành xác chết nằm trên mặt đất, trong hình chỉ còn lại duy nhất cái quan tài kia.

Thiếu Gia chỉ miệng gã để tôi nhìn, tôi phán đoán đọc khẩu hình của gã: “Hình như là một loại cảnh cáo?”

“Mê tín.” Tôi đáp: “Làm quái gì có ác quỷ.”

Thiếu Gia quay đầu nhìn tôi, miệng mấp máy: “Không phải Đan Quân đã chết rồi sao?”

Tôi nhớ tới biểu cảm trên thi thể Đan Quân, không khỏi khẽ rung mình chửi: “Đừng có làm loạn suy nghĩ của tôi, cẩn thận tôi cho anh một đấm bây giờ”.

Thiếu Gia lăm lăm không dám nói tiếp, có lẽ là đang nghĩ tới những chuyện thời cách mạng văn hóa, tôi vỗ vỗ gã, ý muốn để gã bắt đầu tìm kiếm, lựa đồ tốt. Tôi cũng phải xem thử, mảnh đồng thau Đan Quân cho tôi là lọt ra từ chỗ nào, Thiếu Gia gật đầu một cái.

Hai người tập trung tinh thần, mỗi người đi kiểm tra một hướng, mới đi được hai bước, Thiếu Gia lại tới kéo kéo tôi, tôi thầm nhủ trong đầu, mẹ kiếp thằng cha này thật là quá phiền phức, quay lại chỉ thấy tôi vẫn đứng một mình ngây ngốc trong làn nước đen nhánh nhưng bốn phía lại cảm giác như có thứ gì đó đang hoạt động. Quay đầu sang hỏi gã có chuyện gì kết quả là vừa quay đầu một cái liền thấy Thiếu Gia đang dựa vào tường, cố sức ra dấu tay với tôi.

Tôi lòng đầy nghi hoặc, quay đầu nhìn lại chỉ thấy trong góc phía sau lưng tôi đang đứng một tượng gốm, không nhúc nhích.

Vừa rồi lúc tôi xem phù điêu, chỗ đó còn trống không, trong lòng tôi vô cùng ngạc nhiên, nghĩ chắc do mình nhìn lầm, chiếu đèn pin lại xem thì thấy người gốm khẽ động đậy một cái, một mảng bùn loãng dưới chân cũng chuyển động bất thường, chợt quay lại.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Quỷ Sông Hoàng Hà

Đầu tôi liền giống như phát nổ, uống một ngụm nước lớn, cảm giác như bị sặc chết, nhất thời đầu óc mê muội, trong khoảnh khắc quả tim giống như đã nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vội vàng sờ con dao găm ở thắt lưng, mò mẫm kéo thế nào cũng không ra nổi. Thiếu Gia cũng sợ đến mất hồn, hai người không tự chủ được cùng lui về phía sau.

Tượng đất đó vẫn nhìn chăm chăm chúng tôi, tôi nhìn vào mặt nó, giống như phết toàn hồ vẩy, rõ ràng chỉ là đất sét nhưng sao nhìn cái thứ đang đối mặt với chúng tôi kia lại quỷ khí trùng trùng như vậy.

Có điều nhìn cả một hồi mà nó vẫn không động đậy gì, Thiếu Gia cũng nhìn tôi đầy hoài nghi, ý là có phải đã nhìn lầm rồi hay không.

Mới vừa rồi trong một tích tắc, tôi thật sự là không thể xác định chính xác, vì vậy hai người lại bước lại gần mấy bước, định xem cho kỹ.

Khi đi tới cách hình nộm đất kia khoảng hai ba thước, Thiếu Gia móc từ trong túi trang bị ra một cái chùy nhằm thẳng hướng tượng gốm kia ném tới, chùy trúng thẳng vào đầu tượng đất, một mảng đất sét đổ sụp xuống.

Tôi đang định nói quả nhiên mình đã nhìn lầm rồi thì đột nhiên tượng đất kia chợt đứng dậy, liền đó từ trong bùn đất phù sa chồi lên một vật khổng lồ, nhất thời trước mắt chúng tôi mù mịt toàn bùn đất.

Tôi lập tức chạy lùi, chửi thề trong lòng, con bà nó, chuyện gì đang xảy ra! Là cái con khỉ gì chứ?

Đột nhiên nghĩ tới lời Nam ba tử kia nói: Trong cổ mộ chuyện gì cũng có thể phát sinh, tôi nhất thời liền hối hận. Lẽ ra hai người mình không nên xuống, nếu tôi biết có chuyện này xảy ra, cho tôi một tượng binh mã đất nung tôi cũng không thềm làm.

Có điều lúc này tôi làm gì có cơ hội mà cân nhắc những thứ này, tôi quay đầu nhìn lại một cái, người nộm kia đang từng từng chút một dần về phía chúng tôi, chúng tôi cũng từng từng chút lui về phía sau.

Tình hình vô cùng hỗn loạn, tôi cũng không biết làm thế nào. Cuối cùng vẫn là Thiếu Gia phản ứng mau lẹ, liền kéo tôi lùi về hướng ngọc môn, hai người liền lăn một vòng về hướng đường lát gạch. Tôi mới vọt vào mấy bước, đột nhiên cảm giác bị cái gì kéo lại, sờ thử, thì ra là ống dẫn khí phía sau không biết là bị mắc ở đâu, hay là bị người đất kia kéo lại.

Thiếu Gia căn bản không để ý đến tôi, một mình bỏ chạy như làn khói, tôi ở phía sau muốn gọi lại cũng không được, dồn sức kéo ống, chỉ cảm thấy bản thân giống như đang dần rơi vào trạng thái điên cuồng, mặc kệ cố sức thế nào ống vẫn không hề nhúc nhích.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng khi chúng tôi kéo Đan Quân lên, nét mặt Đan Quân trước khi chết, dường như cũng đang muốn phát điên.

Lúc này tôi nhớ lại trong túi kia còn mấy mảnh đồng thau, tôi chọt móc nó ra sau đó vòng tay ra sau ót, dồn toàn lực rạch một cái, lập tức ống liền bị tôi cắt thành hai đoạn, tôi cắn chặt hàm răng, liền đổ nước tràn vào trong mũ sắt trên đầu, mắt tôi nhòa đi, mơ hồ.

Có điều trong nháy mắt tôi đã khôi phục lại ý thức, liền dùng tất cả sức lực còn lại cố sức bơi về phía trước, dọc đường đi đụng đụng tây, cũng không biết đụng phải thứ gì.

Lặn một hơi ra khỏi đường lát gạch, trước mắt tôi lại hoàn toàn mơ hồ, không thể nhận biết cái động kia giờ ở chỗ nào, mấy lần ngoi lên cũng đụng phải đỉnh thạch thất. Ở phía dưới càng hoảng lại càng loạn, lúc này sức đã cùng lực đã kiệt, trong lòng tôi thầm nhủ: Xong rồi.

Tôi chỉ sợ cũng phải chết ở chỗ này, chờ đến ngày mai bọn họ mò lên, chắc chắn tôi cũng sẽ mang một cái nét mặt như vậy.

Cái ý niệm này mới thoáng qua tôi liền thấy nghẹn ở cổ họng, cuối cùng không cam tâm nhìn lại mấy lần, bỗng nhiên thấy một loạt bóng dáng mơ hồ bơi đến phía sau lưng tôi, tiếp đó ý thức của tôi cũng dần dần mơ hồ, cuối cùng chính là hoàn toàn yên lặng.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nửa Năm Sau

Lúc tôi tỉnh lại đã thấy đang nằm trong bệnh viện rồi, đầu óc trống rỗng, không nhớ một cái gì.

Mãi đến ba ngày sau, một chút trí nhớ mới trở lại trong óc tôi, tôi nhớ lại cái động sâu dưới đáy nước Hoàng Hà, nhớ lại người đất bị vỡ mặt kia, cảm giác thật giống mới trải qua một cơn ác mộng vậy.

Mấy ngày đó tôi còn không thể mở miệng nói được gì, sau đó Thiếu Gia tới thăm tôi, tôi thấy gã bình an vô sự, trong lòng cũng an tâm hơn một chút. Đến khi đầu óc tôi đã cơ bản trở lại bình thường, tôi mới hỏi, chuyện gì xảy ra sau đó.

Thiếu Gia thở dài, thì ra trước khi tôi hôn mê mấy giây, bóng người tôi nhìn thấy chính là Thiếu Gia, gã phát hiện tôi không đi theo, lại lộn trở lại tìm tôi, phát hiện tôi đã cắt đứt ống dẫn khí, đã uống mấy ngụm nước lớn rồi, vẻ mặt nhìn vô cùng kinh khủng. Thời điểm đó phía bên trong đường lát gạch bùn đất cuộn lên đục ngàu, chắc chắn là đang có vật gì xông ra, trong tình thế cấp bách liền giật mũ sắt của tôi ra, bám vào thắt lưng của tôi kéo tôi cùng ngoi lên mặt nước.

Sau khi lên tới nơi, chúng tôi leo lên thuyền, lại phát hiện hai nam ba tử kia không thấy đâu nữa, gã không quan tâm được nhiều chuyện như vậy, đầu tiên liền cập thuyền vào bến, sau đó cũng tôi chạy về phía bờ Hoàng Hà.

Lòng sông bây giờ đều là lân hỏa, gã vừa chạy vừa nghe được rất nhiều tiếng cùm sắt va chạm. Thiếu Gia đã bị vật trong nước kia dọa đến

mất hồn, lúc này không chịu nổi kích động, cũng không dám nhìn lại xem thứ gì đang phát ra những tiếng xiềng xích va chạm kia, cảm đầu chạy lên bờ, dựa vào trí nhớ, công tôi chạy thẳng một mạch về cái thôn trang nhỏ đó.

Chạy về đến thôn trang, bọn Vương Nhã Nam vẫn còn ở đó, vừa nhìn thấy dáng vẻ này của tôi đã bị dọa khiếp, cháu ngoại lão Thái lại vội vàng vàng đi gọi lão đầu ngồi thi, lão đầu kia nhìn tôi một cái, liền nói vẫn còn có thể cứu, liền lấy một cái lòng đỏ trứng gà đập vào trong lỗ mũi tôi, tôi lập tức bị sặc, hô hấp khôi phục bình thường trở lại

Vì không có máy cày nên họ phải dùng xe bò kéo tôi suốt đêm về trên trấn, tôi vẫn hoàn toàn hôn mê. Về đến trấn, tìm một thầy thuốc châm cho tôi một kim rồi chuyển tôi trở về huyện thành. Phiêu dạt qua mấy bệnh viện, sau đó người khách ở Thượng Hải kia nhận được hàng, cảm thấy rất hứng thú liền tới tìm tôi, lại thấy bộ dạng này của tôi liền chủ động đưa tôi tới điều trị tại bệnh viện lớn trên tỉnh lỵ.

Thiếu Gia nói: "Người khách hàng kia ném cho anh một trăm ngàn đồng rồi liền đi, nói bao giờ anh tỉnh lại thì báo hẩn một tiếng, hôm qua tôi vừa mới gọi điện thoại cho hẩn, có thể mấy ngày tới hẩn sẽ tới tìm anh"

Tôi gật đầu hỏi: "Động kia thế nào?"

Thiếu Gia lắc đầu nói: "Tôi nào còn thời gian quan tâm những thứ đó, cửa hàng kia cũng chẳng màng nữa, nghĩ lại có khi cứ mở tiệm cơm lại thoải mái, không thì cứ như chuyển đi này có khi phải bồi cả cái mạng"

Tôi cười khổ một tiếng.

Mấy ngày sau, khách hàng kia đến tìm tôi, tôi lựa lời kể cho hẩn một lượt những chuyện đã xảy ra, hẩn liền hỏi tôi có thể lấy được thêm loại hàng này không, tôi chỉ lắc đầu nói với hẩn, đừng hi vọng xa vời.

Nửa tháng sau tôi xuất viện, chia phần kiếm được cho Thiếu Gia, gã cũng rất vất vả rồi. Hai người ở lại Thái Nguyên chơi, định thư giãn cho quên những chuyện khủng khiếp. Khi đầu óc chưa kịp thư thái trở lại thì tiền đã xài hết rồi, tôi về lại Thượng Hải, tiếp tục làm ăn.

Bẵng đi một thời gian đã nửa năm trôi qua, chuyện này mặc dù vẫn còn in đậm trong trí nhớ của tôi, nhưng cái loại cảm giác khủng khiếp đó đã dần dần biến mất, cuộc sống của tôi dường như đã quay trở lại nề nếp.

Sau chuyện này ở nhà tôi đều nghe theo hai tấm thiệp giấy, một tờ viết: Giới tham, một tấm viết: Giới đủ. Nhất nhất làm theo như vậy, làm ăn cũng ngày một khấm khá, một trăm ngàn tiền vốn chẳng mấy chốc đã biến thành bốn trăm ngàn.

Tôi vốn cứ cho rằng chuyện như vậy là xong rồi, không ngờ tới vào nguyên đán một năm kia, có hai người tới Thượng Hải tìm tôi.

Hai người đó, một là Thiếu Gia, người kia là Vương Nhã Nam.

Tôi vô cùng ngạc nhiên, nửa tháng trước tôi vẫn còn nói chuyện với Thiếu Gia qua điện thoại, căn bản cũng chỉ tán dóc vài ba câu, không thấy gã nhắc chuyện qua thăm tôi, hơn nữa Vương Nhã Nam cũng tới, tôi lại càng cảm thấy ngạc nhiên hơn.

Chúng tôi tìm một tiệm ăn cơm, trò chuyện qua loa chuyện năm đó, tôi liền đi vào chủ đề chính, hỏi bọn họ đến tìm tôi có việc gì?

Thiếu Gia sắc mặt u ám, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: "Có một tin xấu, giáo sư chết rồi."

Tôi giật mình sửng sốt, "A" một tiếng cảm thán, có thể là do lần đó bị kích động quá lớn, khi đó tôi thấy trạng thái tinh thần của giáo sư đã rất không ổn định, người cao tuổi, cũng khó tránh khỏi dễ bị đột quy.

Có điều dường như Thiếu Gia còn chưa nói xong, lấy từ trong túi ra một tấm hình, nói: "Anh xem thử một chút đi."

Tôi nhận lấy nhìn qua, chột da đầu tê rần, liền úp tấm hình trở lại.

Trong hình là di ảnh của giáo sư, có lẽ là vào thời điểm bệnh viện khám nghiệm tử thi, giáo sư tóc rối tung, khóe miệng tràn ngập nét quý dị, giống hệt biểu cảm của Vương Toàn Thắng, Đan Quân lúc tử vong vậy.

Toàn thân tôi lạnh như băng, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Thiếu Gia thờ dài nhìn sang Vương Nhã Nam, lúc này hai vành mắt cô bé đã đỏ hoe, run rẩy kể lại tình hình lúc đó một lượt.

Thì ra mấy tháng sau khi chúng tôi đi rồi, cấp trên liền tổ chức đoàn khảo sát xuống tiến hành khảo sát động nước đó. Sau đó bọn họ tiến hành khai quật với quy mô lớn, đào toàn bộ đồ dưới cổ mộ lên, sau đó dùng máy bơm rút sạch nước. Cô bé không tham dự trực tiếp công tác khai quật, chỉ hỗ trợ giáo sư điều khiển hoạt động từ xa. Sau đó văn vật được chuyển đến Thái Nguyên, quan tài đá lớn cũng được chuyển đến kho lưu trữ của Bộ văn hóa.

Theo các chuyên gia phán đoán, đồ đạc trong cổ mộ có niên đại thuộc về thời Tây Hán, kích thước cổ mộ rất lớn, trình độ thiết kế tương đối cao, có điều không tìm được văn bia, không thể làm rõ thân phận chủ mộ.

Khảo cổ học không thừa nhận kiến giải về mộ trấn sông.

Có điểm kỳ quái là quan tài đá trong mộ huyết kia vô cùng đặc biệt, hình vẽ điêu khắc phía trên vô cùng cổ xưa, dường như niên đại còn trước thời Tây Chu.

Đây chính là điểm không thể lý giải, thời kỳ xây dựng cổ mộ chậm hơn rất nhiều năm so với quan tài khiến cho đoạn lịch sử kia trở nên rất mơ

hồ, chênh lệch có thể tới hơn một ngàn năm.

Phần đáy quan tài có một đoạn minh văn, viết bằng loại chữ vết mà cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thấy qua, các giáo sư định phiên dịch đoạn minh văn có tổng cộng 172 chữ kia. Có điều dường như cuối cùng không có kết quả.

Phương thức làm việc của mấy lão già đó cũng rất đặc biệt, cho dù bọn họ dịch ra được mấy chữ kia, bọn họ cũng không dễ dàng công bố, thứ nhất là sợ cướp công, hơn nữa sau thời kỳ cách mạng văn hóa bọn họ rút ra được 1 câu rằng "chuyện không nên nói thì đừng nói", nên cuối cùng họ dứt khoát không hé răng.

Giáo sư già là chuyên gia trên lĩnh vực này, cuối cùng tài liệu đều được tập hợp về tay. Giáo sư già liền dốc lòng nghiên cứu, lúc ấy bọn họ chất đống di vật văn hóa ở bên cạnh kho lưu trữ, giáo sư già kêu Vương Nhã Nam và những người khác không nên quấy rầy ông.

Wương Nhã Nam đã quen với phương thức làm việc của giáo sư đương nhiên không thể cãi lời, có điều quá nhiều người cùng chờ ở ngoài cửa cũng không cần thiết, liền để lại mấy người, những người khác cùng trở về làm công việc của mình. Vương Nhã Nam còn có rất nhiều báo cáo chưa viết xong, cho nên cũng muốn về đơn vị sớm.

Đến khoảng hơn sáu giờ tối, cô cảm giác đã xong hết việc rồi, có thể công việc của giáo sư ở bên kia cũng đã hoàn thành nên cô trở lại kho hàng nhưng phát hiện thấy cửa vẫn đang đóng.

Thể trạng của giáo sư không tốt, Vương Nhã Nam sợ ông không chịu nổi áp lực công việc liền đi lại gõ cửa, gõ hồi lâu vẫn không phản ứng cô đẩy cửa đi vào, kết quả mới vào phòng nhìn qua chỉ thấy giáo sư nằm trên đất, bất động.

Cô bé khiếp đảm lật giáo sư lại nhìn thử, hoảng sợ đến mất hồn. Toàn thân giáo sư đã cứng ngắc, trên người toàn là nước, mà biểu cảm trên mặt hết như đang muốn sờ thử một cái gì đó, hoàn toàn giống với Vương Toàn Thăng trước khi từ giã cõi đời.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bảy Ngày Nguyên Rủ

Tôi nghe xong hít một hơi khí lạnh, óc không ngừng nhảy múa.

Nhớ lại biểu cảm sau khi chết của Vương Toàn Thắng, giáo sư cùng với Đan Quân có thể dễ dàng đoán được đây chắc chắn không phải ngẫu nhiên.

Nhìn sắc mặt của Thiếu Gia và Nhã Nam tôi biết bọn họ cũng nhận ra điểm này, liền hỏi: "Hai người nghĩ thế nào?"

Thiếu Gia nói: "Chuyện này sợ rằng có chút không bình thường, hai người chúng tôi đều cảm thấy có vấn đề cho nên mới đến tìm anh cùng bàn bạc."

Tôi hỏi: "Bệnh viện nói thế nào?"

Nhã Nam nói: "Nói là bệnh tim, mặc dù giáo sư thực sự là có bệnh tim, nhưng cho dù ở vào thời điểm xúc động rất mạnh cũng chưa từng lộ ra loại biểu cảm này."

Thiếu gia lại đưa cho tôi một số tài liệu nói: "Những thứ này đều do Vương Nhã Nam thu thập, tài liệu liên quan tới cổ mộ dưới nước, anh xem một chút đi."

Hiệu quả của việc tu thân mấy tháng quả nhiên rất tốt, lúc này tôi đã bình tĩnh trở lại, đốt một liều thuốc rồi mở những tài liệu này ra.

Trong đồng tài liệu trước mặt có một báo cáo tổng kết quá trình khảo cổ, nói rằng trong cổ mộ phát hiện kẻ gian trộm mộ được trang bị đèn pin và đồ lặn, lúc ấy bọn họ vô cùng lo sợ, cho rằng mình đã chậm một bước, có điều sau đó phát hiện kết quả vẫn rất khả quan, đồ cổ cơ bản bị hư hại không đáng kể.

Toàn bộ hình ảnh văn vật xuất thổ một tập dễ đến vài chục tấm, tôi nhìn thấy mấy tượng người hầu bằng đồng thau kia, so với ở dưới nước thì rõ hơn rất nhiều, còn có rất nhiều đồ đồng thau, đồ gỗ, những thứ này đều tìm được dưới lớp phù sa, lúc đó chúng tôi chưa phát hiện.

Một phát hiện trọng yếu cũng được ai đó dùng bút đỏ khoanh lại, đó là hình những bức bích họa, tổng cộng 76 bức.

Bên dưới rất nhiều di vật văn hóa đều được tỷ mỉ phân tích, niên đại khẳng định là thời Tây Hán, thời điểm đó đồ đồng thau cơ bản phát triển cực thịnh. Đinh đồng kế thừa hình thức đỉnh đồng thời Tần nhưng ba chân thấp hơn, đôn hình hộp, hũ có hũ lớn hũ nhỏ cùng tồn tại, hũ lớn eo dưới hơi tóp lại, trong lòng lại phình hơn so với thời Tần, hũ nhỏ phần bụng cao gầy, thường được chế thành hình Ly (hình tượng một loại rỗng không có sừng thời cổ). Chế tác rất tinh xảo, phần bụng chiếc đỉnh được khảm nạm hoa văn lục tung tam giác. Như vậy đặc thù đã rất rõ ràng.

1067

Liên quan tới việc chủ mộ là ai cũng có rất nhiều phân tích, có điều căn cứ vào hình vẽ điêu khắc, so sánh với "Hoàng Hà chí" còn ghi lại, bọn họ nghĩ đến một truyền thuyết.

Quan tài đá có điêu khắc đó được gọi là "Trấn hà long quan" . Truyền thuyết kể rằng lúc đó vào thời Tuyên đế Tây Hán, thời điểm một "Thủy hành đô úy" đang chỉ huy nạo vét phù sa trên Hoàng Hà, đào từ phần đáy phù sa Hoàng Hà lên. Lúc đó mọi người nhìn qua thấy trên quan tài có

minh vẫn, cũng biết là đồ do cổ nhân lưu lại, tất cả mọi người cùng quỳ xuống dập đầu, không dám động tới cái quan tài này một chút nào, lại mang quan tài trả về chỗ cũ.

Lúc đó Quảng Xuyên vương Lưu Khứ mê đồ cổ, sau khi nghe được tin này, cho rằng vật này là cổ vật, trong quan tài nói không chừng có bảo bối, liền lệnh cho người lén lấy quan tài ra gấp mang về dinh thự của mình, kết quả không thể tin nổi đó là buổi tối hôm đó, bốn người mang quan tài ra liền cùng nhau chết bất đắc kỳ tử.

Lúc đó Lưu Khứ còn xem thường, có điều qua mấy ngày sau, trên trấn bắt đầu phát đi tin tức, những người tham gia nạo vét lòng sông Hoàng Hà đào được quan tài tại hiện trường, người này tiếp người kia đều tử vong. Trong trấn bắt đầu hỗn loạn với lời đồn những người chết này đều liên quan tới cái quan tài đá kia.

Lưu Khứ nghĩ mình cũng từng sờ vào quan tài đó, trong lòng nhất thời cảm thấy bất an, hăn phái người cả đêm mời thầy phong thủy nổi danh nhất vùng tới trấn trạch. Thầy phong thủy kia tới gần nơi đặt quan tài trong đình một chút thì đột nhiên ùm một tiếng quỳ sụp xuống đất, không dám tiến lên một bước, run rẩy như mất hồn.

Lưu Khứ hỏi lão đã xảy ra chuyện gì, lão sống chết không chịu nói, chỉ nói bên trong đình có một hung vật, la sát yêu quan, bất kỳ là ai đụng phải nếu là mệnh xấu sẽ chết tại chỗ, nếu là mệnh vượng thì trong bảy ngày chắc chắn cũng phải vào hoàng tuyền, không có cách phá giải. Nếu như đại nhân đã đụng phải quan tài đó, cũng khó thoát tai kiếp.

Lưu Khứ vừa nghe liền hoảng sợ, sai quân lính dùng đao áp giải thầy phong thủy kia vào bên trong đình, nhốt chung lão với quan tài kia để cho hăn phải nghĩ biện pháp hóa giải, nếu không sẽ bị chém đầu.

Nhưng tới ngày hôm sau khi bọn họ quay lại trong đình, phát hiện thầy phong thủy kia đang nằm trên cỗ quan tài với một tư thế vô cùng quý dị, giống như đã phát điên, toàn thân toàn là vết thương.

Chuyện về sau thế nào không ai biết, sau đó năm ấy Hoàng Hà ngập nước, không ít người dân bị lũ cuốn chết chìm, dân chúng đều nói nguyên nhân là do Lưu Khứ đã đào mất "Trấn hà long quan", cho nên liền dấy lên bạo động, Lưu Khứ vì ổn định lòng dân, không còn cách nào khác liền mang cái quan tài đá trả lại xuống đáy sông. Sự phẫn nộ của dân chúng mới lắng xuống.

Tôi gập tài liệu lại nói: "Như vậy có thể nói là ở dưới nước có mộ trấn sông, có thể mộ này là do Quảng Xuyên vương xây dựng, vì lo lắng dòng dân oán than, mà cái quan quách bằng đá kia chính là thứ gọi là "La sát yêu quan" .

Nhã Nam nói: "Không phải, anh xem thử cái này."

Cô lựa từ trong đồng hình ra một tấm, tôi nhìn thử, trên hình là chiếc quan tài đá bốn mặt kia, lại mở ra bên trong là một thứ đồ màu đen, có thể xác định đó chính là một loại đồ đồng thau, phía trên điêu khắc đầy mình văn chim triện.

"Quan tài đá kia được giao cho các người mở sao?" Tôi không dám tin hỏi.

Cô bé nói: "Chuyện này tôi cũng không biết, là do nhóm các giáo sư lý số quyết định. Tại trung tâm khảo cổ rất nhiều tài liệu đều được bảo vệ tuyệt mật, tôi không có quyền được biết. Có điều tôi có thể biết đó là quyết định mở quan tài đá được đưa ra sau khi giáo sư đã chết."

Tôi cảm thấy chuyện này quả thực không hề đơn giản, nói không chừng những lão giáo sư kia đã biết ý nghĩa đoạn minh văn dưới đáy quan tài nên mới quyết định mở quan tài đá.

Có điều lúc đó tôi nhìn thấy quan tài căn bản không có khe hở, có thể bọn họ phải dùng đến phương pháp bạo lực phá hư quan tài, làm như vậy thực sự là hạ sách, không biết có phải do bọn họ có lý do vạn bất đắc dĩ không thể không khai mở quan tài không.

Đồ trong quan tài, chỉ có một tấm hình, tôi quả thực cũng không thể nhận ra đó là thứ gì. Trong lòng thầm nghĩ khi đó tôi nhìn thấy trong quan tài nửa trong suốt lộ ra một bóng người màu đen chứ không phải vật này, vậy cái này là gì chứ? .

Tôi thở ra một hơi, buông tài liệu xuống, Thiếu Gia liền nói: "Lão Hứa, cùng bọn tôi về núi tây đi! Có chuyện gì thì hỗ trợ nhau cũng tốt, tôi muốn về lại trấn Đông Hoa, tìm bọn lão Thái, xem thử bọn họ thế nào, có lẽ bọn họ biết chút gì đó? Và lại lâu rồi chúng ta cũng không đi thu đồ."

Từ sau khi Thiếu Gia khai trương cửa hàng, rất nhiều hàng hóa của tôi cũng đều chuyển về chỗ hẳn, hẳn làm ăn cũng không tệ, mặc dù ban đầu gặp nhiều khó khăn nhưng về tổng thể cũng là ngày một khấm khá.

Chuyện này không đầu không đuôi, tôi cảm thấy cũng không có phương hướng chính xác để điều tra, có điều thấy hai người bọn họ tới thăm tôi, tôi cũng rất cao hứng muốn trở về núi tây xem thử một chút, liền gặt đầu, thăm nghĩ đến Sơn Tây rồi tính, đằng nào cũng phải ghé qua chợ Nam Cung.

Chuyện này đã ấn định như vậy, nói ngắn gọn là ngày hôm sau chúng tôi lên xe lửa đi Thái Nguyên.

Trên đường đi tôi cẩn thận xem kỹ lại những tư liệu kia, có hỏi Nhà Nam Quảng Xuyên vương Lưu Khứ là người như thế nào, nghe rất quen tai, có quan hệ thế nào với Lưu Bị trong Tam Quốc.

Cô bé cười nói, bọn họ là người thân, khai cơ thủy tổ của Quảng Xuyên vương tộc tên là Lưu Việt, là con trai cảnh đế thứ 11, mẹ đẻ là

Vương phu nhân. Năm 155 trước công nguyên, Lưu Việt được thụ phong làm Quảng Xuyên vương, dời đô từ Trường An về Hà Bắc, khai cơ hoàng tộc Quảng Xuyên gia tộc.

Đời thứ ba Quảng Xuyên vương Lưu Khứ là một người vô cùng đặc biệt, hãn ta tướng mạo tuấn mỹ, còn đẹp hơn cả đàn bà nhưng tàn bạo thành tính, từng phái người giết hại toàn bộ cả nhà thầy giáo của mình .

Trong lịch sử ghi lại, ông ta thường xuyên phân xác người, còn dùng độc dược, đào vôi khuấy lên, thả người vào nồi lớn hầm thành thịt nát. Những chuyện bạo hành phi nhân tính khiến người người đều hận này ở Quảng Xuyên vương phủ đã là chuyện thường ngày. Những mỹ nhân bị Lưu Khứ phân xác lên tới trên 14 người.

Những điều này điều này là được ghi chép trong lịch sử, còn dã sử ghi lại, Lưu Khứ có sở thích giết chóc là bởi vì hãn theo đuổi tà thuật, hãn tin rằng phía dưới vương phủ có một cái vực sâu, bên trong nuôi dưỡng ác quỷ, Lưu Khứ giết người chính là muốn cúng cho ác quỷ này.

Còn một chuyện nổi danh khác đó là Quảng Xuyên vương giỏi trộm mộ, cả đời hãn đã đào xới tất cả các cổ mộ, ngay cả ở những nơi khác cũng không bỏ qua, truyền thuyết không nói rõ là hãn tìm gì trong cổ mộ.

Sau đó vì hãn quá tác oai tác quái nên đã bị cách chức làm thứ dân, lưu đày ở Thượng Dong (nay là huyện Trúc Sơn tỉnh Hồ Bắc)

Trong thời gian lưu đày hãn đã tự sát (hoặc là bị người khác sát hại) có điều di thể của hãn lại đột nhiên mất tích.

Tôi nghe được liền cảm thấy ngạc nhiên, "Không phải là sau khi đụng phải quan tài kia, trong vòng bảy ngày phải chết sao? Vì sao Lưu Khứ lại không?"

Nghĩ đến việc tôi cũng từng đụng phải cái quan tài kia, nếu phải chết ta cũng đã chết từ lâu rồi, mà đoàn khảo cổ tại hiện trường đụng phải quan tài đó chắc chắn cũng không ít, "Hoàng Hà chí" quả thật đã nói càn rồi.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tử Vong

Sau khi chúng tôi đến Thái Nguyên, mọi việc đều do nha đầu kia sắp xếp. Chúng tôi dọn đến nhà giáo sư, giáo sư có một cô con gái ở nước ngoài, nghe nói biết tin giáo sư qua đời cũng không thèm về, Nhã Nam vừa nói vừa cắn răng nghiến lợi.

Mấy ngày tiếp theo chúng tôi đi Nam Cung thăm hỏi một số bạn cũ, Thiếu Gia cũng dạo qua mấy cửa hàng, tranh thủ nhặt nhanh một vài đồng.

Nhã Nam về lại trường báo cáo, định tìm hiểu thêm tài liệu và hỏi han người quen một chút thông tin nhưng căn bản vẫn không có kết quả nào khả thi. Không những không dò la được tin tốt lành gì mà ngược lại còn biết được hung tin, nghe nói trong số quân nhân tham gia vận chuyển quan tài hai người đã chết.

Chúng tôi nghe được tin tức này, trong lòng vô cùng khó chịu, định đến đơn vị đó hỏi thăm, có điều họ bảo mật thông tin cực cao, không chịu tiết lộ chút gì, Thiếu Gia thử tìm cách hối lộ để moi tin tức, kết quả thiếu chút nữa bị đưa đến đồn công an.

Tôi thấy trước sau vẫn không có thu hoạch gì đáng kể, cứ ngồi không cũng không phải là cách hay, liền ở lại trong phòng phân tích, tổng kết một chút. Tôi viết ra giấy những suy nghĩ của mình, nếu như toàn bộ giả thuyết của tôi là đúng, thì câu chuyện hẳn phải là như vậy.

Khoảng đầu năm một năm nào đó trước kia, trong lúc thanh ứ lòng sông Hoàng Hà, người dân đã moi lên được long quan trấn sông, vì thời gian đó đã là rất lâu về trước, có thể lên tới trên một ngàn năm trước, như

vậy thì niên đại của long quan trấn sông cũng không thể phỏng đoán, do ai chôn vào lòng sông Hoàng Hà? rốt cuộc là vì sao lại làm như vậy? chúng tôi không thể kiểm chứng.

Sau đó Quảng Xuyên vương Lưu Khứ lại mang long quan trấn sông chôn trở lại lòng sông Hoàng Hà. Giả thiết lúc đó hẳn vì sợ bị dân oán thán nên đã xây một tòa mộ huyệt cao cấp.

Không biết vì nguyên nhân gì mà một số năm sau, đỉnh mộ sụp xuống một cái hang, có lẽ là va chạm với cào sắt của thuyền thanh ú gây ra.

Đầu năm một năm nào đó, trong lúc Vương Toàn Thắng móc rác rưởi, tình cờ đã thả đinh ba sắt vào trong động, kết quả mò lên đồ đồng thau.

Nửa năm trước Vương Toàn Thắng tới Thái Nguyên, gặp tôi, sau đó lại mang đồ đồng thau bán cho tôi (vài ngày sau, gã chết một cách ly kỳ trong phòng của tôi).

Cũng trong khoảng nửa năm trước, tôi về quê của gã tìm người nhà gã nhưng không có kết quả, đồng thời lại phát hiện ra cổ mộ, thời điểm vào động xảy ra sự cố bất ngờ, bạn đồng hành với tôi Đan Quân chết trong động.

Bốn tháng trước, giáo sư bắt đầu tiến hành công tác khai quật mộ cổ.

Một tuần lễ trước, giáo sư chết. Hai quân nhân tham gia đoàn khảo cổ cũng tử vong.

Tôi vỗ vào tờ giấy một cái, nói: "Về mặt thời gian thì không có tính quy luật, có điều giả thiết là thời điểm hai quân nhân kia tử vong cũng mang cái nét mặt kỳ dị đó thì nhất định phải có nguyên nhân đặc biệt. Vì sao lại đột nhiên phát sinh biểu cảm này mà chết, nguyên nhân chắc chắn có liên quan tới cổ mộ. Thật ra thì điều bây giờ tôi muốn biết nhất là... ."

"Có phải tiếp theo sẽ đến lượt chúng ta không" Thiếu Gia nói tiếp, tôi gật đầu, hai người đều bày ra vẻ mặt rất khổ sở.

Nói về quan tài, những người bị chết có người đục, có người không đục; nói về cỗ mộ thì những người này có người vào, có người cũng chưa từng đến. Nhưng có thứ gì mà những người này cùng đục chứ? Những người này có điểm chung gì đây?

Nếu nói rằng thứ mà tất cả mọi người cùng đục, nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chỉ có phù sa lắng đọng trong Hoàng Hà, có điều nếu là thứ này thì hàng ngày cũng có rất nhiều người đục, lão Thái kia không nói, còn bao nhiêu người cũng tới đó bơi lội, hơn nữa công trường hoàng sa trong lúc hoạt động chắc chắn cũng không thể tránh đục phải.

Tôi nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra manh mối, Thiếu Gia liền nói đừng nóng, dù sao cũng không biết có phải là tới phiên chúng ta hay không, nửa năm qua rồi cũng chưa có xảy ra chuyện gì, không chừng đây chẳng qua chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên.

Tôi thở dài, lòng thầm nhủ, giá như là trùng hợp thật, có điều đã đến nước này, có muốn lừa gạt bản thân cũng lừa không nổi.

Mấy ngày sau đó tôi đều nát óc suy nghĩ chuyện này, mỗi một chi tiết nhỏ tôi cũng đều lưu tâm, thoáng cái đã đặt đẹo ở Thái Nguyên được nửa tháng. Đến cuối tháng, mấy người ở trên xuống nói, nhà trường phải thu hồi nhà, vì vậy chúng tôi không còn cách gì hơn là giúp cô bé dọn nhà.

Nhà giáo sư toàn là sách, tôi không thể tưởng tượng nổi chúng tôi lại là ba thiên tài dọn nhà, lúc này toàn bộ căn nhà đã trống trơn, chỉ còn lại một chiếc bàn gỗ nhỏ, cô bé nói chiếc bàn đó giáo sư đã dùng mười mấy năm rồi, cũng không cần chuyển đi nữa. Tôi thử kéo kéo ngăn kéo bàn gỗ nhưng phát hiện đã bị khóa.

Tôi nghĩ có lẽ bên trong có tiền hoặc là đồ quý gì đây, vì vậy liền dùng một chiếc chìa khóa vạn năng khều khều rồi giật mạnh ngăn kéo ra ngoài.

Tôi mất hứng, thì ra bên trong cũng chẳng có thứ gì quý giá, tôi sắp xếp lại một chút, mang cho cô nhóc. Khi tôi mở tiếp ngăn kéo phía dưới, phát hiện bên trong là tài liệu.

Tôi bắt đầu có chút nản chí, lúc này tôi đã kéo đến ngăn kéo phía dưới cùng thì thấy một xấp giấy nháp đè lên một cái máy tính xách tay.

Bên trong máy tính xách tay kia, kẹp rất nhiều tài liệu, trên mặt bìa máy tính xách tay viết một hàng chữ: Khảo cổ Hoàng Hà cổ quan tài liệu liên quan (không dùng để tham khảo)

Phía dưới có chữ ký và ngày tháng, một tháng

Tôi rầu rĩ trong lòng, mới tháng trước, ông còn tự tay viết xuống dòng chữ này, bây giờ đã không còn ở đây nữa. Có điều cái đề mục này có điểm kỳ quái, vì sao lại gọi là "tài liệu tham khảo liên quan", nếu đã là tài liệu tham khảo vì sao lại viết "không dùng để tham khảo" .

Tôi ngậy người một chốc mới mở máy tính xách tay ra, thấy bên trong xấp giấy nháp còn có rất nhiều hình ảnh.

Tôi thử lật giở những thứ đó một chút, phía trên là hình ảnh những văn bản điêu khắc trên cổ mộ, những văn bản kia đều viết bằng chữ phồn thể, tôi thấy ngày tháng phía trên, hiển nhiên những văn kiện này là bản chính, đều là đồ trước giải phóng.

Chữ phồn thể viết ngược so với chữ viết hiện tại, tôi xem cũng không hiểu hết được nghĩa nên xem qua vài tờ rồi trả nó lại chỗ cũ, có điều đúng lúc này mấy hình ảnh quen thuộc đập vào mắt thu hút sự chú ý của tôi.

Đó là một tấm hình màu, trong hình lại là một người chết, người này bị treo trên xà ngang, tôi nhìn qua thấy thân hình người này có chút quen mắt, nghĩ ngợi một chút, phát hiện người trong hình thì ra là lão Thái.

Lão Thái đã chết rồi sao?

Tôi hít một hơi khí lạnh, lập cập lật tấm hình lên xem, mặt sau có hàng chữ chú thích.

Thái Minh Long, thời gian tử vong, ngày 24 tháng 8 năm 1997, chết bất đắc kỳ tử.

Tôi lôi toàn bộ chỗ tài liệu và hình ảnh đó ra, nhất thời toàn thân lạnh như băng. Tôi nhìn thấy mười mấy tấm hình, trên hình không phải là khuôn mặt dữ tợn thì là phần khích, cháu ngoại lão Thái cũng ở đây, tử vong sau lão 7 ngày, còn rất nhiều người nữa mà tôi không biết, nhưng qua trang phục và phù hiệu có thể phán đoán họ là những quân nhân tham gia vào đoàn khảo cổ.

Tôi rút ra một tờ giấy, nhìn thấy phía trên là bản danh sách dài gồm có tên người và bên cạnh đó là thời gian tử vong.

Tôi nhẩm tính, thời gian chết của mọi người đều không có quy luật, giống như là phát sinh ngẫu nhiên vậy.

Tôi khó nhọc hít thở nhìn xuống, thấy hàng chữ "Bản thân", bên cạnh kèm một hàng chữ nhỏ: Căn cứ vào thông tin minh văn ghi lại, kết hợp với tính toán "sinh nhật liệm (dây xích)", thời gian tử vong bất đắc kỳ tử không còn dài vậy.

Tôi a lên một tiếng, đầu óc trống rỗng, quả nhiên những lão đầu tử kia đã giải mã được nội dung của minh văn. Rốt cuộc thì minh văn đã viết những gì, cái gọi là tính toán sinh nhật liệm rốt cuộc là gì, chẳng lẽ là căn

cứ vào mình vẫn liền có thể tính toán ra được thời gian tử vong của những người này.

Tôi nhìn tiếp xuống phía dưới thì thấy phía dưới tên giáo sư còn có tên một vài người nữa, ngay bên dưới là một người tên lão Biện, kế đó bất ngờ chính là tên tôi, xếp phía sau là Thiếu Gia và cô nhóc.

Tôi càng nghĩ càng hoang mang, bấm ngón tay tính thử, theo như những gì giáo sư viết ở trên, ngày tử vong của tôi tính từ hôm nay chỉ còn đúng bảy ngày, Thiếu Gia và cô nhóc ngay sau tôi đúng một ngày, tôi khó tránh khẽ rùng mình một cái.

Tôi không còn tâm trạng dọn dẹp phòng cho giáo sư nữa, len lén lấy món đồ này ra, bỏ vào trong túi xách của mình, sau đó đón xe đến Nam Cung tìm Thiếu Gia bàn bạc.

Thiếu Gia đang cãi nhau với một người ngoại quốc, gã kia đang chào hàng gã một món đồ sứ dờm khiến gã phùng mang trợn má nước miếng văng tung tóe, tôi vội kéo lão kia đi chỗ khác nói: " Itakeit! Getouthere! " (cái này tôi lấy! mời đi đi cho!) sau đó đưa xấp tài liệu cho gã nói: "Mau xem đi, đây là cái gì!"

Thiếu Gia đang khó chịu trong lòng định phát tiết nhưng thấy nét mặt tôi rất nghiêm túc mới chịu nhìn xuống, cầm chiếu lệ tập tài liệu rồi liền ném qua bên cạnh nói: "Chữ gà bới tôi xem không hiểu!"

Tôi biết gã can bản là không có xem, cầm tài liệu lên, lật tới tấm hình kia dí vào tầm mắt gã, lúc này Thiếu Gia mới nhìn thử một cái, mới nhìn qua sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi.

"Chuyện gì xảy ra? Thứ này lấy được ở đâu?" Tôi nói thật: "Lấy được trong lúc thu dọn di vật của lão đầu kia. Anh nhìn thử phía sau xem viết cái gì."

Gã ngời thẳng người, nhìn kỹ phía sau tài liệu, càng xem sắc mặt càng khó coi, cuối cùng vội gấp tài liệu lại, hỏi tôi: "Vậy là nói bọn ta sắp phải đi châu ông vải, anh có tin hay không?"

Tôi không biết trả lời gã thế nào, nói tin thì quá hoang đường, nhưng nói là không tin thì cái chết của Vương Toàn Thắng và giáo sư đang bày ra trước mắt, thật sự là khiến người ta không thể an tâm. Hơn nữa ở trên giáo sư đã tính toán ra ngày giỗ của bản thân, quả thật cuối cùng bản thân ông ta cũng tử vong đúng vào ngày hôm đó, với thân phận của ông ta như vậy đương nhiên sẽ không viết những điều linh tinh vô căn cứ vào sổ của mình.

Thiếu gia giơ ngón tay lên tính toán một chút nói: "Nếu những tính toán của giáo sư là đúng, vậy thì bọn tôi sẽ chết chậm hơn anh một ngày, đến hôm nay đã qua một ngày, há chẳng phải chỉ còn tốt số sống thêm 7 ngày nữa sao?"

Tôi nói: "Anh cũng đừng vội tin người vậy chứ, chẳng qua cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi, không phải căn cứ khoa học nên cũng khó kiểm chứng lắm" .

Gã cười khan rồi đột nhiên nói: "Ai bảo không thể kiểm chứng, liền sau lão giáo sư chính là lão Biện đúng không, nếu như truyền thuyết đó là thật, vậy hôm nay chẳng phải lão chết chắc rồi sao" . Vừa nói vừa xoa tay cười lớn: "Không thể nào, không thể nào, giáo sư già bệnh tật đầy mình còn hãn như vậy làm sao có thể chết chứ?"

Nói xong lời này, chính bản thân hãn cũng cảm giác giọng mình có chút kỳ lạ, tự cười nhạo mình một tiếng.

Tôi nhìn biểu cảm của gã, dường như là gã biết lão Biện, hỏi gã thực ra đã xảy ra chuyện gì.

Thiếu Gia đỏ mặt, gã đầu không biết nên nói thế nào, sau bị tôi tra hỏi dữ quá mới chịu khai, thì ra sau khi tôi trở về Thượng Hải, gã liền toàn tâm

toàn ý tra tìm đơn vị của Vương Nhã Nam, định theo đuổi cô nàng, kết quả qua quá trình thường xuyên qua lại, người thì theo đuổi chưa được nhưng lại biết thêm không ít bạn bè, đồng nghiệp của cô. Đó cũng là lý do vì sao bọn họ cùng nhau đi Thượng Hải tìm tôi.

Lão Biện chính là một kỹ sư trong đội khảo cổ, phụ trách nhiệm vụ vệ sinh và bảo quản đồ đồng thau sau khi đào từ dưới cát lên, tay nghề rất giỏi, rất nhiều quốc bảo trọng yếu đều đã từng qua tay hãn bảo quản, sửa chữa.

Tôi xem đồng hồ, từ bây giờ tới lúc chợ Nam Cung đóng cửa còn khoảng năm, sáu giờ liền nói: "Như vậy đi! Không phải anh biết hãn sao? Lát nữa chúng ta đi tìm lão Biện đó uống rượu nhân tiện hỏi thử chuyện liên quan tới mấy cái minh văn kia, bồi tiếp hãn tới quá mười hai giờ, xem thử hãn có xảy ra chuyện gì không. Nếu không có chuyện gì xảy ra thì là tốt nhất, có thể chứng tỏ rằng chủ nghĩa duy vật của chúng ta đã thắng lợi, nếu thực sự là có chuyện phát sinh, vậy chúng ta cũng có thể biết được rốt cục đó là chuyện quái quỷ gì" .

Nói xong chính bản thân tôi cũng cảm thấy có chút buồn cười, chúng tôi đều là những con người sống trong nền giáo dục của chủ nghĩa vô thần, bây giờ bàn về những chuyện thế này, cảm giác có phần xa lạ, chưa kể nếu để cho người khác biết thì còn không biết dấu mặt vào đâu.

Có điều không ngờ đề nghị của tôi lại được Thiếu Gia lập tức tán thành, nhìn dáng vẻ của hãn thì hình như cũng có ý định này: "Dù sao bây giờ toàn đơn vị bọn họ từ trên xuống dưới cũng đều đang loạn cào cào hết cả, lãnh đạo mới quy tiên, hạng mục ở đây chắc cũng chưa thể tiếp tục tiến hành, hôm nay chắc hãn cũng chẳng có chuyện gì làm, coi như kiếm hãn ôn cổ tri tân một chút cũng được, gã này cũng khá biết điều, để tôi giới thiệu anh làm quen với hãn luôn" .

Chúng tôi tới quán rượu ven đường mua mấy chai rượu cùng chút thức ăn, còn cẩn thận sửa sang lại quần áo, xong rồi tôi đi theo Thiếu Gia tới đơn

vị của Vương Nhã Nam, cô bé không có ở đây, chúng tôi liền hỏi thăm vài người, tìm được nhà trọ của lão Biện, gõ cửa.

Ra mở cửa là một người đàn ông trung niên, nghe qua mấy lời chào hỏi của Thiếu Gia với gã có thể nhận ra gã chính là lão Biện.

Lão Biện nhìn Thiếu Gia, có chút ngạc nhiên vì gã không nhận ra tôi, vả lại gã với Thiếu Gia cũng không phải chỗ giao tình thân thiết. Có điều hẳn vốn là một con sâu rượu, nhìn thấy mấy chai rượu trong tay chúng tôi cũng không thể làm chủ bản thân để mặc chúng tôi đi vào.

Chúng tôi vào phòng, trải báo, bày rượu thịt, mấy ngày nay tâm trạng hoảng loạn cũng không có thời gian ăn một bữa tử tế, nhân dịp này chén một bữa cho ra trò mới được.

Thiếu Gia là cao thủ giao tiếp, rất biết nói chuyện, miệng lưỡi của tôi cũng không phải dạng vừa. Chẳng mấy chốc đã xuống mấy ly, giới thiệu xong xuôi hai bên, tôi giả dò thỉnh giáo gã về đồ đồng thau, cố gắng tăng bốc gã một hồi, lỗ mũi lão Biện đã đỏ như quả cà chua, miệng bắt đầu không quản được lưỡi

Có điều gã là loại người say mà không phải say, đừng tưởng gã say mà hồ đồ, thật ra lúc say có khi gã còn tỉnh tường hơn kẻ tỉnh. Lão Biện hợp một ly rồi hạ xuống, đột nhiên hỏi chúng tôi: "Hai vị, tìm lão tử có chuyện gì, nói thẳng đi, đừng ở đây mà lấy lá liễu che mắt hổ" .

Tôi vừa nghe liền biết gã này quả thực là người khó đối phó. Tôi nhìn qua Thiếu Gia, thầm nhủ, hay là anh kiếm cớ nói với gã đi, nếu không tôi mà nói bọn tôi ở đây chờ xem tối nay anh có chết không, gã không vác dao đuổi chúng tôi mới là lạ.

Thiếu gia liền cười nói: "Lão Biện, đúng là đã bị anh nhìn thấu, hôm nay hai người chúng tôi đến đây, thật đúng là có chuyện cần anh giúp."

Lão Biện nói: "Cái này có gì mà không nhìn ra được, anh là dân buôn bán có tiếng tăm, không có việc tất không chịu xuất tiền đến chỗ tôi uống rượu, giao tình của tôi với anh thế nào tôi biết, chỉ hiềm một nỗi là tôi không quản được cái con sâu rượu này, đã đi vào đường của anh, anh yên tâm, đã ăn của anh, anh có việc gì cần tôi giúp một tay cũng coi như xong rồi, chỉ cần không phải giết người phóng hỏa, những thứ khác cũng đơn giản."

Tôi vừa nghe liền thấy lão này quả thực không hề đơn giản, đã tỏ rõ là biết chúng tôi có chuyện cầu cạnh gã, lại còn tranh thủ mặng vốn. Có điều chúng tôi quả thực vẫn không dám nổi giận, chỉ đành gật đầu cười xòa, Thiếu Gia nói: "Thật sao? Thật không ngờ anh đúng là một con người phóng khoáng" .

Lão Biện miệng tua như đĩa hát nói tiếp: "Nói đi nói xong chúng ta tiếp tục uống."

Thiếu Gia nháy mắt với tôi, tôi liền hiểu ý nói: "Lão Biện, thực ra chuyện là thế này, cái hạng mục đó của các anh, không phải anh phụ trách những thứ đồ lấy được ra sao? Minh văn trên quan tài kia "

Tôi còn chưa nói hết, lão Biện liền khoát tay chặn lại, nói: "Ai, đừng nói tới chuyện này nữa, tôi biết các anh muốn hỏi gì rồi, có phải là muốn tôi cho các anh xem mấy cái minh văn kia không? Tôi nói cho các anh biết, không phải là tôi không muốn, mà thực sự là bây giờ tôi không có giữ nó, các anh cũng không phải là người đầu tiên muốn thứ đó."

Thiếu Gia ngạc nhiên nói: "Không phải chứ, không phải việc bảo quản văn vật toàn bộ đều do anh phụ trách sao, sao mà anh lại không có được chứ? ."

Lão Biện nói: "Nhắc lại còn tức, ngày đó cũng tại Trần lão đầu tử mà ra cả, tôi đã ở đó vệ sinh được một nửa, Trần lão đầu tử tới xem mấy lần

liền lên cơn thần kinh, đột nhiên đuổi tôi ra, không cho tôi đụng, nói cái gì là có vấn đề nhạy cảm. Anh nói thử xem tôi đã làm cái nghề này hai mươi mấy năm rồi lần đầu tiên mới gặp chuyện chỉ được làm một nửa thế này, bị người ta nói nhạy cảm rồi đuổi ra ngoài, thật là, ai, lão đầu tử kia đã chết, tôi cũng không nên nói xấu người ta, có điều quả thực trong truyện này lẽ ra lão không nên cư xử như vậy" .

Tôi nhìn Thiếu Gia, trong lòng kinh ngạc, thì ra lại còn có chuyện này nữa, trước giờ chúng tôi chưa từng nghĩ tới. Vì sao lúc đó lão Trần lại kêu lão Biện đi ra? Cái nhạy cảm kia là cái gì? Xem ra nội dung minh văn trên mặt quan tài chính là mấu chốt của mọi vấn đề.

Thiếu Gia vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp: "Cũng tại anh hiền lành quá, anh không biết cãi lại sao?"

Lão Biện cười ha hả, nói: "Bảo tôi rửa cát cống đồ tôi làm ngon ơ, chứ bảo tôi cãi lý với mấy lão giáo sư đó tôi làm không được nha."

Tôi nghĩ ngợi một chút, lão Biện này mới nhìn qua cũng có thể nhận ra là người có trình độ văn hóa không cao, muốn hấn chịu khổ, muốn hấn lao động không thành vấn đề, muốn hấn động não cãi lý, nói chữ đối cả mạng hấn cũng chẳng làm được.

Chúng tôi lại nói chuyện thêm một hồi nữa, lão Biện càng uống say càng dốc bầu tâm sự, chúng tôi cũng cao hứng bồi tiếp, chuyện để ý xem qua đêm hấn có chết không kia liền quên khuấy đi mất, đến khi hết rượu Thiếu Gia liền chào hỏi cáo từ.

Lão Biện tiễn chúng tôi ra cửa phòng, hẹn hôm khác lại uống tiếp, tôi cũng cảm thấy buồn cười, mới lần đầu gặp mặt, qua một hồi chén chú chén anh đã thành tri kỷ, cho nên mới có câu gì đó là rượu thịt xây tình bạn. . . Lúc này đã quá nửa đêm, tôi ôm bọc quần áo, nói với Thiếu Gia: "Mất toi

ba bốn chục tờ mà cũng chẳng hỏi được cái khi mốc gì, anh tính sao bây giờ?"

Thiếu Gia nhú mày nói: "Tôi cũng thật sự không nghĩ ra cách nào, và lại hồi nãy không phải anh nhìn thấy tình trạng lão Biện quả thật rất tốt sao? Tôi nghĩ đây chẳng qua là truyền thuyết mê tính mà thôi. Có lẽ giáo sư cũng vì nghiên cứu cái này nhiều quá nên tẩu hỏa nhập ma rồi" .

Tôi nhìn lão Biện đóng cửa phía sau, tâm trạng cũng thả lỏng một chút, vỗ gã nói: "Vậy chúng ta về kê cao gối ngủ một giấc!"

Còn chưa nói hết lời, đột nhiên liền nghe thấy trong phòng phía sau lưng lão Biện rống lớn một tiếng: "Thứ gì!" Tiếp theo là tiếng một vật nặng đổ ập xuống đất.

Trong lòng tôi rung động vội trao đổi ánh mắt với Thiếu Gia, thầm nhủ: "Nguy rồi!"

Chúng tôi vội đẩy cửa, cửa đã khóa, tôi đá văng cửa vọt vào xem thử, chỉ thấy lão Biện nằm sấp trên giường, một tay che trước ngực, một tay nắm chặt quả đấm hương về phía trước thân mình, ngón tay trở thò ra tựa hồ như muốn dí vào thứ gì đó.

Tôi vội lật gã lên, vừa nhìn, máu huyết toàn thân dường như ngưng đọng.

Quái gở. . . . lại là cái biểu cảm đó, cái loại biểu cảm không thể nói nên lời, chỉ biết cười gằn!

"Chết rồi sao?" Thiếu Gia hỏi.

Tôi gật đầu, bên ngoài có người nghe thấy động chạy tới, thấy biểu cảm của lão Biện liền sợ chết khiếp, Thiếu Gia vội hét lớn gọi xe cứu thương, hăn mới run rẩy chạy ra ngoài.

Tôi rửa thầm một tiếng, đấm vào thành giường, hồi hận vừa rồi sao mình không ở thêm lát nữa, chỉ cần kéo dài thêm hai phút, chúng tôi có thể biết được chuyện gì đang xảy ra.

Thiếu Gia cũng vô cùng chán nản, chẳng nói được gì, trong lòng chúng tôi giống như có hai khối đá lớn đang đè xuống. Đột nhiên dường như Thiếu Gia phát hiện thứ gì, đi lại bên cạnh thi thể lão Biện, mở bàn tay lão.

Tôi hỏi Thiếu Gia: "Anh làm gì thế?"

Gã nói: "Tay hãn có năm đờ!"

"Thứ gì?" Tôi vội vàng tiến lại, chỉ thấy trong bàn tay che trước ngực của lão Biện nằm một mảnh giấy nhỏ, hai người mở ra xem thử, trên mặt giấy viết chằng chịt rất nhiều chữ, còn vẽ một tấm giản đồ kỳ quái, chữ viết quá ẩu nên căn bản đọc không hiểu, hơn nữa mực còn chưa khô hẳn là mới được lão Biện viết chưa lâu.

Có thể suy đoán rằng chính lúc chúng tôi vừa rời đi, lão Biện đã bắt đầu viết cái này.

Gã vội vàng viết tờ giấy này để làm gì? Tôi nghĩ thấy không đúng, nhìn kỹ phát hiện lọ mực trên bàn đã khô, nguyên nhân mực bị ứt có lẽ do tay của lão Biện toát ra nhiều mồ hôi, toàn thân lão cũng bắt đầu ứt.

Tôi cảm thấy vô cùng kỳ quái, lúc này không có thời gian xem kỹ, hơn nữa có xem cũng không hiểu, chúng tôi cùng mở cửa nhà trọ, gọi an ninh, tôi liền bỏ tờ giấy vào trong túi mình, nói với Thiếu Gia: "Chút nữa lấy khẩu cung, nhớ ứng biến nhanh lẹ chút, chớ nói bậy bạ biết không?"

Thiếu Gia nói: "Còn quan tâm lời khai làm cái rắm gì, chúng ta còn được mấy ngày nữa, lấy khẩu cung nhanh thì cũng lãng phí mất hai ngày, tốt nhất là nhanh nghĩ cách đi"

Tôi nghĩ gã nói cũng phải, chờ đến lúc chết ở trong cục công an cho quốc gia thêm phiền toái.

Mất hồn lết về đến nhà khách, cũng không dám gọi điện thoại cho Nhã Nam, không biết phải nói chuyện này với cô thế nào, cô sẽ phản ứng làm sao, nếu tin thì chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp.

Vừa đi vào phòng Thiếu Gia đã đòi tôi móc ngay ra tờ giấy lấy được ở chỗ lão Biện, xem thử trước khi chết thứ lão muốn bắt là cái gì.

Đó là một mảnh bìa túi giấy đựng rượu, phía trên chữ viết chẳng chặt, tôi nhìn hồi lâu, phát hiện phía trên bản đồ chữ viết ngổn ngang, căn bản không có chút ý nghĩa nào, có điều bản đồ kia nhìn qua có chút quen mắt.

Tôi nhìn hồi lâu, đột nhiên nghĩ ra, con bà nó, tấm bản đồ này không phải chính là những hoa văn trên quan tài đá đó sao? Tuyệt đối không sai, lúc tôi vừa nhìn thấy đã có ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Tôi nhìn đường vân trên bản vẽ, giống như chữ phạn của phật giáo, thời điểm nhìn thấy những hoa văn kia, tôi liền cảm thấy rất kỳ quái, không ngờ khi giàn những thứ này xuống lại tạo thành hình dáng một tấm bản đồ như vậy.

Tôi a lên một tiếng, bỗng nghĩ ra một điều gì, chẳng lẽ khi lão Biện rửa cát trên mình vẫn đã phát hiện ra hiện tượng này, những thứ mà giáo sư già kia quan tâm cũng chính là tấm bản đồ này.

Hoa văn trên quan tài, là một tấm bản đồ? Quả thật là chuyện vô cùng hiếm thấy

Nhất thời tôi cảm thấy có chút hứng thú

Lão Biện không nói với ai là lão đang nghiên cứu cái này, lão già đáng dấp tầm thường như vậy không ngờ cũng có dã tâm, tôi ngẩng đầu lên tiếp

tục nhìn những chữ trên tờ giấy kia, bây giờ thì tôi hoàn toàn đã hiểu.

Những thứ kia là số liệu bản đồ, nhìn dáng dấp nghiên cứu thành thực của lão Biện có thể thấy đó đều là số liệu thường dùng trong phòng hồ sơ. Tôi cũng từng có thời gian nghiên cứu qua hồ sơ nên cũng biết qua công dụng và quy luật của những số thứ tự này.

Tôi lật lại xem thử, có rất nhiều số thứ tự giống nhau, có điều tôi thấy có một chỗ được gã dùng bút khoanh lại mấy vòng. Bên trên viết mấy chữ: "Mẫu chốt ở: "Lăng Quảng Xuyên vương?" "

Tôi vừa nhìn liền có cảm giác kỳ quái, Quảng Xuyên vương Lưu Khứ cuối cùng đã bị cách chức làm thứ dân, trên đường đi đã tự sát mà chết, vì sao hẳn lại có thể có hoàng lăng chứ?

Chẳng lẽ lịch sử ghi chép lại không đúng, sau khi Quảng Xuyên vương chết còn có chuyện gì xảy ra sao? Hoa văn trên quan quách là bản đồ chỉ địa điểm nào chứ? Chẳng lẽ chính là lăng Quảng Xuyên vương như lão Biện đã viết hay sao?

Không đúng, long quan trấn sông có niên đại còn trước thời Tây Hán, cũng không phải cùng niên đại với Quảng Xuyên vương, vậy hoa văn trên quan tài rút cuộc là chỉ địa phương nào? Có quan hệ gì với long quan trấn sông?

Nhiều đầu mối dồn dập ập tới khiến cho tôi loạn hết cả óc, đầu cảm giác muốn nổ tung.

Thiếu Gia nhìn biến hóa trên nét mặt của tôi, biết được tôi đã nghĩ ra thứ gì, liền hỏi tôi chuyện gì xảy ra, tôi nói qua suy luận của mình với Thiếu Gia, sau khi nghe gã cũng rất kinh ngạc, suy nghĩ một chút liền nói: "Anh đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, cố nghĩ cũng vô ích, tôi biết những hồ sơ này chỉ đến địa phương nào, chúng ta cùng đi xem thử một chút, thấy

những thứ ở đó, có thể đại khái biết được hẳn rồi cuộc đang nghiên cứu cái gì" .

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Trộm

Nửa đêm, phòng hồ sơ một màu đen kịt, tôi cầm đèn pin đi theo phía sau Thiếu Gia, hỏi nhỏ: "Có cần gấp như vậy không?"

Thiếu Gia nói: "Mệnh của bọn ta chỉ còn có bảy ngày nữa thôi, không tranh thủ thời gian có được không? Anh cũng đừng có rườm rà nữa, mẹ kiếp mau tìm đi!"

Tôi theo số thứ tự của thư viện tìm từng chút từng chút một, chỗ này tôi chưa từng tới lần nào, có điều có đánh số nên việc tìm kiếm căn bản cũng không khó khăn lắm, mặc dù vậy thì tốc độ tìm kiếm trong bóng tối cũng chậm hơn ban ngày rất nhiều.

Vất vả lắm mới tìm được tủ sách kia, phát hiện trên đó toàn là hồ sơ, tôi mới nhìn lướt qua đã thấy nhức đầu, hồ sơ trên giá này vô cùng cũ kỹ, đoán chừng cũng phải trên năm mươi năm rồi.

Chúng tôi cẩn thận tìm kiếm theo nhãn hiệu hai lần vẫn không thấy cái số hiệu đó.

Chuyện gì đang xảy ra? Tôi động não một chút, lão Biện nói điểm mấu chốt nằm ở hồ sơ có số thứ tự là hs00456, có điều trong khi những hồ sơ phía sau là hs00457 và hs00458 đều ở đây thì cái hồ sơ chúng tôi cần tìm kia lại tuyệt nhiên không thấy.

"Sao lại có thể như vậy, lão Biện chơi bọn ta hả?" Tôi ngạc nhiên nói: "Hay là có người mượn mất rồi?"

Chắc là không phải đã cho người mượn đi, loại tài liệu này đừng nói là không có ai mượn, cho dù có người mượn đi chẳng nữa, phòng hồ sơ cũng không dễ đồng ý.

Thiếu Gia nhìn kệ sách, sờ thử lớp bụi bám phía trên, quay đầu nhìn chung quanh, đột nhiên mặt khẽ biến sắc, dùng tay ra hiệu với tôi.

Tôi không biết có chuyện gì, khẽ hỏi: "Gì thế?"

Gã bịt miệng tôi lại, chỉ chỉ khe hở giữa hai giá sách bụi bặm, khe hở rất nhỏ, tôi quay đầu nhìn, đột nhiên khẽ rùng mình, thì ra giữa khe hở phía xa trong bóng tối, lại có một bóng người màu đen đứng đó, từ đầu tới cuối vẫn không hề động đậy.

Chẳng lẽ là hồn phách lão Biện chết không nhắm mắt, tìm tới đây sao. Tôi nhủ thầm trong lòng, nhất thời tóc gáy dựng hết cả lên.

Thiếu Gia thấy tôi đổ mồ hôi lạnh, khẽ nói bên tai tôi: "Đừng sợ, có thể là bạn đồng hành của bọn ta."

Vừa nói vừa dùng tay ra hiệu cho tôi đánh bọc sườn (vây đánh sau lưng hoặc bên hông địch).

Tôi nuốt nước miếng, rửa thầm trong lòng, hai người cùng lúc tắt đèn pin, trong thư viện nhất thời một màu đen nhánh, ánh sáng bây giờ chỉ còn ánh trăng hắt vào qua cửa sổ.

Chúng tôi nín thở, gần như là bò trên mặt đất, chậm rãi tiến đến gần, chẳng mấy chốc chúng tôi đã tới sát khe hở đó, thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng cái bóng đen kia đang thở dốc.

Tôi nhất thời bình tĩnh trở lại, có thể thở hỗn hển thì đương nhiên không phải là quý, vậy thì việc quái gì phải sợ, đừng nói là một người, hai ba tên cùng tới tôi cũng không sợ.

Chúng tôi liền tiến sát hai bên tủ, Thiếu Gia bên trái, tôi bên phải, người nọ núp trong khe hở không thể thấy được chúng tôi, vừa lúc ánh trăng chiếu vào mặt Thiếu Gia, gã dùng khẩu hình nói: "Một —— hai —— ba!"

Chúng tôi cùng lúc xông lên, bật đèn pin chiếu vào khe hở, liền đó liền nghe thấy một tiếng hét trong trẻo, người bên trong bị chúng tôi dọa sợ ngã ụp xuống đất.

Tôi xông lên định bẻ ngoặt hai tay hắn, nhưng vừa mới đến gần, mẹ kiếp, khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp kia đầy thiện lương, là một cô gái. Lại nhìn kỹ thêm, con bà nó, không phải là Vương Nhã Nam sao. Cô bé bị chúng tôi dọa sợ co rúm thành một đống, toàn thân run rẩy.

Tôi kinh ngạc buột miệng: "Nhóc con!"

Nhã Nam vừa nghe thấy giọng nói của tôi, trợn to hai mắt, hiển nhiên là đang sửng sốt, có điều cô bé vẫn chưa thể nhìn thấy chúng tôi nên không thể chắc chắn.

"Ông là?" Cô hỏi.

Tôi chiếu đèn pin vào mình để cho cô biết là tôi, hỏi: "Nửa đêm nửa hôm em đến đây làm gì?"

Nhã Nam nhìn thấy tôi lập tức hoạt bát trở lại, đứng dậy cười nói: "VẬY các anh tới nơi này làm gì?"

Tôi mang chuyện vừa rồi phát hiện được ở chỗ lão Biện cộng với suy đoán của chúng tôi kể lại cho cô một lượt, đồng thời cũng nhắc tới danh sách tử vong trong ngăn kéo kia.

Vương Nhã Nam nghe xong nói: "Tài liệu các anh tìm có phải cái này không?" Vừa nói cô vừa rút từ sau lưng ra một phong bì hồ sơ, tôi chiếu

đèn pin xem thử, quả nhiên chính là hồ sơ chúng tôi muốn tìm hs00456, ngạc nhiên hỏi: "Sao lại ở trong tay em? Em lấy cái này làm gì?"

Cô nói: "Em cũng không biết rõ là chuyện gì xảy ra, em cũng không phải tới đây để tìm tài liệu, chỗ tài liệu này là tháng trước em mượn giúp giáo sư, sau đó thì xảy ra chuyện nên vẫn chưa có điều kiện trả lại, hiện tại đã quá kỳ hạn mượn, hôm nay kiểm tra lại sổ sách tài liệu em mới phát hiện ra, sẵn em cũng có chìa khóa nên mới tự ý mang vào trả lại. Vừa vào bên trong thì thấy có người, em còn tưởng là kẻ gian đột nhập nên sợ quá núp vào đây."

Tôi a lên một tiếng, thì ra giáo sư cũng mượn phần tài liệu này, như vậy thì có thể suy đoán, đồ vật bên trong chắc chắn là vô cùng quan trọng, rốt cuộc trong đó viết cái gì đây?

Thiếu Gia nói: "Tài liệu bên trong em đã xem qua chưa?"

Vương Nhã Nam lắc đầu nói đồ của giáo sư, muốn xem cũng phải hỏi qua ông một tiếng chứ, cô dù sao cũng là một phó giáo sư chứ đâu phải đạo tặc đâu.

Tôi nóng lòng muốn biết nội dung bên trong nói: "Ở đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta mau ra ngoài tìm chỗ xem thử thì biết."

Lúc này ngoài cửa đột nhiên có ánh đèn pin loang loáng, có tiếng bước chân truyền đến, tôi nghĩ không ổn rồi, có lẽ là cảnh vệ bên dưới nghe thấy động nên lên kiểm tra, vội vàng huýt gió ra hiệu, ba người không ai bảo ai cùng bò qua cửa sổ ra ngoài, khi cảnh vệ vào đến cửa trước chúng tôi đã nhảy ra khỏi tường rào phòng hồ sơ.

Lúc này cũng không còn xe về nhà trọ, đoạn đường này nói dài cũng không dài lắm nói xa cũng không xa lắm nhưng đi bộ về được đến nơi thì trời cũng sáng rồi, tôi nóng lòng muốn xem thử vật trong tay, liền kéo bọn họ vào một quán sủi cỏ bên đường.

Bọn tôi là tốp khách duy nhất trong quán, sắc trời lúc này còn rất sớm, vừa làm mẻ sủi cảo đầu tiên trong ngày, ông chủ quán vừa nhìn chúng tôi ngạc nhiên, không hiểu mấy kẻ này mẹ kiếp có chuyện gì, có thèm ăn sủi cảo lắm cũng đâu cần thiết phải dậy sớm như vậy chứ.

Chúng tôi ngồi trên ghế mở túi tài liệu kia, lôi đồ vật bên trong ra.

Nhìn qua thì thứ này có bìa cứng, tôi cũng có thể nhận ra đây là một cuốn cổ thư ghi chép thể loại tiểu thuyết huyền chí, lật thử, giấy bên trong vàng ố, nhìn qua niên đại đã từ rất lâu rồi, tôi nhủ thầm trong lòng vật này rất đáng tiền nha, lấy trộm ra ngoài không biết có vấn đề gì không, có điều vật này để trong đó cũng mấy chục năm rồi, những người đó chưa chắc đã biết là bị thiếu.

Lật xem mấy tờ bên trong, liền phát hiện trang đầu toàn là ký hiệu, xem thử thì ra là cổ văn, phía trên có chữ chú giải, xem bút tích thì là mới được viết gần đây, qua nét chữ có thể nhận ra chính là bút tích của giáo sư.

Mấy thứ này chắc chắn là Thiếu Gia cũng không biết gì, nhìn mấy lần vẫn ù ù cạc cạc, lại không muốn thất thố trước mặt cô nhóc liền nói với tôi: "Lão Hứa, dịch thử đi để tôi kiểm tra xem kiến thức của anh thế nào" .

Tôi xem cũng không hiểu, bọn tôi chuyên làm về đồ cổ, phương diện này cũng không phải sở trường, liền bảo cô nhóc: "Em dịch thử đi, để anh xem kiến thức của em thế nào" .

Cô nhóc biết bọn tôi dở trò, hừ một tiếng cúi đầu xem xét tài liệu kia, có điều mới nhìn qua, mặt liền biến sắc.

Tôi với Thiếu Gia thực tình là xem không hiểu, liền bám lấy cô hỏi có phải là liên quan tới chuyện quan quách dưới đáy sông Hoàng Hà hay không, có liên quan gì tới bọn ta, cô nói: "Quan quách kia. . . Chuyện không hề đơn giản"

Chuyện liên quan tới Quảng Xuyên vương, lịch sử ghi chép lại không nhiều bởi vì thời điểm đó vương hầu quyền lực cực lớn, hoàng đế cũng không thể quản, theo lịch sử ghi chép lại thì hoàng đế cũng bị vương hầu khống chế, trong năm có chuyện gì xảy ra, nếu là chuyện tốt thì có thể báo cáo lên, nhưng phần lớn đều là lừa trên gạt dưới. Tất cả những ghi chép về các vương hầu trong lịch sử vô cùng ít hoặc có thể nói là vô cùng ít giá trị tham khảo.

Quảng Xuyên vương Lưu Khứ khi còn sống vô cùng đặc biệt nên những truyền thuyết dân gian liên quan đến hắn nhiều vô cùng, đặc biệt là liên quan đến chuyện khi hắn trộm mộ. Chính bản thân hắn cũng viết một cuốn "Phương thổ tập thư" trong đó có một số nội dung liên quan đến chuyện trộm mộ hắn từng trải qua.

Nói về trộm mộ Lưu Khứ cũng là kẻ có nhiều thủ đoạn, hắn chủ yếu chỉ đứng xem chứ không động thủ, toàn bộ việc đào bới đều do một đội quân thân tín phụ trách, có điều Lưu Khứ cực giỏi tìm cổ mộ, điều này vô cùng khó hiểu, kiến thức trộm mộ của Quảng Xuyên vương từ đâu mà có, không ai có thể lý giải được.

Theo như huyền chí tiêu thuyết này ghi lại, có một năm Lưu Khứ năm mộng thấy một hình vẽ kỳ lạ, thoát trông vô cùng cổ quái, phía trên là những đường ngoằn ngoèo như hoa văn, tựa hồ như một tấm bản đồ, lúc hắn tỉnh lại liền vẽ lại tấm bản đồ này cho phi tử, đại thần xem nhưng không ai hiểu, cũng không biết hình vẽ này rốt cuộc có phải là bản đồ hay không.

Lưu Khứ lợi dụng quyền lực của mình, thâm tóm danh sĩ trong thiên hạ tới phá giải tấm bản đồ này, có điều sau khi tìm được một đồng người, chín người mười ý, cuối cùng cũng không may mắn thu được chút kết quả nào.

Thật trùng hợp là lúc đó có một vị phi tử của Lưu Khứ tình cờ nhìn thấy hình vẽ, liền nói bản vẽ rất giống với quê quán của nàng, những đường

cong ngoãn ngoèo này chính là Hoàng Hà, những hoa văn này hình như là dãy núi ở quê. Lưu Khứ vừa nghe liền mừng rỡ, thì ra bức vẽ này quả thực là một tấm bản đồ, vì vậy có thể khẳng định là thần tiên đã chỉ dẫn cho hắn, vì vậy đêm đó liền mang theo người đi suốt đêm đến quê quán của vị phi tử kia.

Mặc dù Lưu Khứ nói vậy nhưng mọi người cũng không thực sự hiểu hết ý đồ của hắn, có người cho rằng hắn đi tìm cổ mộ trên bản đồ, có người lại nói thật ra thì Lưu Khứ đi tìm long mạch để xây lăng mộ cho bản thân.

Chuyến này Lưu Khứ đi liền ba tháng, ba tháng hoàn toàn không có chút tin tức nào, lúc trở về đã như già đi mười năm, ai hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì hắn cũng đều không nói, có điều sau đó tính tình Lưu Khứ đột nhiên biến đổi, trở nên trầm mặc ít nói.

Ba tháng đó Lưu Khứ đã đi tới đâu, đã xảy ra chuyện gì ở đó, không ai biết, nhưng từ đó về sau, Lưu Khứ bắt đầu vô duyên vô cớ đào bới bừa bãi các phần mộ của người khác, dường như muốn tìm kiếm thứ gì.

Theo truyền thuyết sau khi trở về Lưu Khứ đã xuống chiếu thư, bắt đầu xây cất lăng mộ của mình, chừng tập khoảng chừng năm, mười ngàn thợ mộc cùng ba vạn lính, những người này liền một đi không trở lại, không biết được đưa đi đâu, nhưng theo như suy đoán thì có thể vị trí của lăng mộ Lưu Khứ chính là ở chỗ đó, bởi vì có người từng nghiên cứu tấm bản đồ kia nói địa hình trên tấm bản đồ là tam long thổ châu (ba con rồng nhả ra châu ngọc), loại địa hình này chính là đất vàng để xây cất hoàng lăng bảo huyết, thích hợp với thân phận của Lưu Khứ.

Tôi nghe đến chỗ này, lại thấy chú thích phía trên của giáo sư đã bắt đầu hiểu chuyện xảy ra, sắc mặt cũng dần trắng bệch.

Cái này quả thực cũng có thể dễ dàng đoán ra, Lưu Khứ nói hắn năm mơ thấy hoa văn bản đồ là nói láo, sự thực thì không phải năm mơ mà

chính tấm bản đồ đó hẳn đã lấy được từ trấn sông long quan, nếu như những gì mà "Hoàng Hà chí" viết là đúng thì từ trong tuyệt vọng hẳn cuối cùng cũng được cao nhân chỉ dẫn hoặc tự mình ngộ ra bí mật của hoa văn.

Có điều thời đó chưa có vệ tinh cũng không có bản đồ phạm vi toàn quốc nên cho dù hẳn biết đó là bản đồ cũng không thể biết bản đồ đó chỉ địa phương nào, cho nên hẳn liền hạ chỉ thị để người khác giúp hẳn tìm kiếm, kết quả thì phi tử của hẳn đã phát hiện ra địa phương trên bản đồ.

Lưu Khứ chắc chắn là đã đến chỗ đó, ở đó đã xảy ra chuyện gì?

Tôi căn bản đã hiểu ra tại sao tài liệu này lại trở thành vấn đề mấu chốt, theo như những gì Vương Nhã Nam nói thì Lưu Khứ mặc dù tuổi thọ không cao nhưng cũng không phải chết sớm, nếu như những người đụng phải quan tài trong một thời gian ngắn đều phải chết vậy thì vì sao Lưu Khứ kia lại có thể sống lâu như vậy? .

Trừ phi, người này cuối cùng lại tìm ra được biện pháp để còn sống.

Mà theo như thời gian Lưu Khứ lên đường cũng như hành tung vội vã của hẳn, rất có thể liên quan tới địa phương trong tấm bản đồ kia, cũng có thể vì hẳn đã đến nơi đó nên cuối cùng mới may mắn sống sót.

Theo như tiểu thuyết ghi chép lại, có thể lão Biện cho rằng trên quan quách kia có khắc bản đồ nên đã ghi lại là lăng mộ Quảng Xuyên vương mà không biết rằng trước khi chết Lưu Khứ đã mất đi vương vị. Dĩ nhiên cũng có thể là sau khi Quảng Xuyên vương tới đó, vì lý do đặc thù nào đó đã quyết định xây cất lăng mộ cho mình ở đó, điều đó hoàn toàn có thể xảy ra,

Tôi xoa xoa chân mày, mang suy đoán của mình nói lại cho bọn họ, Thiếu Gia liền gật đầu nói: "Tôi cũng nghĩ như anh, anh nhìn thử xem, chữ viết trên này rất giống với "Hoàng Hà chí", như vậy có thể chứng minh rằng những truyền thuyết ghi chép trong "Hoàng Hà chí" là chân thực, xem

ra chuyện này không sai, chúng ta cũng chỉ còn cách này để cứu văn sinh mệnh.

Vương Nhã Nam nói: "Vậy chẳng phải chúng ta cũng phải đến chỗ đó mới có thể cứu mạng sao? Chỗ đó là chỗ nào? Có thật là Lưu Khứ đã đặt lăng mộ của mình ở đó?"

Tôi lắc đầu nói tôi không biết, có điều muốn biết thì chỉ còn cách đi qua đó xem thử.

Thiếu Gia nói: "Nhưng lăng mộ Quảng Xuyên vương ở đâu, chúng ta thực sự không biết, hiện tại địa chất các nơi đã biến đổi rất nhiều, muốn tìm ra được, con mẹ nó thời gian của chúng ta không đủ" .

Vương Nhã Nam nói: "Anh yên tâm đi, cái này không khó, phi tử có thể nói chuyện với Lưu Khứ chỉ có một Chiêu Tín, chúng ta chỉ cần tra cứu tài liệu, tìm xem nguyên quán của Chiêu Tín, so sánh niên đại một chút cũng có thể biết được đó là địa phương nào" .

Thiếu Gia nói: "Em nói thì dễ nhưng chẳng may suy đoán sai lầm thì chẳng phải là xong đời sao"

Tôi nói: "Bây giờ chúng ta chỉ còn cách đi một bước tính một bước còn hơn không làm gì ngồi chờ chết, làm vậy ít ra còn có một chút cơ hội" .

Thiếu Gia biết tôi nói đúng nói: "Vậy được, chúng ta về chuẩn bị một chút, tôi nghe anh, anh nói sao thì cứ làm như vậy đi" .

Tôi nhìn cô nhóc một cái nói: "Lần này em cũng đi cùng bọn anh đi, cứ chuẩn bị sẵn tâm lý, chuyện này có thể sẽ không dễ dàng như vậy" .

Nhã Nam rất nghiêm túc gật đầu.

Sủi cáo mang lên, chúng tôi hai mồm ba miệng liền ăn nghiêng ngấu, sau đó trở về mất nửa ngày tìm kiếm tài liệu, phát hiện nguyên quán của Chiêu Tín là ở huyện Võ tinh Hà Bắc, thuộc đất phong của Lưu Khứ, sau đó tìm ra bản đồ chỗ đó, so sánh với địa phương lão Biện miêu tả, tham chiếu với Hoàng Hà cổ đạo (sông Hoàng Hà cổ chảy theo hướng khác với Hoàng Hà hiện tại), chúng tôi liền phát hiện thực sự là có một chỗ địa hình rất giống với bản đồ trên tay chúng tôi. Theo như suy đoán này, mục tiêu của chúng tôi đại khái nằm cách huyện Võ hơn một trăm cây số, bên ngoài trấn Sa Điền Hạp Khẩu.

Tôi xem thử bản đồ chỗ đó, phát hiện mặc dù Hoàng Hà cổ đạo trải qua mấy ngàn năm đã có chút biến đổi nhưng phần lớn dãy núi vẫn chạy theo một hướng, nơi đó núi cao trùng trùng cho nên vẫn chưa bị công trình nào phá hoại.

Trấn Sa Điền Hạp Khẩu giao thông bất tiện, chúng tôi hỏi thăm trạm xe, ngồi xe hơi thì mất hai ngày, chúng tôi căn bản không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy, Thiếu Gia suy nghĩ một chút nói, đừng gấp, tôi còn có cách, tôi có người bạn làm ở trạm xe lửa, chúng ta đi tìm hắn, xem thử có thể vừa ngồi xe lửa vừa bàn cách không.

Người bạn kia của gã tên Lưu Cương, Thiếu Gia nói qua chuyện chúng tôi một chút, Lưu Cương nói: "Xe lửa chạy thẳng tới đó thì không có, có điều có thể tăng bo", hắn suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Thế này đi, mọi người muốn đi thật nhanh thì đầu tiên có thể lên chuyến xe này, tới đoạn đường xe lửa queo cua rất nhiều, chạy chậm, ở đó có một đoạn gác chắn để tránh một bến đò, mọi người hãy lập tức nhảy xuống đi theo đường thủy, vậy thì mọi người chỉ cần đi mất một ngày bốn giờ là có thể tới."

Tôi vừa nghe, quá tốt, vội vàng cảm ơn hắn chỉ dẫn, hắn nói đừng cảm ơn tôi, tôi cũng là giúp đỡ bạn bè thôi.

Hắn cho bọn tôi mấy tờ vé, chúng tôi lên xe, chẳng mấy chốc xe liền chạy.

Xe lửa rất đông khách, trong khoang xe toàn là hành lý, không khí vô cùng khó ngửi, có người còn nằm ngủ ngay trên lối đi dưới sàn.

Hắn sắp xếp cho chúng tôi một chỗ ngồi tốt, đầu vào đấy mới chào chúng tôi, tôi thấp thỏm bất an ngồi trên xe lửa, cảm giác toàn thân mệt mỏi rã rời có điều không buồn ngủ chỉ vô cùng buồn bực khó chịu trong lòng.

Xe lửa nhanh chóng tăng tốc, tôi liền trào lên một cảm giác vô cùng khó chịu, một mùi vị không thể nói ra được là gì.

Mới vừa rồi gặp nhiều chuyện kích động, tôi không cảm giác được nhiều nỗi sợ hãi, bây giờ bình tĩnh trở lại, các loại ý niệm mới trào lên, tôi liền nghĩ vạn nhất phán đoán sai lầm thì làm thế nào, hoặc là cuối cùng không tìm được thì sao?

Cô nhóc nhìn thấy tôi tâm trạng nặng nề, nắm tay tôi nói: "Lão Hứa, anh đừng lo lắng, không sao đâu, cùng lắm cũng chỉ là đi một cái mạng nhỏ, đến lúc đó nếu thực sự là không được, ba người chúng ta cùng lên đường."

Thiếu Gia nói: "Haizzz chúng ta còn chưa có bắt tay vào hành động, đừng có nói những lời ử rử như thế, chúng ta vẫn còn cách khác mà."

Tôi gật đầu, vỗ mỗi người bọn họ hai cái, nhắc tới Thiếu Gia đối với tôi là bạn tốt, nhắc tới Vương Nhã Nam tôi với cô trước đây chưa từng quen, giờ đây chúng tôi cùng dính dáng tới chuyện này mà phải bên nhau, cũng có thể coi là một duyên phận.

Lúc này cũng không có thời gian nghỉ ngơi, tôi cầm những tài liệu kia nói cần nghiên cứu thêm chút nữa để khi đến nơi còn biết là cái gì.

Xe lửa di chuyển theo tuyến cố định, đi qua những đâu chúng tôi cũng không để ý, xe lửa chạy vùn vụt trên đường ray dọc theo Hoàng Hà, cảnh sắc dọc đường thập phần đẹp đẽ, núi non trùng điệp xa gần, liên miên bất tận, biển cây ngút ngàn che khuất tầm mắt của chúng tôi, có lúc trên đường sắt cũng có thể bắt gặp những cây cổ thụ cao lớn. Ở đây chính là mạch núi Côn Lôn, độ cao so với mặt nước biển không lớn có điều thế núi cực kỳ hiểm yếu, tôi dường như không thấy bất kỳ công trình kiến trúc nào trên núi, nếu như lão Biện nhằm lẫn lảng mộ Lưu Khứ ở trong núi này, chúng tôi sợ rằng sẽ chết chắc.

Hai giờ sau chúng tôi đã tới một tỉnh biên giới khác, tôi đã có phần mệt mỏi, lúc này lão Lưu đến tìm chúng tôi, nói là đã đến chỗ cần đến, bảo chúng tôi chuẩn bị.

Tôi gật đầu, nhủ thầm trong lòng trước đây luôn muốn bắt chước đội du kích đường sắt, lần này quả thật đã ghiền rồi.

Bỗng nhiên xe lửa tăng gấp, toàn bộ chúng tôi đều đổ nghiêng về phía trước, cô nhóc lập tức ngã nhào vào trong ngực tôi, đụng tới muốn vỡ ngực. Trong khoang xe toàn là tiếng chửi mắng.

Tôi đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, thì ra là chế độ tăng khẩn cấp.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trạm Giang

Xe lửa sau khi chạy qua Trạm Giang (một thành phố ở Trung Quốc), không biết vì nguyên nhân gì phải khởi động chế độ dừng khẩn cấp ở miệng đường hầm Tử Thượng xuyên núi Miêu Tử Lĩnh, các hành khách ngồi cạnh cửa sổ đều thò đầu ra ngoài ngó nghiêng, muốn xem thử xem có chuyện gì xảy ra, đáng tiếc là mây đen che kín bầu trời, nhìn trước nhìn sau đều mờ mờ ảo ảo, giống như đang bị rơi vào một thế giới quỷ dị thần bí.

Đợi tới mười mấy phút sau xe lửa vẫn chưa khởi động trở lại, lũ khách đã có phần thiếu kìm chế, bắt đầu xuất hiện những tiếng chửi rủa. Thiếu Gia cũng nhin không được nói với Lưu Cương: "Tôi nói với anh này, các anh nuôi bảo an không phải là mẹ kiếp ăn cơm chùa à, còn không mau cho hai tên đội trưởng đi xem xét thử, chớ dân chúng tạo phản nữa hả" .

Lưu Cương cũng không biết trước tình huống trước mắt, lối đi trong toa lại đầy ắp người, không còn cách nào hơn đành mở cửa xe, thét to về phía trước, mấy toa xe phía trước thét báo trở lại, cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Tôi nghĩ chuyện này có điểm kỳ lạ, về lý mà nói, trước khi xe lửa dừng tạm thời trong toa xe sẽ phát thông báo hai lần qua radio, nhưng vừa rồi chúng tôi cũng không nghe thấy gì, tôi với Thiếu Gia luôn mồm chém gió có khả năng không nghe được nhưng Vương Nhã Nam thận trọng tỉ mỉ, không thể nào có chuyện bỏ qua thông báo trọng yếu như vậy.

Như đã nói qua, ít nhất thì xe lửa cũng không nên dừng ở miệng đường hầm Tử Thượng, đường sắt đi Thọ Quang, Bắc Kinh, Cáp Nhĩ Tân,

Tây An, Ô Lỗ Mộc Tề đều qua đây, chờ đợi lâu chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới việc giao thương buôn bán.

Lưu Cương cảm thấy có thể đã xảy ra chuyện, nói với chúng tôi trước mắt hãy cứ ngồi xuống để anh ta lên đầu xe xem thử. Thiếu Gia đang vô cùng bức bối khó chịu liền nói cùng đi đi, ở đây đến chân cũng không nhắc lên nổi, đúng lúc đang cần vận động, hít thở chút không khí.

Chúng tôi nhảy từ trên xe xuống, Lưu Cương soi đèn pin dọc theo đường sắt đi tới đầu xe, nhìn thấy hình như có vật gì đè trên đường sắt, chúng tôi đi lên phía trước kiểm tra, phát hiện vách núi sụp xuống nhiều cành cây khô cuốn lấy đá cùng bùn đất nhão, xem dáng vẻ có lẽ là sạt lở núi.

Thiếu Gia chọc chọc phía sau hẳn một chút khẽ nói: "Lưu Cương, tình hình thế nào? Anh báo cáo với thủ trưởng một chút, ở đây đã bị như vậy, xe lửa có thể chạy tiếp không?"

Lưu Cương lắc đầu nói: "Chạy cái đầu anh, núi sạt lở như vậy là tai nạn lớn, phải mau chóng báo cáo lên cục đường sắt, chuyện này rất lòi thối, e rằng trong vòng một ngày sẽ không thể xử lý xong được" .

Tôi nghe được rủa thầm trong lòng một tiếng, mỗi một phút trôi qua đối với chúng tôi đều vô cùng trân quý, lấy đâu ra thời gian rảnh rỗi để lãng phí một ngày chứ, vội hỏi gã hành khách trên xe lửa kia thì phải làm sao?

Lưu Cương nói: "Một là chờ ở trong xe, dù sao trên xe cũng có cơm ăn. Nếu không thì chỉ còn cách đi bộ đến trấn trước mặt sau đó chờ xe cứu viện" .

Tôi ngẩng đầu nhìn lên núi, một màu đen nhánh, núi cao vạn trượng giống như răng nanh của mãnh thú, tràn ngập khói mù màu xám tro giống như một đường hào bao quanh núi vậy. Có mấy ngọn đèn điện lấp loáng trên núi, không biết là ai đang ở đó.

Tôi thầm tính toán một chút, nếu ngồi trong xe lửa chờ qua một ngày, quả thật là quá lãng phí liền nói với Lưu Cương: "Nếu đi bộ từ đây tới cái bến đò mà anh nói mất bao nhiêu thời gian?"

Lưu Cương nhẩm tính một chút rồi nói: "Cũng phải mất khoảng bốn giờ, nếu như đường núi dễ đi" .

Tôi quay đầu lại nói với Thiếu Gia: "Bọn ta không có thời gian ở lại đây ăn cơm với lão Lưu đúng không? Lên đường nhanh thôi" .

Lưu Cương cảm thấy rất kỳ lạ: "Ba người có chuyện gì thế, đi đâu thai hay sao mà phải vội vã như vậy."

Thiếu Gia nói: "Không phải nói quá đâu, nếu không tranh thủ thời gian, thì bọn tôi cũng coi như là đi đâu thai thật đó" .

Chúng tôi quay trở lại xe, Lưu Cương liền thông báo tin tức này, trên xe rào rào như ong vỡ tổ, có người kêu trả vé, có kẻ chửi cha chửi mẹ, Lưu Cương cũng thường xuyên đối mặt với tình trạng này, liền nói với bọn họ: "Muốn đòi trả vé thì lên toa đầu tìm trưởng xe, tôi không có nhiệm vụ nha" .

Liền nổi lên những tiếng rào rào chạy theo hướng đầu xe, tôi cười nói: "Tiểu tử anh cũng rảnh quá ha, chuyện này sao không giao cho bộ phận radio làm là được rồi?"

Ai bảo hần mỗi tháng cầm năm đồng bốn làm chi, đó cũng chính là việc của hần. Lưu Cương nói mở đường để chúng tôi thừa dịp này chuẩn bị hành lý, nếu không chút nữa trưởng xe lệnh xuống không cho phép ai được xuống xe, vậy thì bọn tôi cũng không đi được.

Bọn tôi mang hành lý, đang chuẩn bị đi xuống, bỗng nhiên ở chỗ ngồi phía sau bọn tôi có một người trung niên răng vàng khè đội nhiên gọi một tiếng: "Mấy vị chờ chút" .

Tôi nhìn qua không nhận ra hắn, nghĩ rằng hắn nhận lầm người, không để ý đến hắn, ôm quyền nói với Lưu Cương: "Người anh em, bọn tôi đi đây, cảm ơn nhiều" . Vừa nói vừa cùng bọn Thiếu Gia nhảy xuống xe lửa, Lưu Cương chỉ phương hướng cho tôi, bọn tôi liền vội vàng chạy đi.

Vừa chạy chưa được mấy bước, phía sau lại có tiếng người gọi: "Mấy vị chờ một chút!"

Tôi quay đầu nhìn lại, thì ra chính là răng vàng khè kia đã tách hành lý cùng xuống, vội vàng đuổi theo chúng tôi, Thiếu Gia ngạc nhiên hỏi: "Gã này muốn làm gì?"

Tôi nói: "Đừng để ý tới hắn, ở đây người đại giang nam bắc loại nào cũng có, bọn lừa gạt cũng nhiều, bọn ta cứ đường ai nấy đi."

Chúng tôi không để ý tới hắn đang hò hét đằng sau, có điều chạy một lúc thì hắn cũng bắt kịp đến gần chúng tôi nói: "Tôi nói sao mấy vị không nghe được chứ? Hay là khinh người, không thèm để ý tới người khác?"

Thiếu Gia nói: "Anh là ai, bọn tôi đâu có biết anh, anh gọi làm gì?"

Răng vàng khè kia vừa nghe, cười khà khà nói: "Tôi hiểu, có điều có người gọi các anh, có khi nói không chừng cũng là việc tốt, các anh ít nhất cũng trả lời một tiếng chứ, tôi một người, các anh ba người, không làm thẹn nỗi các anh, các anh sợ gì chứ?" Vừa nói vừa đưa điếu thuốc ra.

Thiếu Gia là con nghiện thuốc, vừa nhìn liền nhin không được nhận lấy, gõ gõ trong lòng bàn tay, răng vàng khè lại đưa cho tôi, tôi hỏi: "Anh đừng tính dở trò, có chuyện gì thì nói mau" .

Răng vàng khè nói: "Mới vừa rồi trên xe nghe mọi người nói chuyện, không phải là các anh định đến trấn Sa Điền Hạp Khẩu sao? Vừa hay nhà tôi cũng ở khu vực đó, đang nghĩ một mình đi đường núi không an toàn, đúng lúc các anh cũng định tới đó, liền muốn kết bạn đồng hành" .

Tôi nhìn dáng vẻ của hắn cũng không thể nhận biết là hắn nói thật hay là láo, có điều hắn chỉ có một người cũng không thể làm gì ba người chúng tôi, liền yên lòng nói: "Vậy được, bọn tôi còn đang sợ không tìm được đường, vậy bọn tôi đi theo lão ca vậy" .

"Được rồi, được rồi" hắn vội vàng gạt đầu, nói xong liền giúp bọn tôi mang đồ. Nhóc con rất gian manh, liền đưa hết đồ cho hắn, luôn mồm kêu đại gia ngọt xót.

Bọn tôi đi dọc theo đường sắt, đường núi bên cạnh đường sắt tương đối bằng phẳng, chúng tôi tạm thời có thể đi ổn, có điều đường núi rất nhiều đoạn cua, hơn nữa còn phải qua đường hầm, trong đường hầm một màu đen kịt, không thể đoán trước tình hình sẽ xảy ra.

Bốn giờ đồng hồ trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc chúng tôi đã nhìn thấy ánh đèn phía trước, đã tới thôn trang.

Quả thật là may mắn có rằng vàng khè dẫn đường, chúng tôi mới có thể đi qua đoạn đường này nhanh như vậy, hắn dẫn chúng tôi đi qua rất nhiều đoạn đường mòn, tránh được mấy đoạn nguy hiểm, chỉ có điều toàn mò mẫm trong đêm đen, chúng tôi cũng hoàn toàn không thể biết rốt cuộc là đang ở nơi nào.

Chúng tôi theo rằng vàng khè tiến vào trong thôn, hắn hỏi mấy người chúng tôi đã có chỗ nghỉ chưa, không ngại thì qua nhà hắn ngủ. Tôi nói không cần, tìm một nhà nghỉ nho nhỏ là được, hắn nói: "Tìm cái gì mà tìm, nếu có nhà nghỉ thì tôi cũng không bảo các người qua nhà tôi, mười mấy dặm vuông quanh đây một cái nhà nghỉ nát cũng không có. Nếu các người không muốn qua nhà tôi thì cũng chỉ còn cách ngủ ngoài đường."

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay, không còn cách nào, nửa đêm, nếu như quả thật phải qua một đêm không ngủ, vậy thì ngày mai chúng tôi cũng không cần làm gì nữa.

Chúng tôi tới nhà rặng vàng khè, hẵn tên là Lỗi Phu, vợ đã chết, có một con gái, hẵn nói con gái hẵn chuẩn bị cho bọn tôi mấy món đồ ăn, lại mở mấy chai rượu ra.

Chúng tôi đã qua một đêm không ăn gì, bụng đói meo nên cũng không khách khí cầm ăn luôn.

Vừa ăn chúng tôi vừa hỏi thăm chuyện nơi đây vừa chém gió tung bừa chuyện thu đồ cổ, chuyện trộm mộ, chẳng mấy chốc đã giống như quen biết từ lâu.

Rặng vàng khè cũng thao thao bất tuyệt, rượu vào lời ra đủ chuyện trên đời, có điều tôi cũng không nghe thấy có tin gì liên quan đến Quảng Xuyên vương Lưu Khứ. Chỉ biết chỗ này đã rất gần với trấn Sa Điền Hạp Khẩu, ngòi thuyền chưa tới một giờ đồng hồ là đến. Rặng vàng khè nhìn chúng tôi cũng không phải người bản xứ, liền hỏi chúng tôi tới thôn nhỏ đó làm gì?

Tôi tính toán trong lòng, liền nói: "Anh em chúng tôi tới mục đích là tìm phần mộ tổ tiên, quê quán của chúng tôi đều ở khu vực này, sau đó Quốc dân đảng bắt tráng đinh, cha tôi liền bị bắt, chiến dịch Hoài Hải nổ ra, cha tôi đi theo chính nghĩa rồi định cư ở Tô Châu, có điều phần mộ tổ tiên vẫn ở đây. Bây giờ thì lão gia tử cũng già rồi, nghĩ rằng lá rụng về cội nên mới nói bọn tôi qua xem thử chút". Liền hỏi hẵn ở trấn Sa Điền Hạp Khẩu nơi nào có phong thủy tương đối khá có thể đặt mộ phần.

Rặng vàng khè lắc đầu nói hẵn có từng nghe qua ở đó có nơi có phong thủy tốt, có điều chỗ đó cụ thể ở đâu hẵn cũng không biết, những chuyện nhạy cảm thế này, nếu không phải bạn đồng hành trong chuyến đi này, hẵn cũng không dám nhiều lời.

Nói xong lại như chợt nhớ ra điều gì, gã tiếp: "Nếu thực sự muốn tìm chỗ phong thủy tốt mọi người phải đi núi Khổng Tước, vào sâu một chút

xem thử, phong cảnh ở đó rất tốt có điều phong thủy có được hay không tôi cũng không dám chắc. Có điều phải cẩn thận một chút, mùa này dã thú nhiều, đường núi không dễ đi, hơn nữa không cẩn thận có thể đụng phải dân đồ đầu"

Tôi khẽ sừng sốt, hỏi đồ đầu là cái gì?

Răng vàng khè há miệng cười một tiếng thần bí nói: "Không phải chú, người phủ Hà Đông chúng ta, ngay cả đồ đầu là gì đại gia cũng không biết? Anh cũng chớ có giả bộ như vậy."

Thiếu Gia nói với tôi: "Đồ đầu chính là trộm mộ, chính là nam ba tử."

Tôi ồ lên một tiếng, nhủ thầm trong lòng, hóa ra cái nghề trộm mộ này quả thật không ít tên gọi.

Răng vàng khè vừa nghe thấy tôi quả thực không hiểu liền hỏi: "Vị đại gia này không phải là người ở đây hả?"

Tôi nói: "Chúng tôi từ Sơn Tây tới" .

Hắn nói: "Vậy anh không biết rồi, thế núi bên kia không tốt, không thích hợp táng người, khác với phía bắc chúng ta, anh nhìn cảnh quan trong núi này đi, đi vào sâu hẳn không ít cổ mộ, thời điểm "Cách mạng văn hóa" căn bản không có ai động tới, bây giờ lại có người bắt đầu đào bới."

Tôi vừa nghe liền cảm thấy gã này có vẻ rất hiểu biết, bọn tôi mặc dù làm về đồ cổ, nhưng trộm mộ lại là một phạm vi khác, chúng tôi căn bản không phải dân chuyên nghiệp, liền thỉnh giáo: "Đại ca quả thực hiểu nhiều biết rộng, đã từng nghiên cứu qua sao."

"Cũng không thể gọi là nghiên cứu" hắn cười nói: "Chẳng qua là cũng biết sơ qua" .

Tôi nháy mắt với Thiếu Gia, liền hỏi hần khu vực gần đây đã từng xuất thổ di tích nào tương đối lớn chưa?

So sánh với bản đồ, có thể hình dung nơi đó là một mảnh đất trống, có một số công trình kiến trúc cổ đại, hoặc là một cái hang huyệt, nếu Quảng Xuyên vương có thể xây cất lăng mộ ở đây, nói không chừng chỗ đó đã bị phát hiện.

Răng vàng khè nhìn chúng tôi nói: "Cái đó thì tôi không biết, có điều tôi nghe ông già nhà tôi nói, trong núi Khổng Tước có một ít cổ mộ, mùa hè thường xuyên nghe được tiếng nổ trong mộ, đại khái là chỗ đó phong thủy rất tốt, có điểm không tốt đó là theo truyền thuyết thì ngôi cổ mộ lớn nhất táng bên trong một cái đầm sâu, trong đầm có rồng, tuyệt đối không thể xuống.

Thiếu gia hỏi: "Truyền thuyết này có thể là thật không? Anh nghe được ở đâu vậy?"

Răng vàng khè nhìn thấy chúng tôi có vẻ tin sái cổ, cười lớn nói: "Ai da! Các người đúng là từ vùng khác tới, cũng không chịu xem thử chỗ này là địa phương nào chứ, thật là, loại truyền thuyết cổ mộ này, chỗ chúng tôi rất nhiều, vùng nào cũng có, các anh chưa có nghe thôi" .

Răng vàng khè uống rượu xong cũng mệt mỏi liền chắp tay nói hần muốn đi ngủ, hần cùng con gái ngủ một phòng, chúng tôi ba người ngủ trong phòng khách, tôi nhìn răng vàng khè vào phòng, liền thảo luận với bọn Thiếu Gia. Quyết định ngày mai sẽ đi núi Khổng Tước, theo như địa điểm bản đồ kia chỉ dẫn, vị trí đó chắc chắn là ở trong núi, nói không chừng chính là cái cổ mộ răng vàng khè nói, cũng chính là lăng Quảng Xuyên vương, chỉ cần có thể tới được phạm vi địa điểm đó, với bản đồ trên tay chúng tôi, ba gã mù mờ phong thủy chúng tôi cũng có thể có được cơ hội lớn.

Thiếu Gia hỏi tôi: "Có điều là truyền thuyết này có đáng tin hay không, chẳng may lần lần, đi tới đó quay về cũng mất một ngày, chúng ta không có nhiều thời gian để lãng phí" .

Tôi nói: "Nếu đúng là truyền thuyết của địa phương bọn họ, vậy thì anh có đi hỏi những người khác, kết quả cũng vẫn giống nhau, chẳng bằng cứ tin tưởng hẳn một lần, hơn nữa hẳn nói trong núi Khổng Tước thường xuyên có dân trộm mộ, chắc chắn phải có nguyên nhân, nói cách khác nơi đó chắc hẳn phải có long mạch, chúng ta phải đi xem thử một chút, nếu quả thật có vương lăng, nói không chừng chúng ta có thể biết được cặn kẽ chuyện gì đã xảy ra" .

Nhã Nam vô cùng hưng phấn, trước giờ những điều cô biết chỉ toàn là đọc trong sách vở, lần này có thể đích thân thực hành, còn không vui muốn chết được sao, hơn nữa loại cổ mộ cấp bậc vương lăng này trước giờ đều thuộc diện nhà nước phong tỏa hay có thể nói là thông tin vô cùng bí mật, tầm cỡ như cô bé trước đây căn bản là đừng nghĩ có thể tiến vào. Cộng thêm lần này là đi vì sinh mạng bản thân nên không bị đạo đức trời buột, dĩ nhiên là hưng phấn khác thường.

Thật ra thì tôi với Thiếu Gia cũng đâu có kém cạnh, buôn bán nhiều đồ cổ như vậy, thực ra cũng đều là "Cách ngoa giải ngữ" (thành ngữ Trung Quốc hàm ý làm việc mà chưa nắm được điểm mấu chốt), năm mộng cũng mơ được vào vương lăng xem thử một chút.

Tôi lập tức mở một cuộc thảo luận, nếu quả thật có cổ mộ, chúng tôi cũng phải chuẩn bị đồ nghề, chúng tôi căn bản chưa từng trộm mộ, chưa từng nghĩ qua có một ngày phải hành động như vậy nên cũng không có đồ nghề gì cả.

Truyền thuyết của rằng vàng khè quá khoa trương, tôi cảm thấy chi tiết cổ mộ nằm trong nước căn bản là không thể, bởi vì kỹ thuật lúc đó căn

bản không thể làm được, có điều lăng mộ Quảng Xuyên vương có thể là khai núi mà xây, vậy tối thiểu chúng tôi cũng cần thuốc nổ.

Thứ này chúng tôi chắc chắn không có mang, cái này thuộc về hàng cấm, ở đây chúng tôi lại không quen thuộc, ngày mai chắc phải tìm răng vàng khè hỗ trợ, có lẽ hẳn có thể kiếm giúp chúng tôi một ít thuốc nổ đánh cá.

Tôi từng nghe nam ba tử nói qua tiến vào địa cung có rất nhiều nguy hiểm cho nên cần chuẩn bị nhiều thứ, sáng mai phải đi chuẩn bị ngay. Chúng tôi bây giờ quả thực cũng giống như những tay trộm mộ thực thụ, ngủ không được. Nam ba tử thực thụ có rất nhiều quy củ, tôi kể lại cho hai người họ nghe một chút, cái này thực ra cũng không thể nói là mê tín, thật ra rất nhiều quy củ trong đó là có cơ sở khoa học, ví dụ như chuyện đi vào phải đốt nhang, bên ngoài có thể là vì cúng tế người chết nhưng thật ra thì tác dụng chính là tính toán thời gian, nam ba tử chế hương có chiều dài cố định, ý nghĩa chính là thời gian hoạt động trong cỗ mộ có giới hạn, như vậy có thể giảm bớt nguy cơ bị phát hiện, hơn nữa thời gian ngắn như vậy, người bên trong cũng không thể mang tất cả mọi thứ ra ngoài, tránh được vì lòng tham quá lớn mà trúng mộ khí tới chết.

Những thứ này trước giờ tôi chưa từng nói qua với hai người bọn họ, bây giờ nói qua một chút, bọn họ cũng nhìn tôi với con mắt khác xưa.

Cuối cùng Thiếu Gia liền nói, trước mắt chớ hưng phấn như vậy, có vương lăng thực không hay chỉ là suy đoán, đến nơi đó thế nào chúng tôi còn không biết, bọn tôi đích xác là đang mơ ngủ rồi.

Lúc này chúng tôi mới tỉnh táo trở lại, mấy người cùng tự cười nhạo rồi ngả đầu nghỉ ngơi, có điều cũng không biết ngủ được bao nhiêu thời gian thì trời đã sáng.

Thật ra tôi cũng không ngủ được chút nào, lúc vực dậy khỏi giường đã thấy rằng vàng khè chuẩn bị xong điểm tâm, tôi nghĩ không thể ăn không của người ta như vậy bảo Thiếu Gia đưa cho hẵn ít tiền, sau đó thương lượng với hẵn một chút chuyện mua thuốc nổ.

Rằng vàng khè ban đầu không chịu bán cho chúng tôi, chúng tôi phải nhét cho hẵn thật nhiều tiền, còn mang giấy tờ xác nhận tư cách cục quản lý văn vật của Vương Nhã Nam bảo chúng, nói chúng tôi là đội bí mật khảo sát cổ mộ, muốn hẵn cùng phối hợp. Hẵn nhìn qua thấy chức vụ của hai chúng tôi đều là trưởng khoa, lập tức cảm thấy kính nể, không chỉ chịu bán thuốc nổ cho chúng tôi còn giới thiệu cho chúng tôi mấy người dân địa phương và mua giúp chúng tôi rất nhiều trang bị cần thiết cho người đi rừng. Toàn bộ đều là đồ tốt, chúng tôi hỏi rõ đường đi cụ thể, chờ lúc đến bến đò rồi qua Sa Điền Hạp Khẩu sẽ nói sau.

Sa Điền Hạp là một hạp khẩu (eo sông chỗ hai quả núi kẹp dòng sông ở giữa) của Hoàng Hà cổ, bây giờ đã biến thành một nhánh sông Hoàng Hà, gọi là mãnh giang, bến đò sóng nước gầm gào, nhìn qua giống như một con rồng lớn uốn lượn. Đối diện với sông là vách đá rất lớn có khắc hàng chữ "Cửu khúc Hoàng Hà vạn dặm sa, lãng đào mấy bá tự chân trời." (tạm dịch: Chín khúc Hoàng Hà cát vàng vạn dặm, lớp lớp sóng đùa từ chân trời). Nhìn dáng dấp nơi này trước kia có lẽ cũng là một thắng cảnh, người thường nằm mộng cũng không thể nghĩ ra Hoàng Hà sẽ đổi dòng.

Trên bến đò có mấy chiếc thuyền, có điều nhìn qua những thuyền này cũng đều đã được kéo lên bờ, tôi liền cảm thấy ngạc nhiên. Chạy tới hỏi chuyện mới biết, thời gian này là mùa nước lớn, cục giao thông vận tải có quy định tại trấn Sa Hạp Khẩu thuyền nhỏ ba tấn trở xuống không được phép chạy, cho nên những thuyền này không chiếc nào ở dưới nước, được kéo lên bờ bảo trì lại.

Chúng tôi ra giá tiền rất cao cũng không có ai chịu chở giúp, tôi nhìn thấy có mấy người rõ ràng đã động lòng với tiền nhưng vẫn không dám

giúp, chúng tôi gấp đến độ cứ chạy vòng quanh nhờ vả.

Bận rộn thuyết phục mất nửa ngày, một chủ thuyền nói, các người nếu thực sự cần đi gấp chỗ nào, chọn đường núi mà đi, khẳng định là nhanh hơn so với việc chờ thuyền, ở đây chắc chắn là không có ai dám lái thuyền cho các người, trấn Hạp Khẩu hung hiểm vô cùng, không biết bao nhiêu người đã bỏ mạng, mùa này tuyệt đối sẽ không có thuyền, phần lớn đều đi đường núi cả.

Không còn cách nào khác đành phải quay trở lại nhà rằng vàng khè, hần đang uống rượu nhìn thấy chúng tôi quay lại, ngạc nhiên hỏi: "Các vị vì sao lại quay lại?"

Tôi kể sơ qua tình hình với hần một chút, hỏi hần ngoài cách đi thuyền còn có đường nào để tới núi Không Tước.

Rằng vàng khè suy nghĩ một chút nói: "Thật là, lẽ ra tôi phải sớm nghĩ ra chuyện này mới phải, anh cũng biết đầu năm nay đàn ông đều ra ngoài làm ăn, tôi cũng lâu lắm rồi không đưa đồ, đường núi đúng là có chỉ có điều đường núi này đi tốn rất nhiều thời gian, không phải mọi người nói đang gấp lắm sao? Vậy thì chắc chắn là không ổn, thế này đi, các anh chờ một chút, tôi nghĩ cách giúp các anh" .

Tôi thấy hần nóng lòng giúp đỡ chúng tôi như vậy, trong lòng quả thực cũng có mấy phần cảm kích nói: "Vậy thì cảm ơn anh."

Hần vội chạy ra ngoài, có điều chạy một mạch đến năm giờ đồng hồ, bọn tôi ngây ngốc chờ trong nhà hần đến buổi chiều, cảm giác so với tuyệt vọng cũng không khác nhau nhiều lắm.

Đang chuẩn bị quyết định không chờ nữa, đứng dậy lên đường thì rằng vàng khè chạy về, chúng tôi vội hỏi hần thế nào, chỉ thấy nét mặt của hần cổ quái nói: "Thuyền đã tìm được, ở bên kia cách ba dặm, chỉ có điều... . .
."

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Vàng Thang Nhược Thủy (Xoáy Nước Vàng Cuồn Cuộn)

Làm sao để tiến vào hạp cốc Mãnh Giang, răng vàng khè bắt đầu giảng giải. Tổng cộng có hai con đường, một là tiến vào từ thung lũng ở thượng nguồn, có điều nếu đi đường đó sẽ phải băng qua một mảng rừng rậm nguyên thủy lớn, thung lũng ở thượng nguồn cũng không hề yên bình, chúng tôi chắc chắn sẽ không thể bình thản mà thẳng tiến. Trên thực tế nếu đi đường đó thì bảy ngày chưa chắc đã tới, hơn nữa rừng rậm nguyên thủy nguy cơ tứ phía, mấy kẻ thư sinh trói gà không chặt bọn tôi, tiến vào khác gì tự đi chịu chết. Ngoài ra còn một con đường khác chính là đi thuyền theo Mãnh Giang mất khoảng hai mươi cây số đường thủy, sau đó nửa đường dừng lại trên miệng một cái ghềnh rồi trèo thẳng vào núi, như vậy thời gian chỉ mất khoảng hai ngày. Có điều ngọn núi Khổng Tước chúng tôi muốn vào kia có độ cao so với mặt nước biển những hơn ba nghìn bảy trăm mét, bên cạnh mặc dù có một trấn nhỏ nhưng dân cư thưa thớt, chỉ có khoảng chừng năm trăm hộ, bên kia chính là trung tâm của rừng già nguyên thủy, đừng nói là có đường lên núi, ngay cả chỗ để cho người tạm dừng chân nghỉ ngơi cũng không có.

Do dự hồi lâu, dù sao cũng không còn con đường thứ ba để vào núi, cuối cùng chúng tôi quyết định đi đường thủy, trèo núi mặc dù khó khăn nhưng cũng chỉ là vất vả nhất thời, nếu bị vây hãm trong rừng già, sống không được mà muốn chết cũng không xong, tôi thà ở thành phố nằm trên giường chờ chết còn hơn.

Khó khăn lắm mới ra được quyết định, lại phát hiện ra vấn đề mới, thời gian này rất ít có thuyền chịu chèo ngược dòng, trên người chúng tôi lại không có nhiều tiền, hỏi hết đám chủ thuyền đều không có ai chịu dẫn

đi, lúc nghe nói cách đó ba dặm có người chèo xuồng, thật giống như nghe được tin lập nước Trung Quốc, liền nhảy cồm lên vội hỏi rằng vàng khè chủ thuyền ở đâu.

Rằng vàng khè cũng không biết tường tận, chỉ nói người ta cũng không phải vì tham tiền của bọn tôi, mà vì họ cũng có việc gấp muốn đi thượng du, đúng lúc nghe chuyện của chúng tôi, trong đầu nghĩ dù sao cũng phải mạo hiểm, chi bằng thêm bạn thêm vui lại có thể kiếm chút tiền. Cuối cùng đối phương là dạng người thế nào, mục tiêu của họ ở đâu, loại thuyền gì hẳn cũng không chịu nói rõ.

Chúng tôi chỉ còn cách theo hẳn đi gặp trực tiếp người chủ thuyền đó, chủ thuyền kia gọi là lão Tài, rất vạm vỡ, nhìn qua cũng có vẻ biết điều, chúng tôi kể lại sơ qua tình hình cho lão nghe một chút, lão vừa nghe vừa gật đầu.

Thiếu Gia rất khôn khéo, cảm giác chuyện này không hề đơn giản như vậy, những người khác có đánh chết cũng không chịu xuôi thuyền, vì sao lão lại chịu xuôi, không phải có ý đồ lừa gạt gì chứ? Vì vậy liền vòng vo hỏi thăm.

Chủ thuyền kia ban đầu nhất quyết không khai, sau đó một hồi được Thiếu Gia rót mê hồn thang, đã nói tuốt ra hết cả, tôi nghe thiếu chút nữa đã cười sặc chết.

Chuyện rằng vàng khè kia nói với bọn tôi chắc chắn chỉ toàn là "bắc chõ nghe hơi", sự thật không phải như vậy. Thì ra chủ thuyền này vốn là một con bạc khát nước, mấy tháng trước nợ nần chồng chất lại gặp bạo bệnh nằm liệt giường thời gian dài, tiền đã sớm cạn từ lâu, bí quá hóa liều, không thì hẳn cũng sẽ không mạo hiểm như vậy.

Thiếu Gia liền hỏi hẳn: "Vì sao mà các ông phải sợ như vậy, đoạn sông này có cái gì ghê gớm như vậy sao? Trước khi lên đường không phải

cũng nên bàn bạc với nhau một chút sao?"

Lão mới thở dài nói các người chưa từng đi qua nên không biết, theo như người dân bản xứ bọn họ kể lại, nơi này thời điểm còn là Hoàng Hà, đoạn sông này truyền thuyết gọi là "Vàng thang nhược thủy", ném lông chim vào cũng phải chìm. Nguyên nhân là đáy nước Hoàng Hà cổ đoạn này có rất nhiều hố thủng, không biết là thông tới đâu, tới mùa lũ nước liền tạo thành những xoáy lớn cuốn vào trong hố, người đời trước đều gọi nước này chính là nước hoàng tuyền, âm tà địa phủ chín đạo hoàng tuyền chính là do nước ở đây trút xuống, cho nên mới có câu "Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa tới Hoàng Hà chưa thôi thuyết giảng"

Dĩ nhiên bây giờ sau giải phóng người ta cũng không tin chuyện này nữa, có điều chuyện dưới đáy sông có hố thủng là "Thiên chân vạn xác" (Nghìn thật vạn xác thực, hàm ý khẳng định chuyện chắc chắn), mấy năm trước thời điểm Hoàng Hà cạn nước, Mạnh Giang cũng cạn còn có cả các nhà khoa học tới khảo sát, trên lớp phù sa dưới đáy sông toàn là những hố sâu sáu bảy thước, bên trong lấp đầy cát, những hố thủng đó là do thứ gì đào, dưới đáy nó ruốt cuộc có cái gì, không ai biết rõ được.

Tên gọi "Vàng thang nhược thủy" cũng không biết xuất hiện từ bao giờ, chỉ biết một điều đó là thuyền lái đến đoạn này cơ bản đều không thể khống chế, cho dù anh là cao nhân nhiều kinh nghiệm cũng phải theo dòng nước mà chảy đi, nếu vận khí tốt anh sẽ một đường ung dung đựng bờ bên kia, nếu vận khí không tốt, vậy thì khó có thể nói

Còn có chuyện kỳ lạ hơn nữa là, trước đây đã từng có rất nhiều chiếc thuyền, khi xuất hành trên thuyền có tới mười mấy người, khi ra tới hạ khẩu trên thuyền liền không một bóng người, không biết chuyện gì xảy ra, cũng không thấy thi thể.

Mấy năm gần đây vì thuyền gắn động cơ khá thông dụng, tình hình bắt đầu được cải thiện, có điều tình hình tổng thể căn bản vẫn không lạc quan

hơn bao nhiêu, đặc biệt là thời điểm nước lớn, nước kia chảy rất quý quái, không biết là nó chảy đi đâu, căn bản không có biện pháp chế ngự.

Thiếu Gia nói: "Theo như ông nói, vậy thì lần này chúng ta không chỉ đơn thuần là đi làm mồi cho cá rồi? Ai da, như vậy quả thật cũng vất vả cho ông rồi" .

Lão cười nói: "Thực ra cũng không đến nỗi, chúng ta đã lên thuyền cũng coi như là bạn đồng hành, tôi nói thật thuyền do tôi cầm lái căn bản không thể dễ dàng chìm như vậy được. Chỉ kính nhờ các vị sau khi lên thuyền đừng nói cái gì mà làm mồi cho cá nữa, mọi người cứ ngậm miệng, mặc dù tôi không dám cam đoan có thể mang các người cập bến, nhưng vẫn còn có thể đảm bảo tính mạng cho các vị."

Cuối cùng chủ thuyền kia cũng nói với chúng tôi, lần trước hấn liều lĩnh qua đây là hồi đầu ba năm trước, khi đó may mắn qua được, nhưng rất kỳ quái là, đáy thuyền không biết tại sao lại nham nhở giống như bị thứ gì cắn qua. Lượng nước lần này cũng lớn hơn so với lần trước, hấn không dám chắc chắn nên phải nói thật, mọi người cần chuẩn bị tâm lý, nếu quả thật cuối cùng xui xẻo đến mức bị chìm thuyền, hấn cũng không có cách nào cứu được chúng tôi. Một khi đã rớt xuống Hoàng Hà, cũng đừng có ai nghĩ có may mắn, bởi vì không có ai có thể chạy chốn khỏi Hoàng Hà từ nơi này.

Còn vấn đề nữa là tiền phải đủ, một phân cũng không thể thiếu.

Tôi nói với chủ thuyền: "Tiền ông anh không cần lo lắng, chúng tôi cũng giống anh vậy, cũng có việc gấp bên mình, nếu quả thật làm không được, tiền đối với chúng tôi mà nói cũng không có giá trị gì, nếu xong việc thì mọi người đều có được cái mình muốn. Anh cũng đừng sợ chúng tôi nói bậy bạ, anh nhìn vị thiếu gia này, hấn họ Lý, là họ hàng thân thích của Long vương gia, anh yên tâm đi, bảo đảm không có chuyện."

Hai người thỏa thuận giá tiền, chúng tôi liền ấn định thời gian rồi chuẩn bị đồ nghề lên thuyền, ngoài ra tôi còn hỏi rằng vàng khè có thể chuẩn bị cho bọn tôi một ít vũ khí không, nói thế nào đi nữa lần này cũng là vào rừng nguyên sinh, chúng tôi cũng cần có đồ phòng thân. Rằng vàng khè nói con gái hẳn vào phòng tìm kiếm một lát, mang ra một cái nỏ cổ, đưa cho chúng tôi, đừng nói đến súng, ở đây ngay cả hàng sắt thép cũng không có, các anh muốn phòng thân, bây giờ cũng chỉ có thứ đồ chơi này, các anh mua giúp tôi nhiều đồ như vậy, còn cái đầu này tôi cũng coi như bán luôn cho các anh, trước giải phóng người dân ở đây sẵn thứ đều xài cái này, không có nhiều súng đạn như bây giờ.

Tôi nhận lấy xem thử, con bà nó, thật đúng là đồ tốt, nỏ bằng gỗ tùng mộc, xem qua có thể nhận ra là được chế bởi thợ mộc lành nghề, rất nặng, dây da còn rất tốt, mũi tên bằng cây trúc vót nhọn, người cầm nỏ chỉ cần đặt mũi tên trúc trên rãnh nỏ, dùng sức hai tay kéo dây nỏ cùng đầu mũi tên theo hướng ngược lại đến câu nỏ, nhắm mục tiêu sau đó bóp cò, mũi tên trúc sẽ xé gió bay đi, so với súng thì thứ này gần như không có tiếng động cũng như lực đàn hồi, vô cùng có lợi cho việc đánh lén.

Tôi thí nghiệm với một mũi tên, mũi tên trúc chỉ chớp mắt đã bắn ra xa hơn trăm thước, rơi vào trong Hoàng Hà, sau khi nó bắn ra cảm giác tạo ra một sức chấn động vô cùng mãnh liệt, xem tình hình như vậy nếu bị bắn trúng một mũi tên chắc cũng không phải chuyện giỡn chơi. Khuyết điểm duy nhất chính là đạn được quá nặng, bốn mươi mũi tên trúc còn nặng hơn một trăm viên đạn, lúc leo núi vác theo chỉ sợ gặp phiền toái.

Suy nghĩ một chút rằng vàng khè nói với chúng tôi, rừng già nguyên sinh nguy hiểm, vẫn nên mang theo cái này. Tôi ném đồ chơi này cho Thiếu Gia, sức vóc của gã hơn tôi, trách nhiệm bảo vệ mọi người giao cho gã.

Tôi cảm ơn rằng vàng khè, ba người lên thuyền lão Tài, thuyền nhanh chóng rẽ nước, bọn tôi từ Miêu Tử Lĩnh đi thẳng một mạch tới đây, gần như không được nghỉ ngơi hay ăn uống gì, lúc này mới nhắm nháp một

chút sô cô la, uống chút rượu, bổ sung thể lực và làm nóng cơ thể. Thiếu Gia và tôi đều là dân binh dự bị, thời kỳ chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, chúng tôi đều từng được huấn luyện bởi quân chính quy, cho nên một chút bôn ba như vậy đối với chúng tôi mà nói chẳng thấm vào đâu, có điều khiến tôi bất ngờ đó là cô bé Vương Nhã Nam thần thái cũng vô cùng thư thái, tựa hồ cũng không chút mệt mỏi.

Cho dù là đã mệt mỏi hay chưa, sau này thời gian nghỉ ngơi chắc chắn sẽ ngày càng ít, sau khi chúng tôi ăn no, mỗi người liền tranh thủ thời gian ngủ, có điều chưa ngủ được bao nhiêu đã bị lão Tài đánh thức.

Lên boong thuyền xem thử, thì ra thuyền đang xuôi dòng, đã đến Sa Hạp trấn, hai bên núi cao chót vót, phẳng như đã được gọt qua, gần như không thấy được chút sườn núi nào, trên núi cao cây mọc ngang rất nhiều, đỉnh núi cây cỏ xanh um, cành lá xum xuê, trước đây tôi vốn tưởng rằng chỉ có cây tùng mới có thể dài như vậy, nhưng nhìn kỹ thì ra thảm thực vật ở đây chủ yếu là thông.

Dưới chân núi cao chính là dòng Mãnh Giang Hoàng Hà cổ đạo cuộn cuộn chảy, toàn bộ trấn Sa Hạp giống như một nỗi bùn loãng sôi trào, từng lớp sóng bùn quay cuồng, dùng mắt thường cũng có thể nhận ra, nước đang chảy hỗn loạn.

Lão Tài đang tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú khiến thuyền, thân thuyền từ từ chuyển hướng vào bên trong hạp khẩu, trong nhất thời chúng tôi chưa thể cảm nhận được nỗi khiếp sợ đến từ dòng nước ngầm, có điều thần kinh của chúng tôi cũng đang căng thẳng cực hạn. Vào bên trong hạp khẩu vách núi dựng đứng có khuynh hướng mở rộng, mặt nước bên trong hạp khẩu so sánh với chiều rộng hai bên tạo thành hình quả trám, hiện tại chúng tôi đang tiến về hướng trung tâm phía

Trên thuyền có mấy cây sào, dùng để chống đỡ thuyền khi cần thiết, tôi với Thiếu Gia mỗi người cầm một cây, cắm vào trong Hoàng Hà, định

bụng tới lúc nguy hiểm sẽ giúp lão Tài một tay.

Sào dài vừa cắm xuống nước, chúng tôi lập tức phát hiện, đoạn này quá sâu, sáu bảy thước chiều dài sào trúc căn bản không thể đựng tới đáy.

Hơn nữa, cắm cây trúc vào trong nước, rõ ràng có thể cảm giác được nước bên dưới mặt sông có khuynh hướng chảy loạn dòng, chẳng may té xuống đây, ngay cả một thân trôi chắc cũng không tìm thấy

Thiếu Gia hỏi tôi: "Lão Hứa, chỗ này quả nhiên không ổn, nước sông đến đây thì rối loạn, hay là nói lão Tài tăng nhanh tốc lực, bọn ta "Nhất cổ tác khí" * xông lên?"

* Nhất cổ tác khí: Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm ("Tả Truyện" Trang Công thập niên: 'phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt'. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Tôi nói Thiếu Gia chớ phát biểu liều, chỗ này nhìn qua tưởng rằng không cách hạp khẩu bao xa, nhưng người đi thuyền chuyên nghiệp đều biết, khoảng cách đi thuyền thực ra là gấp mấy lần đường bộ, anh xông thẳng tới, kết quả duy nhất chính là bị nước chảy hút vào, đến lúc đó nhẹ thì nằm một đống trên vách núi, nặng thì. . .

Đối với truyền thuyết địa phương Thiếu Gia quả thực cũng không tin cho lắm, cười nói: "Tôi thấy làm gì đến nỗi như vậy, tôi xem chừng chỗ này mặc dù có nguy hiểm nhưng cũng không đến mức như gã chủ thuyền kia nói, có lẽ là lão cố tình khoa trương thành tích. . ."

Gã còn chưa nói hết câu, bỗng nhiên thân thuyền chấn động mãnh liệt, chúng tôi đều bị giật ngã trái ngã phải, cố sức ôm lấy một bên mũi thuyền sắt mới không bị ngã xuống

Tôi kêu lớn một tiếng lão Tài: "Chuyện gì xảy ra?"

Ở buồng lái, lão Tài hiển nhiên cũng không biết phát sinh chuyện gì, nhô đầu ra nhìn thử mặt nước sông một chút, nói: "Giống như là đụng phải thứ gì."

Lời vừa dứt lại chần động, thuyền lại nghiêng về một bên, tôi liền dùng chân móc lấy hành lý sau đó đi xem thử dọc theo mạn thuyền, xem chần động phát sinh từ đâu, có phải là do đá ngầm hay không.

Trong nước bùn cuộn trào xuất hiện một cái bóng đen lớn đang giãy dựa thân thể, quanh quần dưới thuyền, cái bóng kia chiều rộng gần tương đương với thân thuyền của chúng tôi, nhìn động tác giãy dựa của nó, hiển nhiên đây là một sinh vật còn sống, nhưng chắc chắn không phải cá.

Sắc mặt Thiếu Gia lập tức trở nên u ám, lời nghẹn trong cổ họng không thể phát ra.

Chỗ này với Hoàng Hà tương thông, nước sông vàng đục, sinh vật vô cùng phong phú, ngư dân đánh cá trong Hoàng Hà cũng thường xuyên cá nặng lưới đầy, có điều loại quái ngư lớn như vậy đúng là xưa nay chưa từng thấy, quả thực là quá kỳ lạ. Cái bóng mờ ảo trên mặt nước xem chừng chiều dài phải đến bảy thước, chiều rộng cũng phải hơn một thước, chuyển động rất nhanh, hơn nữa nó còn có vẻ vô cùng hứng thú với thuyền của chúng tôi, cứ lượn vòng vòng bốn phía xung quanh.

Thiếu Gia quay đầu hỏi tôi: "Lão Hứa, đó là quái vật gì? Sao nó lại lớn như vậy!"

Tôi nhìn nước sông vàng đục, căn bản không biết trả lời gã thế nào, liền quay đầu xem thử lão Tài ở đâu, lại nhìn thấy lão đang quỳ trong buồng lái, ra sức đập đầu, cần lái không ai ghìm múa loạn cả lên.

Thiếu Gia hoảng hốt kêu to: "Lão Tài! Anh làm cái gì thế! Muốn đụng vào vách núi phải không?"

Lão Tài hét hớn: "Đó là rồng Hoàng Hà! Hai vị ông chủ đây chính là rồng Hoàng Hà đó! Mau quỳ xuống, nếu không nếu không chúng ta chắc chắn phải chết!"

Thiếu Gia chửi lớn: "Lão tổ tông nhà ông! Thế gian này làm quái gì có rồng" vừa nói vừa định xông qua nắm cần lái.

Tôi thấy Thiếu Gia vừa lớn tiếng, sinh vật trong nước kia liền ngoi lên, vội vàng ra dấu để cho hẳn chớ kêu, sau đó cũng trao đổi ánh mắt với Vương Nhã Nam, ra hiệu cho bọn họ cùng ngồi xõm xuống, nhẹ giọng nói với lão Tài: "Tắt động cơ!"

Lão Tài hốt hoảng gật đầu, kéo chốt điện, tiếng máy ngừng bật, liền đó toàn bộ không gian chỉ còn tiếng nước sông cuồn cuộn chảy.

Tôi ngừng thở, nằm trên thành thuyền, nhìn cái bóng đen, cử động nhanh mạnh dưới nước như vậy chắc chắn là loài ăn thịt, đầu lớn như vậy, chỉ cần đụng vào mạn thuyền chúng tôi một chút, chúng tôi chắc chắn sẽ bị rút xuống nước vàng cuồn cuộn. Loại quái ngư này sống dưới nước vẫn đục ở Hoàng Hà sẵn mỗi có lẽ dựa nhiều vào thính giác nhạy bén, hi vọng sau khi chúng tôi tắt động cơ, thứ này sẽ tự bơi đi.

Mặc dù vậy tiếng thuyền sắt đập vào nước sông mặc dù không có động cơ nhưng vẫn có thể nghe rất rõ, bóng đen kia vẫn liên tục bơi qua bơi lại dưới đáy thuyền, mỗi lần như vậy từ dưới đáy thuyền lại truyền tới một tràng tiếng động tựa hồ như vật kia đang cào vào đáy thuyền, khiến chúng tôi toát mồ hôi lạnh.

Thuyền chúng tôi không có động cơ, liền bắt đầu xoay tròn theo dòng nước chảy, chẳng mấy chốc mũi thuyền và buồm lái đều cùng hướng về một hướng, bắt đầu trôi theo hướng vách núi cao sừng sững.

Tôi cùng với lão Tài cầm cây sào lên dồn sức chỉ vào vách núi định ghìm cho thuyền dừng lại nhưng vô ích, nước chảy quá mạnh, sào dài còn chưa kịp chạm vào vách núi, trong nháy mắt "ầm" một tiếng thật lớn, buồng lái thuyền đã đụng vào vách núi, thân thuyền phát ra một tràng tiếng người rên rỉ, toàn bộ chúng tôi đã bị ngã lộn nhào trên boong, trong khoang thuyền liên tiếp truyền tới chuỗi tiếng động đồ đạc bị đập vỡ.

Trong lòng tôi biết không ổn rồi, vừa đứng dậy quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng trong nước đã biến mất.

Thật không ổn, quái vật có thể đang lặn dưới nước chờ dịp tấn công bọn tôi, vừa định nhắc nhở những người khác chú ý, đột nhiên thân thuyền chấn động mạnh, cùng với đó là một tiếng vang thật lớn, thân thuyền gần như đã rời khỏi mặt nước, chúng tôi vừa đứng dậy đã bị ngã nhào sang trái sang phải.

Trong hoảng loạn tôi nhìn thấy một cái vây lưng cá rất dài đang rạch nước áp sát mạn thuyền, như một tia chớp liền lặn xuống nước, lại không thấy đâu nữa.

Lão Tài bò dậy chạy lại kiểm tra tình trạng hư hại của đáy thuyền, may mắn là thuyền sắt, đáy thuyền bị đụng lồi lên một cục nhưng vẫn chưa bị vô nước, chẳng may bị đụng mấy lần nữa thì thực tình không biết phải làm sao.

Thiếu Gia cầm cây nỏ lên, lấp tên lên dây nỏ, một tay vịn mạn thuyền, một tay nhắm vào trong nước, tôi nói với gã vô dụng thôi, mặc dù lão nỏ uy lực không nhỏ, có điều so sánh đầu mũi tên này với đầu vật dưới nước kia, chẳng khác nào cầm tăm xia răng đi đâm con cạp.

Chưa nói dứt lời lại nổi lên một cơn chấn động, đầu tôi va vào một túi hành lý, rách ra một vết thương, nhất thời máu tươi chảy thành dòng, Vương Nhã Nam hoảng hốt kêu to, vội tránh đụng phải vết thương của tôi.

Tôi thấy mắt hoa đầu váng, đứng dậy sờ thử, thấy máu đã dính bết vào tóc, từ nhỏ tới lớn còn chưa từng có ai có thể làm tôi đổ máu nhiều như vậy, mẹ kiếp hôm nay lại là tự mình làm mình đổ máu. Lập tức hét lớn với Thiếu Gia "Mẹ kiếp, đừng tới đừng lui, thật đúng là coi thường chúng ta, mang những chất nổ đánh cá của răng vàng khè ra đây, mặc kệ nó là rỗng hay rắn, để xem hôm nay ai ăn ai."

Thiếu Gia hét lớn: "Thuốc nổ này là chuẩn bị để vào núi mới dùng, dùng ở đây, vào núi chúng ta sẽ không có xài nữa!"

Tôi hét lớn: "Mẹ kiếp không quản được nhiều như vậy, không qua ải này còn vào núi được nữa à?"

Lại rầm một tiếng, lần này chỗ bị đụng không phải là trung tâm đáy thuyền mà là ở bên cạnh, thuyền tròn tránh sắp lật, Vương Nhã Nam liền bị bật ra mạn thuyền, cố sức vờ được sợi dây thừng mới không bị nước cuốn đi, tôi vội ra kéo cô.

Thiếu Gia thấy quả thật không xong, tháo túi đeo trên lưng xuống lấy ra một quả nổ, kêu to: "Lão Hứa, tôi ném thật nhé!"

Tôi hét to: "Mẹ kiếp ông đừng nói nhảm nữa, ném mau"

Thiếu Gia một tay nắm vào lớp xe bên cạnh thành thuyền, một tay kéo quả nổ, không chút suy nghĩ liền lôi một bó hai mươi cây quả nổ dồn sức ném vào cái bóng trong nước. Bó quả nổ đủ sức phá tung một sân bóng rổ nhỏ lập tức chìm vào trong nước.

Tôi nhìn qua gần như phát điên, cái này là chất nổ công nghiệp, một cây uy lực đã vô cùng lớn rồi, một bó như vậy sợ rằng sẽ hất văng cả thuyền luôn. Liền hướng về phía hấn tức miệng chửi to: "Mẹ kiếp nhà anh, muốn ném là ném liền một cây, anh tưởng đó là bó pháo tếp hả?"

Thiếu Gia quay đầu nói: "Mẹ kiếp là anh bảo tôi ném, sao còn lảm lời như vậy?" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy "ầm" một tiếng vang thật lớn, nhất thời nước văng khắp trời, từ trong nước vồng lên một túi nước lớn, thuyền chúng tôi bị bắn lên khỏi mặt nước, sau đó lại rơi trở lại trong nước, tôi cùng với Vương Nhã Nam đều bị tuột tay rơi vào trong nước.

Tôi thấy trước mắt mình trời đất tối tăm mù mịt vội nhào lên, miệng đầy một miệng nước vàng, vội tìm Vương Nhã Nam khắp nơi, chẳng mấy chốc cũng đã thấy cô bé nhô đầu lên từ trong nước.

Trong nước dâng lên một đám màu đỏ thẫm, răng vàng khè kia thật đúng là không gạt người, uy lực của thuốc nổ quả đúng thật mẹ kiếp kinh người, vật dưới nước kia chắc chắn là đã bị nổ trúng, không biết có bị nổ chết hay không.

Trước mắt tôi cũng không quản được nhiều như vậy, bọn tôi nhanh chóng bơi tới mạn thuyền, nhào người lên thành thuyền, nắm dây thừng leo lên, gọi lớn Thiếu Gia, xem thử xem hấn bị té tới đâu rồi.

Trên thuyền mọi thứ đều được phết bùn, cả thuyền là một đám hỗn độn, tôi vọt vào trong thuyền, nhìn thấy Thiếu Gia đầu đầy máu nằm thẳng cẳng ở đó, tôi đỡ hấn dậy mắng: "Anh mẹ kiếp nhớ cho kỹ nhé, đây chính là hậu quả của vô tổ chức, vô kỷ luật."

Thiếu Gia nói: "Con bà nó không phải anh bảo tôi ném sao? Anh lại không nói ném bao nhiêu, bây giờ xảy ra chuyện lại đổ cho tôi."

Tôi vừa định phản bác, đáy thuyền vang lên tiếng kêu cứu của lão Tài, tôi đỡ Thiếu Gia đi tới cuối thuyền kiểm tra, xem thử thấy không xong rồi, lão Tài bị thùng dầu đè, bị thương còn nghiêm trọng hơn cả Thiếu Gia, nguy hiểm hơn là, đáy thuyền lại xuất hiện mấy lỗ thủng, nhìn qua có thể nhận ra là do sức nổ tạo thành.

Lỗ thủng không lớn, chỉ bằng một cái đầu trẻ con, có điều nước đang tràn vào, tôi vội kéo lão Tài ra ngoài, lão kêu to với bọn tôi: "Mau kiểm đồ bịt lỗ thủng lại, cái gì cũng được" .

Tôi vội cởi quần áo mình, ấn vào một lỗ thủng, kêu Thiếu Gia đi lấy chăn trong kho.

Kêu hai tiếng nhưng Thiếu Gia vẫn không nhúc nhích, tôi nóng ruột quát lớn: "Anh mẹ kiếp làm gì mà ngăn ra thế! Muốn thuyền này biến thành tàu ngầm hả?"

Thiếu Gia sắc mặt tái nhợt, chỉ chỉ phía sau lưng tôi, vẫn không cử động, tôi nhìn nét mặt của gã, cảm giác bầu không khí có chút không đúng, sao mà lão Tài cũng không nói gì, theo bản năng quay đầu nhìn lại, toàn thân lập tức đông cứng lại.

Chỉ thấy đáy thuyền sau lưng từ chỗ lỗ thủng, không biết từ lúc nào đã mọc lên một thứ đồ như rễ cây dài mảnh, hao hao cánh tay, lại có chút giống vòi đang hướng về phía tôi từ từ chuyển động tới.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hoàng Hà Long Thần

Vật này sao nhìn giống như một đoạn xương trắng trong suốt, có điều thực ra nó rất mềm mại, trong lúc nhất thời tôi cũng không thể hình dung nó rốt cuộc là cái giống gì, chỉ thấy nó bò lổm ngổm từ dưới nước phá lỗ chui vào, nhìn qua giống như không có xương.

Tôi lúc ấy đầu óc đã ngây dại, trong đầu lướt qua liên tiếp các chuỗi ý niệm, cũng không biết nên phản ứng thế nào, vật vừa rời trong nước chính là thứ này ư, không đúng, vật trong nước kia lớn hơn nhiều, hơn nữa không thể là hình thù này được.

Thiếu Gia ở phía sau tôi thở dài hai tiếng, nhìn thấy tôi không chút phản ứng liền chạy tới kéo tôi về phía sau, tôi cũng không kịp phản ứng gì mặc kệ cho gã kéo ngã xuống đất.

Vật kia lập tức cảm giác được chấn động khi chúng tôi xô dịch, đột nhiên ngóc lên, làm một động tác co rút rồi trườn tới.

Tôi chán nản nhìn qua một cái rồi vội vàng đẩy Thiếu Gia, hai người nhích sang bên lăn một vòng, pha phi thân của xúc tu đã trở thành vô ích.

Tôi thuận tay nhắt từ đáy thuyền lên một cây ống sắt, Thiếu Gia cũng rút dao phay ra, vật dưới nước khùng bố như vậy bọn tôi còn cho ăn lửa, nhìn cái thứ này cao không cao lắm, to cũng không to lắm, há phải sợ nó sao.

Lúc này chúng tôi chợt nghe tiếng kim loại ma sát từ phía sau vọng tới. Quay đầu nhìn lại thì thấy lão Tài đã chạy ra cửa nhà kho, đang đứng

bên ngoài nhà kho ra sức kéo kín cửa.

"Lão làm cái quái gì thế?" Thiếu Gia kinh ngạc kêu to, loại cửa này được chế từ đáy thuyền sắt bị hỏng, viền cửa sắt có gioăng cao su, một khi đóng lại, ở bên trong có bị đánh chết cũng không ra được, nước ngập lên chúng tôi sẽ làm mồi cho cá.

Lão Tài nghe Thiếu Gia gọi, sợ hết hồn, lập tức thêm lực tiếp tục kéo cửa sắt, thật giống như muốn chôn sống chúng tôi bên trong, chúng tôi cũng không thèm đoái hoài tới xúc tu kia nữa, vội xông đến giữ lấy khe cửa, không cho cửa đóng lại.

Chúng tôi hai người, sức lực đương nhiên khỏe hơn lão, hai người mặt đỏ tía tai, cuối cùng cũng kéo được cửa nhích dần ra. Lão kia xem chừng mình không cầm cự nổi, lập tức giống như nổi điên đột nhiên dùng đầu húc vào tay tôi với lực vô cùng mạnh, ngón tay tôi bị đập trúng đau nhức theo bản năng buông lỏng một chút.

Thế đứng của Thiếu Gia không được vững cho lắm, tôi buông lỏng một chút, gã lập tức cũng không dùng được buông lỏng tay theo, trong chớp nhoáng này, cửa sắt liền đóng lại, tôi nghe thấy tiếng khóa cửa ở bên ngoài, liền chửi đổng một tiếng dùng ống sắt đập cửa, chưa chửi xong một câu đã thấy Thiếu Gia hét lớn một tiếng, liền té vào trong nước.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là xúc tu kia đang quấn lấy eo gã, ra sức kéo hẳn về phía cái lỗ dưới đáy thuyền, Thiếu Gia ra sức bám vào cái lỗ đinh tán bên cạnh thuyền, chân đạp vào đáy thuyền, ngăn không cho con quái vật kéo gã xuống nước. Nhìn thấy tôi đang ngăn người ở đó, vội kêu to "Tôi chống không nổi con lừa này, mau cứu mạng!"

Tôi liền phản ứng kịp, chạy tới dùng gậy sắt ra sức quất vào cái xúc tu kia, chẳng mấy chốc từ hướng tay tôi liền bốc lên một thứ mùi thối sống vô

cùng khó ngửi, có điều càng đập nó bám càng chặt, kéo càng mạnh, Thiếu Gia hét to: "Dùng gậy vô dụng, mau dùng tên bắn nó!" .

Tôi nhìn thấy cây nỏ vẫn còn trên lưng Thiếu Gia vội kéo nó ra, vật kia hình như biết ý đồ của tôi, trong một khắc liền buông Thiếu Gia chuyển hướng qua tôi xoắn tới. Tôi lăn một vòng qua bên cạnh, đụng vào vách thuyền, gậy sắt trong tay văng ra ngoài.

Thiếu Gia phản ứng mau lẹ, vừa được giải phóng liền lập tức dựng nỏ lên dây, thời gian tôi lộn một vòng gã đã kịp hướng về phía vật kia, bắn một phát nỏ. Nỏ bắn ra ở khoảng cách gần như vậy, uy lực quá lớn, mũi tên trúc tựa hồ đâm xuyên toàn bộ vào cơ thể con quái vật.

Vật này hiển nhiên bị đau, phát ra một loại âm thanh quái đản không ai hiểu nổi, đụng đông đụng tây trong thuyền mấy cái rồi vội vã thụt về dưới cái lỗ đáy thuyền.

Hai người bọn tôi toàn thân tê liệt ngồi bệt trong nước, nhìn thứ trong tay mình, thứ chảy ra từ vật kia toàn là chất lỏng màu vàng, khắp người chúng tôi đều là thứ chất lỏng màu vàng như bùn tanh hôi đó, thứ này chắc chắn là cư ngụ dưới đáy lớp cát vàng Mãnh Giang.

Tôi tính toán một chút, cảm giác có chỗ không đúng, tại sao lão Tài lại giam bọn tôi ở bên trong, thận trọng đi tới trước lỗ thủng ở đáy thuyền xem thử, chợt phát hiện ra chỗ thủng ở miệng chỗ ráp bằng tôn của thuyền, lại còn có người cuộn nó xuống dưới.

"Mẹ kiếp", tôi chửi đồng "Thuyền này không phải do mình của bọn ta nổ thủng, nhìn qua thì là bị phá từ bên trong rồi, chỉ sợ chính là do lão Tài kia phá hoại"

Thiếu Gia nói: "Hắn điên rồi, tự tay phá hoại thuyền của mình, hắn đánh chìm nó làm gì chứ?"

Tôi nhủ thầm trong lòng làm sao mà biết được, nói: "Chỗ này sắp ngập đến nơi rồi, chúng ta phải tìm đường ra ngoài thôi."

Nước sông không ngừng tràn vào từ lỗ thủng đáy thuyền, nước đã ngập quá đầu gối chúng tôi, chúng tôi vội vàng chạy trở lại, chạy lại kéo cánh cửa kia, có điều cửa khóa quá chặt, chúng tôi ra sức đập cửa nhưng nó không nhúc nhích được chút nào. Chúng tôi dùng ống sắt đập, nạy bẩy nhưng quả thực cửa sắt này quá bền chắc, vẫn không hề nhúc nhích.

Thiếu Gia thấy không phá được cửa liền chạy vào trong kho tìm đồ bịt lỗ thủng kia lại, tôi nhìn thấy thuyền này đã ngập nước quá nhiều, nước chảy quá lớn, căn bản không thể chặn nổi, nói với gã "Vô dụng! Đừng lãng phí sức lực!"

"Vậy làm sao bây giờ? Chờ chết sao?"

Tôi nhíu mày, cố sức suy nghĩ, nói: "Chỉ còn một cách, chúng ta phải chui ra từ cái lỗ đó thôi! Sau đó bám vào đáy thuyền ngoi lên mặt nước!"

"Nhưng mà trong nước còn có cái món đồ chơi kia ở đây! Nó ở trong nước cũng vô dụng, không cần thận mất mạng như chơi."

"Chúng ta làm sao quản được nhiều như vậy!" Tôi nói "Dù sao còn tốt hơn là chến chìm vạn lần" .

Thiếu Gia nghĩ cũng phải, hai người cởi áo dùng thắt lưng buộc chặt vào chân, không chút do dự dùng ống sắt đục đáy nước chui ra ngoài.

Bên ngoài nước chảy rất siết, nhưng phần lớn là đổ vào đáy thuyền, tôi cố gắng dùng sức bám vào vỏ thuyền, cố định thân thể không để bị hút ngược trở lại vào trong thuyền.

Thiếu Gia cũng nhảy xuống, tôi cảm giác thấy chân gã đục phải đầu tôi, tôi kéo gã một chút, ý rằng tôi cũng ở đây, sau đó cắn răng, buông tay

đạp vào đáy thuyền mượn lực phóng ra khỏi xoáy nước.

Mọi thứ đều cơ bản thuận lợi, mặc dù tôi vẫn nhắm mắt nhưng có thể cảm giác cơ thể mình đang hướng lên trên. Lão kia cho dù là muốn giết bọn tôi vì lý do gì, chắc chắn cũng không thể nghĩ chúng tôi lớn gan tới mức biết rõ dưới nước có đồ mà vẫn dám lặn xuống.

Ngay lúc trong lòng tôi đã cảm giác an tâm trở lại, thời điểm chuẩn bị ngoi lên khỏi mặt nước, bỗng nhiên tôi cảm giác mắt cá chân căng thẳng, cảm giác như có thứ gì đó đang ra sức kéo tôi xuống. Tôi cảm giác trong lỗ tai như có tiếng trống, liền không biết đã bị kéo xuống sâu bao nhiêu.

Đang lúc hỗn loạn theo bản năng tôi liền mở mắt, vốn dĩ cho rằng ở trong nước vẫn đục không thể thấy gì, nhưng vừa mở lại phát hiện không giống như tôi tưởng tượng, nước thậm chí có thể nói là có vài phần trong suốt.

Đại khái là nước chỗ này chảy rất hỗn loạn, ùn ùn cuốn theo bùn cát lên trên mặt nước, cho nên chỗ này nước ở trên nhìn thì vô cùng vẫn đục, tuy nhiên dưới mặt nước nhiều chỗ lại trong hơn rất nhiều.

Tuy là vậy nhưng thị lực của mắt ở trong nước cũng có hạn, trong lúc hỗn loạn tôi chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng to lớn từ đáy nước lượn dần lên, dài chừng mười mấy thước, vô số cái vòi từ bóng dáng kia đang chia ra ngoài, giống như một con rết khổng lồ, hay cũng có thể tưởng tượng là một cái gốc cây khổng lồ.

Tôi vừa quay đầu khắp nơi, phát hiện thứ đồ kia không ngừng lượn bốn phía xung quanh tôi, cái bóng của con rết cũng mơ hồ. Một đầu của nó vẫn ẩn trong làn nước đen nhánh, còn đầu kia thì không ngừng uốn lượn xung quanh. Tôi cố sức nhìn kỹ xem vật này rốt cuộc là dạng gì, có điều bất kể tôi căng mắt nhìn thế nào cũng vẫn chỉ thấy bóng dáng của nó.

Xong rồi, tôi nhủ thầm trong lòng, rốt cuộc đây là đâu? Sao mà toàn là yêu ma quỷ quái thế này, hậu quả của việc ra cửa không coi ngày chính là thế này đây.

Cái xúc tu kia gia tăng lực cực lớn, ra sức kéo tôi vào sâu trong nước, tôi chỉ cảm thấy đường khí trong buồng phổi càng lúc càng giảm mạnh, cảnh vật trước mắt cũng càng lúc càng mơ hồ. Đang lúc tuyệt vọng, bỗng nhiên bên cạnh nhoáng lên một bóng người, giữ tôi lại, tôi nhìn lướt qua cái bóng, thì ra là Vương Nhã Nam.

Tôi đang nghi ngờ làm sao cô bé xuống được? Chỉ thấy cô chỉ chỉ phía dưới ra hiệu cho tôi co rút người lại.

Tôi căn bản không thể hiểu được ý của cô, còn định hỏi cô có mang theo dao không, bỗng nhiên thấy đáy nước chấn động một hồi, liền đó nhiều tiếng nổ vang lên trong nước, tôi cảm giác mắt cá chân được buông lỏng một chút, tiếp đó một lực chấn động rất mạnh kèm theo lực đẩy của song quăng chúng tôi ra ngoài.

Tôi lập tức nhận biết, đó chính là tác động của quả nổ.

Tôi cố sức kéo Vương Nhã Nam, chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, thả lỏng đầu một chút, lại cố ngoi lên mặt nước, cố gắng ngoi lên thật nhanh, sờ thử lỗ tai và lỗ mũi thấy toàn là máu, lau mắt nhìn thử thấy mình đã ở cách thuyền chừng hai ba mươi thước.

Wương Nhã Nam ở ngay bên cạnh tôi nhưng đã bất tỉnh nhân sự, đang chìm dần xuống nước. Tôi vội vàng nâng cô lên, sau đó dùng một tay kéo cô, một tay ra sức bơi về hướng thuyền.

Thật may hướng tôi bơi về phía thuyền là hướng xuôi dòng, đập nước một hồi tôi đã chạm được vào mạn thuyền.

Leo lên mạn thuyền, tôi không còn quan tâm gì nữa, buông Vương Nhã Nam xuống, phát hiện cô không còn hít thở, trong lòng tôi liền hoang mang, vội vàng cởi quần áo của cô, cũng chẳng để ý kiêng kỵ gì nữa, áp hai bàn tay xuống ngực cô, dùng sức ép cho nước trong phổi trào ra, sau đó cúi đầu hô hấp nhân tạo thổi khí vào miệng cô.

Mới thổi một cái, cô liền ho khan một hồi, phun vào mặt tôi một ngụm nước vàng, sau đó hít một hơi, khôi phục hô hấp.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, yên tâm trở lại, lại nhìn thấy quần áo cô bé vứt tứ tung, suy nghĩ trong phim nếu gặp tình cảnh này nhất định sẽ ăn vài cái bạt tai, vội vàng lấy quần áo cuốn trở lại cho cô, cài nút cẩn thận. Kết quả là vóc người cô bé thế nào, cảm giác thế nào, một chút tôi cũng không nhớ.

Đang lúc hồi hận, suy nghĩ có nên cởi ra nhìn lại một chút hay không, liền nghe tiếng đập cửa răng rắc, lão Tài kia toàn thân đầy máu từ trong kho té ra ngoài, tiếp theo đó Thiếu Gia cầm nửa đoạn sào từ bên trong đi ra, nhặt lên là đánh liền, vừa đánh vừa chửi:

"Con bà nó, định hại ông nội mày hả, hôm nay lão tử phải ném mày vào trong vàng thang xem mày sống nổi không"

Lão Tài kia co rúm bên cạnh cầu xin tha mạng: "Lý gia, tôi cũng không muốn, có điều nếu tôi không làm như vậy thì thôn bọn tôi sẽ phải bắt khuê nữ đi tế sông, cầu xin ngài bỏ qua cho tôi" .

Thiếu Gia nổi danh tính nóng như Thiên Vương, lời cầu xin như vậy căn bản không có tác dụng với gã, lão kia còn chưa nói hết gã lại cầm cây sào gõ tiếp khiến cho lão kia ngã lộn nhào. Tôi nhìn thấy nếu không can thiệp kịp chừng lão kia sẽ bị gõ chết, liền vội gọi gã lại.

Thiếu Gia lúc này mới nhìn thấy tôi, lập tức vứt bỏ đoạn sào chạy tới kêu lên: "Mẹ kiếp, tôi còn tưởng rằng hai người chết mẹ nó hết rồi chứ, mẹ,

không có chuyện gì chứ?"

Tôi thuật lại chuyện vừa rồi một chút cho gã nghe, hỏi gã: "Anh làm sao thế? Nhã Nam làm sao biết mà xuống nước?"

Thiếu Gia nói: "Lúc ấy tôi thấy anh bị thứ gì cuốn đi, cũng biết không ổn, lúc lên thuyền lão kia mới đang định hạ thủ với Nhã Nam, tôi cho lão một cước gục luôn rồi kể lại sơ qua tình hình với cô ấy, cô ấy không chút suy nghĩ liền nhảy xuống" .

Tôi nghe nói vậy, lại quay lại nhìn sắc mặt tái nhợt như tuyết của cô bé, bỗng bất giác cảm giác trong lòng nhói đau.

Thiếu Gia sờ qua trái Nhã Nam một chút, nói cô chắc hẳn không vấn đề, đại khái chỉ là uống mấy ngụm nước thôi. Tôi ôm Nhã Nam, nói với gã chớ đánh chết lão Tài, tôi còn phải hỏi lão. Tiếp đó liền ôm cô vào trong nhà kho.

Lão Tài bị Thiếu Gia lôi vào, trói chân vào ghế, trên mặt toàn là máu, Thiếu Gia hạ thủ quả thật cũng quá độc ác. Thời "văn cách" gã bị người hành hạ nhiều quá đâm ra nhiều lúc vẫn hay mất kiểm soát. Tôi thả Nhã Nam xuống, khêu đèn lên cho cô sưởi ấm, sau đó đá một cước vào lão Tài, hỏi hẳn: "Mới vừa rồi lão nói cái gì, lão nói là người trong thôn chỉ thị lão làm vậy phải không?"

Lão Tài dùng ánh mắt bất lực nhìn chúng tôi, hiển nhiên là không hiểu vì sao chúng tôi vẫn còn sống, nghe tôi hỏi, vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy! tôi cũng không còn cách nào. ."

Lời còn chưa dứt đã bị Thiếu Gia quật cho một gậy, tôi vội vàng kéo gã lại mắng: "Anh đánh người là đánh đến đã ghien hả, mẹ kiếp, bảy tám năm rồi cũng chưa bỏ được cái thói cuồng bạo lực hả."

Thiếu Gia nói: "Mẹ kiếp, tôi quả thực là quá điên tiết mới đánh hăn, anh biết vì sao hăn phải giết bọn ta không? Anh mà biết anh còn đánh hăn ác hơn tôi ấy."

Tôi nói: "Thứ người như vậy, không phải vì tài thì là vì sắc. Còn có lý do nào khác sao?" .

Thiếu Gia nói: "Nếu thật như vậy tôi đã tha cho hăn rồi, vì tài sắc, mọi người cũng đều giống nhau, có thể hiểu, nhưng mà con mẹ nó hăn muốn đánh chìm thuyền cùng với chúng ta không phải vì cái này. Mẹ kiếp nó muốn mang bọn ta tế sông! Anh nói có nhục nhã không, đại lão gia ta, ba mẹ nuôi ba mươi năm, giờ mang ta tế sông như bọn súc sinh, chó chết!"

Vừa nói xong lại định đánh tiếp, tôi vội vàng ngăn gã lại, nói: "Tốt lắm, không phải muốn mang anh tế sông sao? Ai bảo tại chúng ta lọt trúng vào mắt xanh của họ, điều này nói lên rằng tư chất của bọn ta vẫn còn tương đối tốt." Vừa nói vừa quay sang lão Tài hỏi: "Thôn các người xảy ra chuyện gì? Vì sao mà hàng năm vẫn còn chơi trò này? Không sợ bị xử bắn sao?" .

Lão Tài nhìn tôi cầu cứu, có lẽ nghĩ rằng đã gặp cứu tinh, lập tức nói: "Hứa gia, thật có lỗi với anh, tôi cũng không muốn, anh xem người trong thôn chúng tôi ai cũng đều quyết như vậy, tôi không làm sao chối được, anh bỏ qua cho tôi, tôi sẽ lái thuyền đưa các anh đến đâu cũng được. Tiền cũng không cần nữa."

Tôi cười lạnh một tiếng nghĩ ông xuống đất đi, thuyền này của ông cũng sắp biến thành tàu ngầm rồi, còn không mau khai ra thì một mình ông được lái thuyền đến cầu nại hà thì có, liền nói với lão: "Nếu ông muốn sống, thì khai toàn bộ đầu đuôi câu chuyện một lần cho bọn ta nghe, nếu không người bị tế sông bây giờ là ông đấy."

Lão tài lập tức nói: "Tôi nói, tôi nói" . Tiếp đến liền đem chuyện trong thôn nhất nhất nói ra một lần.

Thì ra thôn kia của bọn họ vốn cũng không có gì đặc biệt, lớn lên trong xã hội cũ, mặc dù nghèo khổ một chút nhưng an ninh trong thôn cũng tương đối tốt. Đối với thôn này mà nói bờ sông cũng là sinh kế của cả thôn vậy, cả thôn dựa vào bến đò mà sống, rất nhiều người sống bằng nghề chèo thuyền hoặc quản lý bến bãi.

Vốn là cuộc sống mỗi năm vẫn trôi đi yên ả như vậy, nhưng mà không biết tại sao từ bốn năm trước, tình thế biết chuyển, tuyến đường đi Sa Hạp Trấn đột nhiên không còn dễ đi, lũ lụt ào tới, không biết vì sao, thuyền lật rất nhiều. Còn có người nhìn thấy thủy quái bơi lượn trong nước lúc lắc cái đầu to lớn. Nông dân thời đó cơ bản đều rất mê tín, vừa nghe tin liền luống cuống, đi báo công an thì chắc chắn không được, sẽ bị kết tội truyền bá mê tín dị đoan, chỉ đành đi hỏi thầy phong thủy, tên thầy phong thủy kia quả thật thất đức, tính toán một hồi liền nói là Hoàng Hà long thần đã đến chỗ này, có thể là vì thích chỗ chúng ta phòng thủy tốt, muốn du ngoạn một thời gian, giờ muốn qua Sa Trấn Hạp các người phải hiến tế.

Bọn họ khi đó liền đổ xuống nước không ít dê bò heo, nhưng cuối cùng vẫn không có kết quả, tai nạn vẫn xảy ra, sau đó lại đi hỏi tên phong thủy tiên sinh kia, tên kia vừa nghe liền nói là dê bò vô dụng, phải là người.

Vốn là chuyện này quả thực quá hoang đường, có điều khi đó những người dân kia đã như bị ma làm rồi, thôn trưởng lại liền tin là thực. Lão Tài là người già nhất trong thôn, chuyện giết người này ai cũng không giám nhận, liền giao cho lão, nói là nếu như lão không chịu làm sẽ liền mang khuê nữ cùng với lão tế sông. Nhắc đến thì mấy năm nay lão Tài cũng đã giết mấy người, lão này bản tính đơn thuần, nghĩ đơn giản giết người cũng không có sao, người trong thôn đối với lão còn có mấy phần sợ hãi, những kẻ ở công trường kia cũng không dám khi dễ lão, lão còn cảm thấy có mấy phần đắc ý.

Lần này vốn trong đầu nghĩ rằng xử đẹp chúng tôi cũng đơn giản, không ngờ gặp phải hạng rắn mặt.

Tôi nghe xong trong lòng thầm chửi rủa, nhủ thầm gã răng vàng khè kia nói hàng năng trong thôn đều có hai người ngoại địa phải chết, nét mặt khi nói vô cùng kỳ lạ, chắc chắn cũng cùng một phe, đợi lão tử trở về chắc chắn sẽ nhổ sạch bộ răng của gã! Lại bặm vằm luôn tên phong thủy tiên sinh kia tránh lưu lại trên đời hại người.

Lúc này thuyền lộp bộp một tiếng, bắt đầu nghiêng, tôi quay đầu nhìn lại bên ngoài, cũng biết không xong rồi.

Khoang máy thuyền đã bị ngập gần hết, lúc này cho dù thuyền có thể miễn cưỡng nổi trên mặt nước, có điều ngăn nước cao vô cùng, gần như song song với mạn thuyền, như vậy mặc dù trong thời gian ngắn thuyền có thể không chìm nhưng không chịu nổi song gió, chỉ cần đầu sóng đánh vào, nước sẽ tràn vào rất nhanh. Bọn tôi phải mau chóng tìm chỗ cập bờ, rời khỏi thuyền này.

Tôi hỏi lão Tài, sau khi đánh chìm thuyền này hẳn sẽ làm thế nào? Hẳn nói trước mặt có một đường có thể thông lên trên núi, con đường đó hẳn phát hiện khi còn bé, chỉ có một mình hẳn biết.

Thiếu Gia trèo lên năm cột buồm (thực ra tôi cũng không biết đó là cái gì, dù sao cũng là cái cây dựng lên) nhìn trước mặt một chút, rồi hướng về phía tôi kêu lớn, ở đây hai bên Mãnh Giang đều là vách đá nhưng phía trước mặt trên vách đá quả nhiên có một khối trời ra.

Cho dù là chỗ nào, chỉ cần cách xa mặt nước, tối với chúng tôi mà nói đều là sinh mạng.

Thiếu Gia bò xuống, lập tức hướng về phía khối đá kia liều mạng lái đi, vì chạy ngược dòng nên thuyền bơi vô cùng chậm, hơn nữa mỗi khi đụng sóng lại lắc lư dữ dội, nước từ mạn thuyền rót vào bên trong thuyền.

Tôi xem trong thuyền có đồ gì đều ném hết cả ra, cuối cùng chỉ còn lại trang bị của chúng tôi, tay tôi có chút lạnh, Thiếu Gia kêu to, ném đi, còn đau lòng cái khi gì nữa.

Tôi suy nghĩ một chút, hạ quyết tâm cái gì không cần phải ném đi, đầu tiên là ống thép không gỉ, có thể dùng gỗ để thay thế, ném, sợi dây, ném, vũ trang, ném, những thứ này đều vừa mới mua, ném đi quả thật rất đau lòng. Có điều ném xong tôi mới liền phát hiện ra hoàn toàn không có tác dụng, thuyền vẫn ngập nước rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến cổ chân rồi. Thiếu Gia thấy khối trời ra trên vách đá đang ở trước mắt, có điều nhìn xa thì tưởng chỉ cao ngang cột buồm, nhưng lại gần nhìn mới thấy còn cao hơn cột buồm rất nhiều.

Thiếu Gia kêu to về phía tôi: "Ném sợi dây cho tôi" .

Tôi vội đi tìm sợi dây, nghĩ ngợi một hồi mới ai da nói với gã: "Mẹ kiếp, tôi mới vừa vớt đi rồi" .

Thiếu Gia vừa nghe mặt liền xanh như lá, chửi to: "Mẹ kiếp, đầu anh bị nước nó vào hết mẹ rồi à? Đồ quan trọng như vậy cũng dám ném!" .

Tôi bực mình: "Mẹ kiếp không phải anh dục tôi ném sao? Còn rửa tôi cái gì?"

Mắt thấy thuyền sắp đi qua khu vực này, tôi nhanh trí nhặt một cái móc câu ném cho Thiếu Gia, Thiếu Gia dùng móc sắt móc vào vách đá, kéo thử, quả thật rất chắc, vừa tung người mấy cái đã leo lên được.

Lên tới chỗ nhô ra kia, gã thả người cùng cây sào hướng xuống câu lấy cột buồm, dùng sức kéo thuyền qua bên cạnh, rồi tôi ném từng thứ từng thứ trang bị cho gã, sau đó chặt dây thừng trên thuyền thay thế sợi dây. Lúc đi vào kho, chợt phát hiện Vương Nhã Nam đã tỉnh, đang mặc vào quần áo ướt sũng, mới mặc được một nửa, nút áo còn chưa cài hết. Nửa hai cặp vú gần như bày ra ngay ngấn trước mặt tôi.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đầm

Tôi liền hóa đá tại chỗ, kể từ sau khi vợ tôi qua đời, tôi gần như là chưa từng chạm tới đàn bà, bây giờ nhìn qua một cái, lại cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Nha đầu kia cũng không kiêng dè gì, thấy tôi nhìn chăm chăm cô ta như vậy, còn bật cười hỏi: "Có đẹp không?"

Tôi bây giờ mới hoàn hồn, vội vã vọt vào chửi đổng: "Đẹp cái rắm, thuyền chìm đến nơi rồi, còn đẹp cái con khỉ gì nữa! Chờ chút nữa cô đi câu dẫn Long vương gia đi!"

Tôi kéo cô nhóc chạy ra khỏi nhà kho, Thiếu Gia cũng đã cầm cự không nổi, sức một mình gã căn bản không có cách nào chống chọi được với dòng nước Mạnh Giang kia. Cây sào trong tay gã đang ghì giữ chiếc thuyền đã bị trượt ra.

Gã thấy chúng tôi đi ra, vội vã hét to: "Các người mẹ kiếp có thể nhanh lên một chút được không!"

Tôi liền đẩy cái mông nhỏ của nha đầu lên cột buồm, sau đó tự mình cũng leo lên. Thiếu Gia liền chuyển cái sào kia xuống thuyền, cây sào kia cộng thêm sức nặng của hai người chúng tôi liền đè lên tay gã, cây sào trong tay gã như muốn tuột xuống.

Tôi leo thử mấy cái, chẳng những lên không được còn bị tụt xuống, sợ hãi kêu to.

Thiếu Gia nhanh trí, giật người về sau, toàn thân nằm rạp xuống đầu kia cây sào, cân nặng của gã còn nhỉnh hơn hai chúng tôi cộng lại nên đã cố định được cây sào trở lại.

Hai người chúng tôi liền leo lên theo cây sào, nằm một đống trên phiến đá, miệng thở hỗn hển. Nha đầu kia sau một hồi khiếp đảm mới mở miệng nói được một tiếng: "A di đà phật!"

Thuyền lại trôi theo dòng nước được một đoạn, tôi nhìn nó chậm rãi chìm vào trong nước, chẳng mấy chốc đã liền biến mất giữa dòng nước vàng cuồn cuộn.

Ở đây là một khối nham thạch nổi lên phía trên một tảng đá đã bị phong hóa. Thiếu Gia nhìn đồng hồ đeo tay một chút, không chịu để cho chúng tôi kịp nghỉ ngơi, nói "Đi mau, chúng ta không có thời gian, ngày sắp tối, chúng ta phải vào núi trước khi trời tối, ngày mai còn một chút ít thời gian phải dành để tìm phương hướng."

Tôi khoát tay một cái, cảm giác cánh tay không nhúc nhích nổi.

Thiếu Gia kéo tôi lên, sau đó lại kéo nha đầu kia, nói: "Hai người các người không muốn sống cũng được, chớ có liên lụy tôi, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, làm ơn đi mau."

Tôi miễn cưỡng đeo ba lô lên, sau đó kéo cô nhóc, ba người bắt đầu đi về hướng phía sau khối nham thạch, ở đó có một lối đi vô cùng hoang sơ, có thể tưởng tượng ra đã có người đẽo đá làm thành những bậc thang, hướng thẳng lên trên.

Núi phía bên kia Hoàng Hà toàn dốc đứng, căn bản cây cối chẳng có bao nhiêu, chỉ lác đác trong khe núi có một vài loài thực vật bản địa mọc ra. Chúng tôi dùng cả tay chân leo lên, bò được khoảng một hai chục thước, chúng tôi lựa theo thể núi dòn sức nhảy một cái, tôi thấy có khe hở giữa hai vách núi, chỗ này không biết hình thành từ bao giờ, phía trên phủ toàn rêu

xanh, có vô số dòng suối nhỏ chảy ra, khiến toàn bộ quần áo trên người chúng tôi đều bị bắn ướt.

Đi đến đầu bên kia của khe núi chính là vùng núi, chỗ này vẫn còn cách nơi chúng tôi cần đến núi Khổng Tước một đoạn, nhưng chắc có lẽ cũng đã thuộc phạm vi núi Khổng Tước rồi. Tôi móc bản đồ ra cẩn thận quan sát.

Nơi này sơn thủy quả thực vô cùng hữu tình, núi cùng với nước đều một màu xanh biếc, hơn nữa màu xanh đó chính là loại màu xanh ngọc bích, đặc biệt rung động lòng người. Điểm này thì có liên quan tới khí hậu ẩm ướt nơi đây, ở đây lượng thực vật sinh trưởng vô cùng phong phú, cỏ cây tươi tốt xum xuê, không biết bao nhiêu loài mà kể.

Chúng tôi dựa vào ước lượng quãng đường đã đi và hình vẽ trên bản đồ, có thể tạm thời đoán được vị trí khu vực chúng tôi muốn đến là ở phía nam, có điều ngoài cái này thì những thứ khác chúng tôi không có bất kỳ chút thông tin nào để phán đoán, chứ đừng nói đến việc tìm được nó trên bản đồ này.

Thiếu Gia nói: "Tôi nói thực, gã vẽ cái bản đồ này đúng thực là đồ đầu lừa, bản đồ có cũng như không á, cầm vào núi, chắc chắn lạc đường" .

Tôi nhìn bản đồ nói: "Không hẳn, do chúng ta chưa tìm đúng địa điểm chỉ dẫn mà thôi, nếu như tìm được địa điểm chỉ dẫn trên bản đồ, bản đồ kia chắc xem sẽ dễ hiểu hơn rất nhiều" .

"Nói như anh thì nói làm gì, quan trọng là có tìm được hay không kìa

Hơn nữa cứ cho là tìm được, chúng ta cũng không có cách nào tiến thẳng một mạch về phía trước, bởi vì chỗ này chỉ có một con đường núi"

Chúng tôi quyết định không nhìn bản đồ nữa, lấy la bàn ra xem qua phương hướng rồi liền cầm đầu vọt vào rừng rậm nguyên sinh.

Qua thời gian dài bên ba, thể lực của chúng tôi đã cạn kiệt cho nên việc lặn lội vào rừng rậm như vậy đối với chúng tôi mà nói là cực chẳng đã, ngay cả cô nhóc vừa rồi thần thái vẫn còn phơi phới bây giờ cũng bắt đầu không ngừng thở dốc, tất cả chúng tôi đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Lê lết mãi đến tận khi trời tối Thiếu Gia đi đầu mới dừng lại, quay đầu nhìn lại chúng tôi, tôi mới phát hiện gã đã bị chảy máu cam, vệt vàng cầm máu cho gã, gã nói không xong rồi, sức lực đã cạn kiệt đến cực hạn, đi tiếp nữa chắc toàn thân sẽ nổ tung ra mất, bảo chúng tôi kiếm chỗ nghỉ lại. Tôi dùng mã tấu mang theo cạo sạch rêu xanh trên tảng đá, sau đó trải tấm vải bố chống nước lên.

Thiếu Gia luôn mồm nói không được nhưng vải vừa trải xong gã đã lăn luôn ra đó mà ngủ. Tôi quan sát ở đây nhiệt độ thật ra không thấp lắm, nhưng vì toàn thân đều bị ngấm nước nên rất dễ đổ bệnh, liền đi nhặt củi được một bó lớn, dựng bếp lò không khói cho bọn họ sưởi ấm. Nha đầu cũng toàn thân mệt mỏi rã rời, mới vừa rồi còn nói muốn ngồi nói chuyện với tôi, cuối cùng vừa ăn mấy thỏi sô cô la, chưa kịp nuốt xuống đã lăn quay ra ngủ.

Tôi nhìn hai người đó ngủ không khỏi có chút khó chịu trong lòng, hai mí mắt cũng trực đánh nhau, không thể làm gì khác hơn đành châm một điếu thuốc, hút nước dưới vũng rửa chân, sau đó lau qua người một lượt.

Chẳng mấy chốc đã đốt xong điếu thuốc, tôi sờ túi, trong lòng thầm kêu không xong rồi, có điều bạn cũng biết, đạo nhân một khi rơi vào trạng thái buông lỏng, cũng không còn bất kỳ chút lý trí nào để chống chọi được nữa, trong lòng tôi mới thầm nhủ không xong, vừa quay đầu lại đã mất đi cảm giác, chìm vào giấc ngủ.

Lần này tôi cũng không biết đã ngủ bao lâu nữa, bỗng nhiên tôi cảm giác trên mặt lạnh băng, tôi xoa xoa mặt định ngủ tiếp, có điều càng xoa

càng thấy lạnh. Liền mở mắt ra, phát hiện trời đất đã một màu đen kịt, trên mặt có cảm giác lạnh vì trời đang mưa.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã hơi bảy giờ, thì ra tôi đã ngủ một mạch qua một đêm rồi, vậy mà còn dự tính đi thẳng đến trung tâm rừng rậm, nhìn dáng dấp mấy người chúng tôi thì đúng là không quen chịu khổ, nếu phải chịu gian khổ như chiến sĩ hồng quân qua cuộc trường chinh, nói không chừng đã thành cái mộ Lưu Khứ đệ nhị rồi.

Bọn Thiếu Gia vẫn còn đang ngủ, tôi nghe được tiếng gáy của gã, trong đầu thầm nghĩ, dù sao cũng ngủ lâu vậy rồi, cho gã ngủ thêm một lúc nữa cũng được, liền một mình mở đèn pin, định đi nấu cho bọn họ chút đồ ăn.

Có điều nhìn qua một cái tôi liền đứng hình tại chỗ, thì ra là phía trên tấm vải chống nước hiện giờ lại chỉ có một mình Thiếu Gia, nha đầu không thấy đâu nữa.

Tôi vội đứng dậy chạy quanh bốn phía tìm một hồi, trong lòng nhủ thầm chắc là cô ta dậy đi tiểu buổi sáng, có điều tìm quanh hai vòng mà ngay cả bóng người cũng không thấy, tôi liền luống cuống không biết phải làm sao.

Quay lại lôi bàn tay Thiếu Gia đứng dậy, gã còn nổi giận hỏi tôi: "Cái quái gì thế! Tôi còn đang thân mật với một cô nàng thì đã bị anh đuổi chạy mất rồi" .

Tôi nói: "Thân mật cái con khỉ, không thấy nha đầu kia đâu rồi, mau dậy đi tìm" .

Thiếu Gia vừa nghe liền nháo nhác nhìn quanh bên người, quả nhiên không thấy nha đầu đâu nữa, vội đứng bật dậy, vục nước dưới vũng rửa mặt nói: "Chuyện gì xảy ra? Anh không biết sao?"

Tôi nói: "Tôi vô tình ngủ quên mất!"

Thiếu Gia nói: "Ôi trời, anh canh gác kiểu gì thế..."

Tôi nói: "Được được, đi tìm nhanh lên, tìm được tôi để cho anh đánh cũng được" .

Chúng tôi tìm quanh bốn phía, chỗ nào cũng sục qua mà không thu được kết quả gì, chỉ có một dấu chân đi vào sơn cốc, có điều được nửa đường đã mất dấu vì sơn cốc có nước chảy ra.

Chúng tôi lao xuống sơn cốc, tìm lần theo mấy trăm thước, chợt thấy một bên sườn núi lại xuất hiện dấu chân, đi lại xem thử thì thấy vẫn còn mới, Thiếu Gia lên nỏ, kéo tôi đuổi theo dấu chân, vừa chạy vừa nói: "Anh thấy lạ không? Nha đầu lại một mình tới đây" .

Tôi cảm thấy khả năng không cao lắm, nha đầu mặc dù tính tình tự do phóng khoáng nhưng lá gan rất nhỏ, cô ta làm sao dám đi một mình trong rừng cây đây.

Mưa càng lúc càng rơi nặng hạt, dấu chân cũng có chỗ bị biến mất, lòng chúng tôi giống như lửa đốt, càng đi càng nhanh, đuổi theo khoảng chừng hai mươi phút, cũng không biết mình đã đi đến đâu.

Lúc này, bỗng nhiên dấu chân ngừng lại, chúng tôi ngẩng đầu nhìn lên, trước mặt là một ngọn núi đá lớn, tôi xông tới, tìm quanh bốn phía, bỗng nhiên nhìn thấy nha đầu đang đứng trong bụi cỏ, run rẩy.

Tôi vội chạy lại, cô nhóc vừa thấy tôi liền nhào tới, rúc vào ngực tôi khóc nức, tôi vừa an ủi cô, vừa trùm tấm vải chống nước thêm lên người cho cô, hỏi: "Vì sao em lại chạy đến đây?"

Nha đầu lại khóc lớn hơn, giống như một đứa trẻ con vậy, toàn thân run rẩy, Thiếu Gia nói tôi tạm thời đừng hỏi, tôi nhìn qua tình hình, lúc này

chúng tôi cũng không quay về được nữa, dấu chân lúc tới cũng đã mất hết, sợ rằng bây giờ quay về cũng sẽ bị lạc đường trong rừng cây. May mắn là Thiếu Gia cũng tương đối chu đáo, phần lớn những đồ cần thiết đều đã mang theo bên người.

Tôi dùng chạng cây chống tấm vải chống nước lên dựng thành cái lều vải đơn giản, sau đó diu nha đầu vào trong lều, cho cô uống một chút rượu trắng để bớt hoảng sợ đồng thời cũng đuổi bớt lạnh. Nhìn sắc mặt cô dần hồng nhuận, liền hỏi cô chuyện gì xảy ra.

Nha đầu vốn dĩ không biết uống rượu, uống một hớp thật lớn, suýt sặc, vừa lau nước mắt vừa nói: "Ai da, em sợ muốn chết, còn tưởng rằng không thể gặp được hai người nữa" .

Tôi nói: "Em đừng khóc nữa, không phải bọn anh đều đã ở đây rồi sao, rốt cuộc ngày hôm qua đã gặp phải chuyện gì?"

Nha đầu vẻ mặt đáng thương lí nhí: "Em ngại, chỉ nói cho một người nghe được không" .

Tôi nhủ thầm, có cái gì mà không thể nói, chẳng lẽ cô bị dã nhân cường dân rồi sao? Nhìn qua Thiếu Gia, Thiếu Gia phui tay một cái, khó chịu đi ra ngoài.

Thì ra sự thực là mấy hôm nay cô nàng tới cái ngày đó, tối hôm qua cô giả bộ ngủ, thấy chúng tôi ngủ rồi cô liền chạy vào trong rừng cây đổi cái thứ kia.

Thay xong xuôi, lúc cô chuẩn bị trở về, lẽ ra nếu cứ một đường chạy thẳng về chỗ chúng tôi thì cũng không có chuyện gì xảy ra, nhưng đột nhiên khi đó cô nghe thấy bên trong sơn cốc vọng ra một số tiếng động lạ.

Chỗ chúng tôi ngủ là trên sườn núi, phía dưới chính là sơn cốc, cô len lén đi tới chỗ một tảng đá, ngó xuống xem thử, chỉ thấy phía dưới sơn cốc

một màu đen kịt, nhưng rõ ràng nghe thấy một loại âm thanh kỳ quái từ phía dưới vọng lên.

Đó giống như là tiếng động của xích sắt ma sát vào nhau, giống như có rất nhiều người đang bị xích đi bộ vậy, có điều ở phía dưới vẫn một màu đen nhánh, cô không thể nhìn rõ là người nào.

Cô nhóc là người có lòng hiếu kỳ rất lớn, lúc này lại có chúng tôi ở đây nên cô nàng cũng không đến nỗi sợ, chỉ có điều cảm thấy loại âm thanh này rất quỷ dị, chỗ này có thể nói chính là nơi rừng sâu núi thẳm, tại sao lại xuất hiện loại thanh âm này chứ? Hơn nữa qua tiếng động phát ra thì phía dưới hẳn là có không ít người, những người đó đến đây làm gì?

Cô mở đèn pin trong tay chiếu về hướng dưới núi thử, có điều có lẽ là do góc chiếu bị khuấ, cô không nhìn thấy được gì, chỉ cảm giác mưa từ trên trời đổ xuống rất rát, hội tụ ở dưới thành một dòng suối nhỏ, có điều âm thanh phía dưới chắc chắn không phải tiếng nước chảy.

Loại âm thanh quỷ dị đó cứ không ngừng vọng lên, lúc đó cô cũng cảm giác dường như có người bị xích bằng xích sắt đang đi bộ qua lại. Cô không thể kiềm chế được lòng hiếu kỳ, nghĩ rằng sơn cốc cách chỗ chúng tôi cũng không xa, liền một mình một ngựa leo xuống, trốn đằng sau một tảng đá, lén xem thử.

Phía dưới vẫn một màu đen nhánh, cô lại không dám bật đèn pin, chỉ dám nương theo chút ánh sáng yếu ớt, nhìn xem thử, thấy phía trước là một dãy bóng người, đang đứng xếp hàng ngũ chỉnh tề, tiến về phía trước, những người này chân đều mang xiềng, cứ đi được từng bước từng bước, cái loại âm thanh ma sát của kim loại kia lại vang vọng trong sơn cốc, hòa cùng với tiếng nhịp bước chân.

Cô nhóc nhìn một lúc, không biết tại sao trong lúc bất chợt lại nảy sinh một loại kích thích, muốn tới chỗ bọn họ, sau đó cô nhanh chóng phát

hiện ra lý trí bản thân đã vô phương kháng cự loại kích thích đó.

Cô liền đi ra ngoài, đi theo phía sau đội ngũ đó, cứ thẳng đường đi về phía trước, được một lúc, cô phát hiện ra đám người kia lại đi vào bên trong một tảng đá lớn, cứ đi xuyên qua tảng đá như vậy, nhất thời cô nhóc phát hoảng, cô đã nhận ra mình đụng phải thứ gì, có điều lúc này chân cô đã không còn nghe lời cô sai khiến nữa.

Đúng vào lúc cô sắp sửa đi vào hòn đá kia, đột nhiên cô liền nghe thấy có người gọi tên cô một tiếng, cô liền lập tức thanh tỉnh, nhìn lại, trời đã tờ mờ sáng, bốn phía không có gì cả, chỉ có một mình cô. Lúc ấy cô vừa sợ vừa xấu hổ vội quay người chạy hướng lên núi, cũng không để ý phương hướng gì nữa, rốt cuộc đã chạy bao xa cũng không nhớ rõ, sau đó không chạy nổi nữa liền núp trong bụi cỏ, sau đó thì chúng tôi tìm tới.

Lúc này Thiếu Gia đã đi vào hỏi: "Nói xong chưa? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Tôi cũng không biết nên nói như thế nào, nói: "Không biết, hình như là trong sơn cốc này có thứ đồ không sạch sẽ cho lắm."

Thiếu Gia ngạc nhiên nói: "Cái này thì có gì mà không thể cho tôi biết?"

Tôi đang định nói đã bị cô nhóc ngắt lời: "Không cho nói!"

Tôi vội vàng đầu hàng, trong đầu liền xoay chuyển nhiều ý nghĩ, nơi này vì sao lại phát sinh chuyện như vậy, quả thật không tầm thường. Cô nhóc cũng không phải loại người nói dối gạt người, liền nói: "Tôi xem chừng sơn cốc phía dưới này có thể có vấn đề, chúng ta nên đi xem một chút thì hơn."

Cô nhóc không ngừng lắc đầu nói nói: "Đừng đi, đáng sợ lắm."

Tôi cũng cô lên nói: "Đừng sợ, anh và Thiếu Gia đều là mệnh cứng, cái loại hắc bạch vô thường đó đều không dám bén mảng đến đâu, trừ khi đích thân Diêm vương gia gia đến thu nạp thôi, em cứ yên tâm đi, bọn ta mà xuống thì những loại ngư quý xà thần kia đều phải nhường đường hết."

Vừa nói vừa cũng cô men theo khóm cây trên dốc đứng xuống đến trong sơn cốc. Sơn cốc chiều rộng bằng hai chiếc xe, dưới đáy toàn là đá, trong các khe đá căn bản cũng đều không có cỏ, điều này khiến người ta vô cùng kỳ quái, giống như là có người nào hàng ngày dẫm đạp vào vậy. Tôi hỏi cô nhóc tảng đá kia ở chỗ nào.

Cô chỉ tay phương hướng cho chúng tôi, lối đi chỗ đó so với chỗ chúng tôi vừa đi qua cũng không khác nhau là bao, tôi thấy toàn một màu đen. Phía cuối sơn cốc có một tảng đá lớn chắn ngang, phía sau tảng đá đó là cái gì tôi cũng không thấy được, có điều có thể nghe thấy phía dưới có tiếng âm âm như nước chảy, thật giống như có một con sông lớn đang cuộn chảy bên dưới.

Tôi thả cô nhóc xuống, Thiếu Gia cũng định cũng cô, bị cô đá cho một đá.

Tôi nói bọn họ đừng đùa nữa, mấy ngày này là mấy ngày cuối cùng của chúng ta rồi, phải tập chung toàn bộ tinh thần mới được, vừa nói vừa leo lên tảng đá.

Tảng đá rất lớn, đứng trên tảng đá, tiếng nước chảy càng rõ ràng hơn, tôi bước về phía trước mấy bước, còn tưởng rằng phía sau tảng đá chỉ là một dòng suối nhỏ, nhưng khi tới bên bờ đá nhìn thử, đột nhiên tôi thấy trước mắt mình một trận cuồng phong trấn động. Nhất thời trời đất đảo điên quay cuồng.

Gần như đồng thời một cảnh tượng không thể ngờ tới hình thành xuất hiện trước mặt tôi, bên dưới tảng đá chính là một đầm nước cực lớn, có điều bây giờ nước đã cạn khô. Đầm nước cực sâu, từ trên nhìn xuống, trên vách đầm có một khoảng rỗng, cây cỏ mọc trên khoảng rỗng đó, thác nước đổ thẳng xuống qua khoảng không tạo thành một màn sương mù, cảnh sắc vô cùng mông lung, huyền ảo. Tiếng động giống như một con sông lớn chảy mạnh mà tôi nghe thấy, thật ra chính là tiếng thác nước đổ xuống đến đáy đầm phát ra những tiếng động ầm ầm.

Đây là nơi nào! Thiếu Gia há hốc mồm, giống như sắp bị ngã lộn nhào xuống. Cô nhóc cũng hét lên một tiếng, không biết làm sao diễn tả cảm xúc của mình.

Tôi liếc mắt nhìn, đây có thể nói là một loại cách cục phong thủy khó tìm nhất trên thế giới, gọi là "Cửu long khanh", trong trí nhớ của tôi thì chưa từng có ai gặp được thế phong thủy này. Hay nói cách khác loại cách cục phong thủy này vốn chỉ tồn tại trên phương diện lý luận về phong thủy học mà thôi.

Tôi dường như cũng liền lập tức khẳng định, mộ Lưu Khứ quả thật có thể ở nơi này, trên thế giới đã không thể tìm được nơi nào phong thủy tốt hơn ở đây, hẳn chỉ cần hiểu một chút về thuật phong thủy, hoặc là thuộc hạ của hắn có người biết, thì được nhiên sẽ không thể bỏ qua một vị trí phong thủy như vậy, không ngờ tên biến thái Lưu Khứ này lại có phúc phận như vậy. Hơn nữa địa điểm mà bản đồ trấn sông long quan kia chỉ tới, chắc chắn cũng chính là nơi này.

Tôi gần như cũng không cần xem lại bản đồ, bởi vì tôi cho là nếu địa điểm trong bản đồ kia chỉ tới không phải chỗ này, thì người vẽ bản đồ đó chính là lừa ngốc.

Trong truyền thuyết kia có nhắc, cổ mộ có cửu long canh phòng, thì ra không phải là 9 rồng thật mà chỉ là rồng trên phương diện phong thủy.

Thiếu Gia có vẻ như cũng đã nhìn thấy manh mối trên nét mặt tôi, hỏi:

"Lão Hứa, không phải nơi chúng ta muốn tìm, lăng mộ Lưu Khứ ở dưới này chứ?"

Tôi gật đầu nói: "Không sai, nếu quả thật hãn xây lăng mộ ở vùng này, chắc chắn không thể là chỗ khác, không cần xem phong thủy hãn cũng có thể biết nơi này phong thủy tốt, bây giờ tôi cũng đang muốn dời mộ tổ tiên tới đây."

Thiếu Gia cúi nhìn thử một chút, liền đứng dậy phong thái vô cùng lẫm liệt, chắt lưỡi nói: "Sâu như vậy, chúng ta làm sao xuống đây?"

Tôi chỉ chỉ từng đám cây già mọc ngang trên vách đầm nói: "Chúng ta có thể bám theo những thứ này đi xuống, chắc hãn không vấn đề, đầm này xưa kia chắc hẳn có nước, cái hố ở đỉnh kia có thể là do lúc xây cất lăng mộ đã đào để dẫn nước ra ngoài."

Tôi nghĩ đến mấy cái lỗ ở Sa Điền Hạp Khẩu, lòng thầm nhủ chẳng lẽ là để dẫn nước đi chỗ nào đó, khó trách nước sông nơi đó chảy siết, dưới đáy lại trong suốt như vậy.

Có điều tôi nhìn cái đầm sâu hun hút lại cảm thấy có chút kỳ quá, vì sao trên trần sông long quan lại khắc bản đồ nơi này, chẳng lẽ ý đồ của chủ nhân long quan chỉ là muốn để cho người phát hiện ra chỗ này, hay là còn có dụng ý khác? Tôi cảm thấy trong lòng khó chịu, mơ hồ cảm giác, phía dưới này có thể sẽ có chuyện xảy ra.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cửu Long Khanh (Hố Cửu Long)

Lúc này tôi đã không còn kiểm chế được bản thân, cũng không biết có phải là do thời gian cấp bách hay không, hay là bởi vì lòng hiếu kỳ đối với cổ mộ phía dưới, bàn bạc với Thiếu Gia một chút, thời gian cũng không còn nhiều, xuống luôn đi.

Chúng tôi xếp đặt lại trang bị một chút, phát hiện dây thừng và một số vật dụng không được mang theo, phần lớn đều là thức ăn cùng các vật dụng đi rừng như ống nhôm các loại, những thứ này đối với bọn tôi cũng không quá cần thiết, nên tôi quyết định sẽ xuống ngay, không quay lại chỗ cũ nữa, nếu không chẳng may lỡ bị lạc đường trong rừng rậm sẽ tổn mất không biết bao nhiêu thời gian vàng bạc.

Thiếu Gia lo lắng những thức ăn và lương khô kia bỏ ở đó sẽ bị dã thú ăn mất, tôi nói với gã lương thảo chỉ là chuyện nhỏ, vả lại tôi cũng không tin dã thú cũng thích ăn bánh bích quy; hơn nữa chúng tôi vẫn còn có nỏ trong tay, đến lúc đó nghĩ cách kiếm chút thịt rừng, chắc cũng không đến nỗi chết đói.

Thiếu Gia nói nghe lời tôi, chúng tôi kéo dây thừng ra, đo đạc ngắn dài, đầm ước chừng phải sâu tới một hai trăm thước, tôi dự trù muốn xuống được phía dưới tối thiểu phải mất thời gian một buổi sáng, hơn nữa môi trường trong đầm vô cùng ẩm ướt, xung quanh đều là rêu xanh, chắc chắn trèo xuống sẽ tổn không ít mồ hôi.

Tôi liền nói với cô nhóc: "Nơi này quá nguy hiểm, hay là em đừng xuống, ở trên này chờ bọn anh" .

Cô nhóc vấn tóc, không thèm để ý đến lời tôi, tự động chuẩn bị đồ đạc cá nhân.

Tôi nói lại một lần nữa, cô trừng mắt với tôi một cái, vẫn không nói lời nào.

Tôi than thầm đụng trúng cây đinh rồi, trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, nhìn dáng vẻ thì chắc không thể thương lượng rồi. Tính khí của cô nhóc này căn bản cũng không khác tôi là mấy.

Chuẩn bị xong, đồ đạc cũng đều đã được cuộn chặt, nai nịt gọn gàng, Thiếu Gia thả dây thừng, chúng tôi buộc một đầu dây thừng trên tảng đá, đầu kia buộc thành một cái khoen, tôi liền một người một ngựa leo xuống.

Mới đạp được một bước đầu tiên, liền bị trượt chân một phát, vách đầm quá trơn, căn bản chân không thể đạp lên được, tôi loay hoay tại chỗ, căn bản không thể xuống tiếp.

Thật may là bên cạnh còn có rất nhiều cây mây và dây leo thực vật từ trong khe hở mọc ra, tôi kéo thử một chút, mượn lực mà xuống, dự cảm bước xuống đoạn đường này sẽ vô cùng cực khổ.

Ước chừng hai mươi phút trôi qua, tôi mới xuống tới chỗ có cây tùng mọc ngang, dồn sức đạp hai chân, phát hiện không vấn đề, bộ rễ cây bám chặt vào khe đá, có thể chịu đựng nổi sức nặng của ba chúng tôi.

Tôi ngẩng mặt lên huyết sáo, ra hiệu cho bọn họ xuống, sau đó liền quay mặt nhìn xuống phía dưới, chỗ chúng tôi đã rất gần thác nước rồi, chỉ thấy thấp thoáng chín dòng thác nước lúc gần lúc xa, nghiêng nghiêng ngay phía bên dưới, trong đầm tròn giống như một cái loa khuếch đại âm thanh khổng lồ, bên trong phát ra những tiếng nước chảy âm âm như sấm nổ.

Phía dưới sương mù dày đặc, nhưng nhìn xuống phía dưới đáy đầm có thể thấy có một khối đá lớn, các dòng thác đều đổ cả vào khối đá, sau đó

tỏa ra bốn phía chảy vào trong các hố thiên tạo, tựa hồ như ở đây không có bất kỳ dấu vết kiến trúc nhân tạo nào.

Nếu như lăng mộ Lưu Khứ xây cất ở đây thì sẽ xử lý vấn đề bề mặt ngấm nước thế nào, quả thực tôi cảm thấy vô cùng kỳ quái. Đứng trên góc độ phong thủy bảo huyết mà nói, thường thì nơi được coi là bảo huyết cực phẩm về phong thủy lại không thích hợp xây dựng công trình kiến trúc, chẳng lẽ lý thuyết phong thủy chẳng qua chỉ là tào lao sao?

Thiếu Gia và cô nhóc lục tục xuống đến cạnh chỗ tôi, cây tùng mọc ngang khó nhọc phát ra những tiếng anh ách, Thiếu Gia sợ sương mù không dám nhìn xuống dưới, cô nhóc thì bị những cảnh sắc xung quanh làm cho thần thờ, ngơ ngẩn.

Chúng tôi nghỉ ngơi một lúc, sau đó cố gắng quyết tâm đi xuống tiếp. Đoạn thứ hai cách đoạn thứ nhất khá xa mới tới điểm có thể nghỉ chân, hơn nữa vì đến gần miệng thác nước nên chúng tôi không thể đi thẳng đứng trên vách đá mà phải đi chệch chéo xuôi theo chiều ngang.

Tôi vốn không phải dân leo núi chuyên nghiệp, chỉ biết bám vào dây mây và dây leo, tùy thời điểm mà xê dịch. Ánh sáng ở đây đã vô cùng ít ỏi, thời điểm chúng tôi xuống thì mặt trời bắt đầu mọc, có điều do góc độ khúc xạ ánh sáng mà chỗ này càng thêm âm u, tôi đành lấy đèn pin, ngậm trong miệng.

Tất cả mọi tinh thần và sức lực đều tập trung cả trên tay và chân, lúc đạp phải một khối gì đó trên vách dầm, tôi chợt nghe một tiếng động vô cùng nhỏ, vang lên ở rất gần.

Ban đầu tôi còn tưởng lỗi tai tôi bị tiếng nước chảy hành cho có vấn đề rồi bởi vì theo đạo lý bình thường mà nói, trong điều kiện ồn ào thế này căn bản bạn sẽ không thể nghe được gì.

Lại bước thêm ba mấy bước, tiếng động kia bỗng nhiên lại phát ra, mặc dù nhỏ nhưng tôi có thể chắc chắn rằng nó tồn tại, lách cách, lách cách, thật giống như thứ gì bị trói bằng xích sắt đang dẫy dụa.

Tôi nhớ lại lời nha đầu kia nói, nhìn thấy những thứ kia toàn thân bị trói bằng dây xích, nhất thời lông tóc dựng đứng cả lên, khắp người túa mồ hôi lạnh, cẩn thận phán đoán phương hướng, phát hiện tiếng động truyền đến từ bên trái, thò đầu qua nhìn thử, trên vách đầm bên kia có một khe nứt, bên ngoài phủ kín dây leo và thực vật, vừa rồi chúng tôi mới bò qua nhưng không để ý.

Thiếu Gia đang ở chỗ đó hướng phía tôi gọi lớn, hỏi tôi sao lại không đi tiếp, trong lòng tôi đang tò mò về loại tiếng động này, nó giống như tiếng vật gì còn sống bị dây sắt trói buộc, đang vùng vẫy muốn thoát ra. Tôi làm dấu tay với bọn họ, nói muốn dừng lại một chút, sau đó một mình đi lại gần khe hở kia.

Trong khe hở có gió lùa ra, có thể là có động thông với trên núi, lúc tôi đến gần, cái âm thanh lách cách, lách cách đó càng lúc càng vang lớn hơn, khiến tôi căng thẳng, giữa lúc âm thanh hỗn loạn này, đầu óc tôi dường như trống rỗng, chỉ còn lại tiếng xích sắt va chạm vào nhau.

Bò vào khe hở, thấy bên trong rất sâu, tôi đạp một chân vào, bên ngoài Thiếu Gia đang lớn tiếng gọi, tôi nhủ thầm trong lòng anh vội cái khi gì chứ, rồi không thèm để tâm đến gã nữa, dò dẫm đi vào.

Trong khe hở ngổn ngang cây mây và dây leo thực vật, trùm kín hai bên khe hở, tôi đi được mấy bước, ánh sáng càng lúc càng tối, tôi giơ đèn pin chiếu vào từng chút từng chút một.

Từ chỗ rất sâu bên trong khe hở hình như có thứ gì đó, dáng vẻ lại giống như một người đứng dựa vào đó. Bên trong tựa hồ còn có tiếng nước chảy, có điều không nghe được tiếng xích sắt đó.

Tôi ngừng thở dùng đèn pin chiếu vào thử, trong lòng không khỏi khê động, cảm giác có chút sợ hãi.

Thì ra là từ cuối khe hở có một vũng nước đọng, bên trên có một người chết nằm đó. Người chết bị ngâm nước lâu ngày, căn bản đã trương phình, da trắng bệch, mặt bị tóc che kín, không nhìn rõ, qua dáng vẻ chỉ có thể nhận định là đã chết từ rất lâu rồi.

Tôi theo quán tính bịt mũi, cúi người xuống cẩn thận xem xét, phát hiện trang phục của người này cũng không khác chúng tôi nhiều lắm, thời đại anh ta sống chắc cũng chỉ cách chúng tôi cùng lắm là một hai chục năm, tại sao lại có thể có người hiện đại ở đây? Tôi cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Chẳng lẽ là người dân sống gần vùng này bị lạc đường? Hoặc có lẽ là đồng nghiệp của chúng tôi?

Túm lục lọi trong quần áo của gã, giấy tờ cơ bản đã rã nát hết cả, không đọc được gì, ngoài ra còn có một ít đồ hộp, chắc chắn là người cùng thời đại với chúng tôi. Tôi ném mớ giấy tờ sang bên cạnh, lấy món đồ hộp, lại kiểm tra cơ thể, cảm thấy có chút không đúng, không phải mới nghe thấy tiếng xích sắt sao, sao trên người gã ta không có xích sắt?

Lúc này bỗng nhiên tôi nhận ra điều gì đó, rùng mình, bản thân không thể tự chủ lui về phía sau.

Phía dưới thi thể kia, giống như còn có thứ gì dán thật chặt vào phía sau thi thể, tôi cẩn thận nhìn thử, dường như cũng là một thi thể khác, ngập trong nước, toàn thân đã biến thành màu đen, không thể nhận dạng. Hai thi thể không hiểu vì sao lại dán chặt vào nhau, giống như một cái mọc ra từ trên lưng cái kia vậy.

Một cái xích sắt màu đen cột trên xương sống của thi thể màu đen kia, âm thanh mới rồi có thể là do vật này phát ra.

Tôi có dự cảm không được tốt cho lắm, không biết vì sao người này lại chết ở đây, hơn nữa kiểu chết còn ly kỳ như vậy, chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì, tốt nhất không nên xen vào chuyện của người khác thì hơn.

Tôi xoay người định rời đi, bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng xích sắt lách cách, phát ra từ vũng nước kia. Đồng thời tôi liền nghe được một loại tiếng động khó có thể hình dung, nó giống như là tiếng thở khò khè nặng nhọc của một người phát ra vậy.

Quay đầu nhìn lại, thấy cái thi thể màu đen kia lại bất ngờ động đậy, lách cách, lách cách tiếng xích sắt vang lên bên tai không dứt. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, thì ra đầu kia của xích sắt nằm trong một cái hang đá, thi thể màu đen kia kéo xích sắt, xích sắt sẽ tự động được kéo ra ngoài, nhưng chỉ cần vừa buông lỏng, xích sắt lại bị kéo tụt vào bên trong hang đá.

Tôi biết không hay, cũng không có cách nào xác định được thứ kia rốt cuộc là cái giống gì, sờ ra sau lưng tìm cái nỏ của Thiếu Gia, chửi thề một tiếng, quay đầu bỏ chạy.

Mới chạy còn chưa được mấy bước, bỗng nhiên phát hiện từ phía sau có một vật nhào tới, một mùi tanh hôi theo gió ập vào sau lưng, tốc độ cực nhanh.

Tôi vội cắn chặt hàm răng, khễ nhích sang bên một cái, vật kia liền vồ hụt trúng khoảng không, tôi cũng không có thời gian quay đầu lại nhìn, vội lao ra khe hở kia kéo theo luôn đám dây leo, sau đó xoay người nhào ra bám vào vách đầm, kêu lớn: "Thiếu gia, cứu mạng!"

Chưa nói dứt lời, đột nhiên một thứ quái dị đầy móng vuốt liền từ trong khe hở lao ra ngoài, lao thẳng vào tôi. Tôi vội vàng nhảy tránh, thiếu chút nữa đã bị nó vồ trúng. Có điều xích sắt kia hiển nhiên là đã bị kéo

căng đến cực hạn nên thứ bên trong chỉ có thể với một tay ra vồ tới tôi, thân thể thì không ra được.

Thiếu Gia đứng cách chỗ tôi một quãng, cũng không thấy rõ đó là giống gì, vội hướng về phía tôi hét lớn: "Lão Hứa, tránh mau!"

Tôi thấy đám dây mây và dây leo bên trên liền xoay ngang người bám vào một đám, sau đó lại xoay người nhảy sang bụi khác, nhường lại vị trí. Thiếu Gia lập tức giương cung, lấp tên, vút một tiếng, một mũi tên trúc xé gió lao đi như tia chớp, lao thẳng đến đám móng vuốt ở miệng khe hở kia.

Tôi nhủ thầm trong lòng, để xem khi mũi tên trúc xuyên vào trong động mào có thoát được không, có điều tôi còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy bả vai chấn động, mũi tên trúc kia lại đâm trúng bả vai của tôi.

Tôi nhìn qua một cái, chửi thầm trong bụng, đồ con lừa Thiếu Gia, bả vai kiểu con khỉ gì như vậy, nhưng lời còn chưa phun được ra miệng, bả vai đau nhức đã khiến tôi bất ngờ tuột tay, tôi liền quờ vội nhưng không bắt được cái gì. Cảm giác mất đi trọng lực từ từ rớt xuống.

Trong khoảnh khắc đó, tôi cũng không thể nghĩ được gì, ý niệm duy nhất đó là, ba mạng nhỏ của chúng tôi, phải kết thúc trong cái hố cửu long này rồi.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra thì rất nhanh, đúng vào lúc tôi rớt nhanh xuống, liền đụng trúng miệng thác nước, tôi liền cảm giác đã ngã xuống nền đất, một cơn đau ê ẩm toàn thân tràn đến, sau đó toàn thân liền bị nước chảy cuốn phăng ra ngoài.

Trong cơn hoảng loạn, tôi vung tay quờ loạn bốn phía, vô tình lại túm trúng một cái nhũ đá treo bên cạnh thác nước. Tôi ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mới nhận ra, thì ra nham thạch chỗ miệng thác nước đã được ai đó tòn tạo thành hình dáng một cái đầu rồng, lúc này chỗ thác nước phun ra ngoài chính là miệng rồng.

Thiếu gia đứng bên cạnh lại hò hét kêu tôi đừng cử động, sau đó đỡ cô nhóc dịch lại hướng chỗ tôi, có điều làm sao tôi còn đủ sức giữ chắc được, trước mắt tôi tối sẫm, liền tuột tay, chực ngã, trong nháy mắt đối mặt với nguy cơ rớt xuống đầm nước trong suốt.

Lỡ tai tôi nghe bình một tiếng, toàn thân té xuống mặt nước cách mấy thước, bốn phía xung quanh cũng không nghe được tiếng động gì nữa, toàn thân chấn động, phun ra một ngụm máu, rất may là chưa bị ngất đi, định nhô đầu lên mà thác nước từ trên cao mấy chục thước liên tục đổ xuống, tôi căn bản không thể ngóc đầu lên được.

Vừa lúc đó, bỗng nhiên có hai cột nước bắn lên, tôi quay đầu nhìn lại, thì ra là nha đầu và Thiếu Gia cũng nhảy xuống, hai người bọn họ thấy tôi, liền bơi lại hướng tôi, đỡ tôi dậy, sau đó cả ba cùng dồn sức bò lên.

Tay bọn họ không bị thương, chúng tôi cũng phải dùng tới toàn bộ sức lực mới ngoi ra được khỏi mặt nước, bọn họ đẩy tôi lên khối đá hình tròn nhô lên, sau đó cũng tự mình leo lên, tôi lấy tay che mắt, hướng về phía Thiếu Gia chửi lớn: "Mẹ kiếp, anh làm cái trò khi gì thế, muốn giết tôi có phải không" .

Gã liền xé quần áo băng vết thương cho tôi, nỏ chính thống trong khoảng cách hai trăm thước có thể bắn xuyên thủng thân thể người, cái này hiển nhiên uy lực không được lớn như vậy nhưng cũng cảm rất sâu, Thiếu Gia vừa đụng tôi đã thấy nhức buốt.

Cô nhóc nhìn thấy xót xa muốn chết, nước mắt lăn chã rơi, Thiếu Gia định rút tên ra cho rồi cô bé liền ngăn, mắng gã: "Anh có còn là anh em nữa không hả, có ai lại hại anh em bị thương ra nông nỗi này không?"

Thiếu gia không ngừng nói xin lỗi tôi, nói: "Anh không biết chứ tôi đã ngẫm rất chính xác, không hiểu sao đến nơi nó liền quẹo cua. Chắc chắn là tại gió"

Tôi nói anh đừng có mà kiếm cố, mau xử lý xong cho tôi đi.

Đầu mũi tên đâm vào xương bả vai tôi nên không xuyên thấu qua, Thiếu Gia cẩn thận rút ra, tôi đau đến chết đi sống lại, sau đó Nhã Nam bôi thuốc, che đi vết thương, bọn họ làm xong toàn thân tôi đã toát mồ hôi lạnh, cơ hồ muốn ngất đi.

Sau khi băng bó xong, tôi nhìn đồng hồ đeo tay một chút, vốn cho rằng xuống tới đây tối thiểu cũng phải mất một buổi sáng, không ngờ mới có hơn chín giờ đã đến rồi. Thiếu Gia hỏi tôi có muốn nghỉ ngơi một chút không, dù sao cũng vẫn còn thời gian. Tôi suy nghĩ một chút, không được, ai biết trong cổ mộ sẽ xảy ra chuyện gì, tốt nhất cứ làm việc tiếp thì hơn.

Thiếu Gia đỡ tôi đứng dậy, đầm nước này rất lớn, nằm chính giữa đầm là một khối đá lớn, bốn bên đều có thác nước cọ rửa, đổ xuống tạo thành một luồng nước, có điều bên trong thác nước lúc này tương đối khô ráo.

Chúng tôi đi hướng vào bên trong, theo lý thuyết phong thủy mà nói, vị trí phong thủy tốt nhất, hẳn là dưới đáy khối đá này, có điều nhìn qua khối đá này giống như một chỉnh thể, không có dấu hiệu đã bị cải tạo.

Chúng tôi cẩn thận tìm kỹ mấy lần, cũng không phát hiện gì đặc biệt, Thiếu Gia lẩm bẩm, có vật chúng ta muốn tìm hay là không đây, có phải khối đá dưới chân chúng ta chính là họ dùng để bít cửa động hay không?

Tôi nhìn thể tích tảng đá, liền nói không thể nào, tảng đá kia ít ra cũng phải cỡ mấy ngàn tấn, cho dù là kỹ thuật hiện đại bây giờ cũng không có cách nào xê dịch được nó, hơn nữa mới vừa rồi dưới nước chúng ta cũng đã xem qua, tảng đá này là đá thiên nhiên, qua chất liệu và độ phong hóa có thể nói là đặc biệt giống với đá nơi này, không thể nào như gã nói được.

Vậy chẳng lẽ nơi này cũng không có cổ mộ? Tôi đột nhiên ai da một tiếng, cho tới giờ tất cả căn cứ của chúng tôi thật ra cũng đều chỉ là suy đoán, nhìn qua thì khá là khớp, nhưng chỉ cần suy đoán sai một bước,

chúng tôi liền thua cả ván. Nếu như theo lẽ thường thì nơi này hẳn phải có vật gì mới đúng, địa phương bản đồ ám chỉ là nơi này, nếu như nơi này chỉ là một tảng đá, chẳng lẽ dựa vào tảng đá này có thể cứu mạng chúng tôi sao?

Ngay tại thời điểm ngàn câu hỏi không lời đáp đó, tôi chợt nhớ tới thác nước trên đỉnh đầu, chỗ khối đá hình miệng rồng, cách cục hố cửa long, đặc điểm chủ yếu nhất chính là nhìn như không có điểm gì đặc biệt, nhập phong mà kiên cố, bên trong liên mà không phát (liên kết chặt chẽ không phát tán), cửa long hợp nhất, giống nhưng một cái lồng vậy, thu hết linh khí của trời đất nhốt lại một chỗ. Nói cách khác, thác nước kia tượng trưng cho chín con rồng nước, chính là cái lồng, tất cả phong thủy khí đều được chúng dẫn về đây. Nếu như phía dưới định xây dựng cái gì, ví dụ như cổ mộ, thì phương vị của cửa mộ, sẽ phải là nơi cửa long tụ hội.

Tôi nhìn chung quanh một chút, chín con rồng này dường như đều đang cọ rửa từ đầu đến chân bên ngoài khối đá lớn này, nếu nói nơi cửa long tụ hội, đương nhiên phải là chỗ này mới đúng. Lại cúi đầu xem xét lại lần nữa hoàn cảnh xung quanh, bỗng nhận ra vấn đề nằm ở đâu.

Nếu như phía dưới khối đá có công trình gì, chắc chắn nó cũng đã được xây cất từ mấy ngàn năm trước, lúc ấy địa thế nơi này chúng tôi cũng không thể biết, nhưng điểm có thể biết chính xác đó là, khi đó thượng du chắc chắn là chưa có đập thủy điện "Mãn Khả Lạc" (một công trình ở Tây Tạng), khi đó lượng nước ở thác nước kia đổ xuống tất nhiên sẽ nhiều hơn so với bây giờ rất nhiều.

Tôi thấy khối đá này, ở giữa và bốn phía có lõm xuống cũng biết sự tình gì xảy ra, lúc đó nước chảy rất lớn, chín thác chắc hẳn là hội tụ thành một, gặp nhau trên không trung, sau đó cùng đổ xuống, điểm hội tụ chính là giữa khối đá nơi bị lõm xuống kia.

Tôi nói qua ý tưởng này một chút, hai người kia cùng chạy lại chỗ lồm xem thử, khối đá vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ, không thể tìm ra chút dấu hiệu ngầm nào.

Chuyện gì đang xảy ra? Tôi cảm giác khó chịu trong lòng, suy đoán của tôi chật chệ như vậy chẳng lẽ còn sai sao.

Thiếu Gia sờ khối đá dưới chân, đột nhiên hỏi tôi: "Lão Hứa, khối đá này tại sao lại không có rêu nhỉ?"

Tôi khẽ sững sốt, đúng vậy, tại sao? Cúi người xuống sờ thử, sau đó thè lưỡi liếm thử một chút, là sáp.

Trong khoảnh khắc tôi đã nhận ra, đây là thiên tâm nham, do phấn và vôi trộn lại tạo thành vỏ đá, một loại xi măng nguyên tử, tảng đá này là nhân tạo.

"Chúng ta còn thuốc nổ không?" Tôi nói với Thiếu Gia: "Phía dưới chắc chắn có đồ, phá nó ra đã rồi nói sau" .

Thiếu Gia sờ thử cái túi đeo sau lưng, chỉ còn lại một cây, đó là cây gậy chuẩn bị để tự sát. Thật may là gậy đã rút nó ra từ bó thuốc nổ, nếu không bây giờ chúng tôi chỉ còn cách dùng búa đập.

Thiếu Gia lập tức lấy búa cùng cái đục, loại xi măng này dù không đủ tuổi nhưng cũng vô cùng cứng rắn, đục thật lâu mới rỗng ra được một lỗ, bỏ quả nổ vào, tôi cùng nha đầu trốn xuống nước, Thiếu Gia kéo mồi dẫn hỏa xong cũng cuống cuống chui xuống nước. Nhất thời ầm một tiếng thật lớn, chúng tôi dựa vào tảng đá lớn đang chắn động mãnh liệt, vô số đá vụn bị nổ rơi vào trong nước.

Đến khi ngừng chấn động, leo lên xem thử, mẹ kiếp, uy lực thật không nhỏ, cả khối đá bị nổ ra một cái hố to ở trung tâm, dưới đáy sâu nhất của cái hố, tôi thấy lộ ra tầng đá bên dưới, có nhiều bụi than và cao đất, bên

trong có thể thấy hai khối quan tài gỗ lớn đã hóa thạch, một cái đã nổ tung, lộ ra một cái miệng nhỏ, bên trong dường như có một cái nấc thang, đi xuống phía dưới sâu, tối om, đen kịt.

Tôi không thể kiềm chế được niềm hưng phấn, lý thuyết phong thủy quả nhiên vẫn còn có chút đất dụng võ. Thiếu Gia thấy cửa hang liền định đi xuống, tôi cản lại nói: "Chờ chút, anh đâu còn là trẻ trâu nữa, vì sao lại bất cẩn như vậy chứ, coi chừng là cái hố bẫy" .

Vương Nhã Nam lúc này ánh mắt cũng sáng lên, đây chắc chắn không phải là cái hố bẫy, đây chắc chắn chính là một lăng mộ, loại này dân đạo mộ gọi là dẫn đạo, không phải là cửa chính vào mộ, nó dùng cho thợ mộ đi vào, cửa mộ còn ở bên trong, mau vào đi thôi. Chúng tôi vừa nghe mừng rỡ hỏi:

"Phía dưới kia, chắc chắn chính là vương lăng của Lưu Khứ sao?"

Vương Nhã Nam nói không biết, bởi vì mộ đạo nơi này kết cấu không giống với thời Tây Hán, có điều cho dù không phải thì ở dưới này cũng chắc chắn là nơi chúng ta muốn đến.

Nghe cô nói tôi khẽ giật mình, liền cẩn thận lần bước theo cô xuống.

Trong đường dẫn một màu đen kịt, không nhìn thấy gì, chúng tôi bật đèn pin, thấy hai bên vách mộ đều là đá xanh đen, phía trên khắc nhiều tiên hạc, có lẽ là con đường có ý nghĩa tượng trưng nào đó. Thận trọng xuống thêm mười mấy bậc nữa, một cửa mộ lớn bằng bạch ngọc hiện ra trước mắt. Vương Nhã Nam móc vụn tượng câu trong người ra, chuẩn bị mở cửa, tôi chợt nhớ ra một chuyện, vội ngăn cô lại nói: "Chờ một chút, bây giờ còn chưa thể đi vào"

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thi Ngọc

Chúng tôi ngồi trước cửa mộ dập đầu, sau đó tôi bảo Thiếu Gia lấy hương đã chuẩn bị ra, đốt để ước lượng thời gian. Theo như quy củ của Nam Ba Tử, trong thời gian một nén nhang nhất định phải ra khỏi mộ, như vậy có thể tránh hút phải nhiều mộ khí, hơn nữa đốt hương cũng là một cách để nguy trang tránh nguy cơ bị phát hiện.

Vương Nhã Nam nói: "Lão Hứa, chúng ta mới tới lần đầu, thời gian ngắn như vậy có kịp hay không?"

Thiếu Gia cười nói: "Yên tâm đi, lão Hứa đầu óc chậm chạp chứ Thiếu Gia anh là người thông minh, đã tính toán chuyện đó từ lâu rồi" . Móc hồi lâu từ trong ba lô chống nước lấy ra một cây trường niên hương to chừng cổ tay thường được dùng để thắp chỗ đại phật ở miếu đường" .

Loại này đốt cháy cực lâu, có khi đến hai ba ngày, tôi nhìn không khỏi bật cười: "Mẹ kiếp, ông ăn gian cũng phải khoe khoang sao"

Thiếu Gia nói: "Không phải anh làm cái này cũng chỉ là biện pháp tâm lý sao? Yên tâm đi chẳng qua chỉ là chuyện mê tính thời phong kiến, thần hồn nát thần tính mà thôi, nếu như cứ theo quy củ của Nam Ba Tử thì vào mộ là nói tiếng Man (tiếng dân tộc man), anh sẽ xử lý thế nào?"

Tôi nói: "Chẳng qua là bọn họ đề phòng người chết nghe được bọn họ nói chuyện thôi, chúng ta vào có thể nói tiếng Anh, đạo lý cũng giống nhau!"

Vương Nhã Nam vỗ chúng tôi mỗi người hai cái, nói hai người đừng có xàm nữa. Tiếp theo Thiếu Gia lấy Vạn Tượng câu ra, cắm vào phía sau cửa mộ, tiến hành mở cửa đá.

Từ xưa đến nay, cửa đá Tự Lai thường rất nổi danh, thứ này xưa kia thuộc về cơ mật hoàng gia, nhưng thực ra nguyên lý của nó cũng vô cùng đơn giản. Cổ nhân đã chế tạo hai trục trên dưới của cửa đá thành hình cầu, lại đục đẽo bên trong hai phiến cửa vị trí giống nhau một máng đá, sau đó ở vị trí trên mặt đất gần đó cũng đục một cái máng đá phía trước chạm phía sau sâu. Trước tiên đóng kín một cánh cửa đá, sau đó người ta dùng một thanh đá để trên rãnh lõm trên mặt đất, từ từ cho nó nghiêng tiếp xúc vào cánh cửa còn lại. Khi mọi người từ địa cung rút ra, áp lực từ cây đá và cửa trục tác động, tự động rơi vào trong cái máng, chốt cánh cửa lại. Cứ như vậy là cửa sẽ bị chốt kín từ bên trong, rất nhiều mộ lớn thời xưa kết cấu kiểu như vậy, trộm mộ thời kỳ đầu không hiểu được nguyên lý này, phần đông đành phải ra về không công hoặc bất đắc dĩ mà phải phá cửa.

Vạn tượng câu chính là công cụ đặc biệt để đối phó với loại cửa này, chỉ cần luồn sâu vào khe cửa, khéo léo đưa đẩy, đá Tự Lai sẽ bung ra, liền có thể mở cửa. Chúng tôi cũng chưa ai từng xài qua vật này, hai người kia loay hoay hồi lâu, mồ hôi đầy đầu, cuối cùng vẫn phải là tôi dưới sự hướng dẫn của Vương Nhã Nam, đẩy được tảng đá kia ra, sau đó Thiếu Gia dồn sức đẩy cửa một cái, cửa địa cung đã dần dần hé mở.

Một mộ đạo lớn xuất hiện trước mặt chúng tôi, bên trong là một màu đen kịt, chúng tôi bật đèn pin rọi lên, nhìn quanh bốn phía bên trong.

Mộ đạo nhỏ hơn rất nhiều so với mộ đạo chính quy của hoàng tộc, có điều đối với Vương Nhã Nam thường xuyên đi cào hố đất mộ huyết mà nói, mộ huyết như vậy đối với cô đã là vô cùng xa xỉ, bây giờ vẻ mặt cô bé đang đầy hưng phấn và hạnh phúc.

Bên trong mộ đạo không có bích họa nhưng có rất nhiều hình điêu khắc, cái này là hình ảnh thường thấy trong các mộ thời Tây Hán. Trên mặt đất cách đó chừng hai thước là một phiến đá xanh, theo như kinh nghiệm của tôi mà nói, chỗ này sẽ không có cơ quan, chỉ cần đào mộ huyết thôi đã vô cùng khó rồi, trước thời kỳ kỹ nghệ chế tác thuốc nổ phát triển cực thịnh thì những thứ này có thể nói là một trong những kiến trúc kiên cố nhất trên thế giới.

Chúng tôi vừa đốt một cây nến, vừa xem hình điêu khắc, vừa đi vào trong mộ, chẳng mấy chốc cây nến trên tay liền bắt đầu biến sắc, trong cổ mộ xuất hiện dấu hiệu có khí mê tan, nhưng cũng không nhiều lắm, chúng tôi đeo mặt nạ chống độc, tiếp tục tiến về phía

Hình khắc trong cổ mộ không giống nhau, toàn là mặt mũi dữ tợn như la sát, có điều chúng tôi cũng không để ý nhiều bởi chúng tôi quan tâm tới những thứ khác hơn.

Hai bên mộ đạo có hai rãnh đào để thoát nước, nối liền phía dưới cổ mộ. Đối với loại mộ ẩn trong núi lớn này, khó xử lý nhất chính là vấn đề thoát nước. Rất ít ngôi mộ có thể bịt kín hoàn toàn (nếu như có thể thì sẽ tạo thành "hỏa khanh mộ" (hố lửa mộ), vừa mở một cái thì khí mê tan sẽ liền xông ra, vô cùng nguy hiểm). Một khi nước mưa thấm vào trong mộ, nếu không tống ra được, vài trăm năm sau quan tài ngâm trong nước sẽ dần mục rữa.

Đi thêm hơn trăm thước, trước mặt xuất hiện thêm một ngã tư, phía trước chắc hẳn là đường dẫn đến hậu điện, hai phía còn lại là đường dẫn đến 2 gian phòng chứa tài vật chôn theo chủ mộ, Thiếu Gia muốn đi xem, tôi ngăn gã lại, thời gian không còn nhiều, trước mặt lại không biết còn bao nhiêu phiền phức gặp phải nữa, để dành thời gian lo bảo toàn cái mạng nhỏ thì vẫn hơn. Tôi nói với Thiếu Gia rằng nên nhanh chóng đi xem thử quan tài Lưu Khứ, sau đó xem thử một chút xem có lưu lại bản đồ hay cổ thư gì không.

Đi về phía trước thêm 30 thước, cuối mộ đạo xuất hiện một hàng trường minh đăng cỡ đại, mỗi chiếc đều đặt trên một rương nước lớn, sắp thành hàng đặt ở giữa gian, chúng tôi tiến lại thấp lên thử, không ngờ vẫn có thể cháy. Dầu đèn phía dưới nhìn như trong suốt, lại có thể thấy loáng thoáng bên trong có hình người, xem chừng chính là thi thể. Tôi nghe nói có rất nhiều trường minh đăng dùng thi thể người để chế, quý tộc thời xưa thường tìm kiếm những người thiếu năng hoặc tàn tật ở khắp nơi, mang họ về, nuôi cho mập, chờ sau khi chủ nhân chết, liền dùng mỡ của họ luyện thành dầu thắp đèn.

Vương Nhã Nam vừa nhìn đã có chút ghê tởm muốn ói, tôi bảo cô bé đứng cách xa một chút. Sau ngọn trường minh đăng cuối cùng có một cánh cửa, bên trong có một bức tượng la hán rất to, toàn thân ngăm đen, không biết dùng đá gì để thành, nét mặt vô cùng sinh động dọa người. Sau cánh cửa chính là hậu điện, quan quách đều ở bên trong. Theo suy đoán của Vương Nhã Nam, nếu có cơ quan bẫy rập, chắc chắn sẽ bố trí tại nơi này, vì nơi này không gian quá lớn, hơn nữa, cửa cơ quan bắn ra rất có thể được bố trí ngay đằng sau hai bức tượng la hán hai bên.

Tôi leo lên một ông la hán để kiểm tra, quả nhiên lỗ rốn của la hán trống rỗng, nếu cơ quan khởi động, bên trong sẽ có tên độc bắn ra.

Bình tới tướng chặn, nước lên thì đất ngăn, tôi cùng Thiếu Gia dùng băng dính cường lực của quân đội bịt kín hai lỗ rốn của la hán, băng dính này là loại dùng để sửa chữa xe tăng hoặc thuyền chiến trong trường hợp khẩn cấp, vô cùng chắc chắn, sức bền cực lớn, phỏng đoán thể tích bên trong lão la hán, cùng lắm chứa được hai ba khối cát, dùng băng keo này, nó tuyệt đối không thể ra được.

Phòng ngừa vạn nhất, tôi bảo Thiếu Gia và Nhã Nam lui về sau cửa, bản thân thì đứng trước cửa, dùng vạn tượng câu cắm vào khe cửa làm theo chỉ dẫn, nghe thấy tiếng rắc, biết rằng cửa đá đã bật ra, dùng sức đẩy một cái, liền mở ra một khe hở vừa đủ cho một người lọt qua. Cùng lúc đó hai

bức la hán hai bên nổ bùng một tiếng, quả nhiên là tiếng giống như có vật gì bắn ra, có điều gặp phải mấy tầng cao su quấn ở bên ngoài, nó không thể làm gì khác hơn là táo bón.

Cửa đá quá nặng, cộng thêm trục cửa đã mấy trăm năm không hoạt động, hoặc cũng có thể do lúc khởi động trục cửa phải kéo theo cơ quan nặng nề nên hồi lâu không chịu nhúc nhích, đẩy ra được một chút liền bất động không chịu xô dịch thêm phân nào.

Chúng tôi không thể làm gì khác hơn đành nghiêng người chui vào khe hở chỗ cửa. Vừa vào hậu thất, cây nến trong tay liền tắt, dùng bật lửa thắp cũng không lên, liền ném luôn cây nến, bật đèn pin chiếu sáng.

Ngôi mộ vô cùng rộng lớn, đèn pin không thể chiếu hết bích họa trên vách, bốn phía đều đặt những cái rương gỗ nạm vàng, ngôi mộ dưới đất màu vàng, bề mặt toàn là gạch nung Kim Chuyên (từ cổ TQ chỉ một loại gạch trên phẩm thường được dùng xây dựng các cung điện của TQ) vô cùng cao lớn. Ở giữa ngôi mộ lại có một cái hố, quan quách được đặt ở bên trong. Chúng tôi đứng từ nơi này chỉ có thể thấy phân nửa của quách.

Thiếu Gia rất muốn đi xem những vật đựng trong những cái rương, nhưng thời gian còn lại không nhiều, chúng tôi liền chọn đi thẳng tới chỗ quan tài, nhảy xuống hố.

Quan tài làm bằng đá, đục thành hình dáng một tòa cung điện, 2 mặt trước sau khắc "Nam thiên môn" (cổng trời nam), tượng trưng cho việc linh hồn có thể tự do lên trời, bốn góc quan tài hình mái cong, tôi cùng Thiếu Gia nhấc thử lên không được, nghĩ rằng có thể bên trong nắp quan tài đá đã qua xử lý, giá của nắp quan hút vào thân quan tài, liền nhấc thử ở phía dưới, cũng không xi nhê gì.

Đồ đá quả thực là phiền phức nhất, chúng tôi lấy khiêu can (dạng thanh gậy pam để cạy) ra tìm cả ngày cũng không thấy khe hở nào. Cuối

cùng vẫn là Nhã Nam tinh mắt, nhìn qua một cái phía dưới đáy, liền nói: "Chớ làm bậy, đây là quan tài phản quan (quan tài ngược), nắp quan tài còn dày hơn đáy quan tài, hay là dùng chùy đi" .

Tôi cúi xuống nhìn một chút, quả nhiên khe hở nắp quan tài ở dưới đáy, bởi vì một phần quan tài ở trong hố, cho dù có thể luồn thanh nạy vào thì sức người cũng không thể nạy nó lên được. Tôi không muốn phá hỏng quan tài, điều này không phù hợp quy củ, nhưng cái nắp này tối thiểu cũng phải 1 tấn, 2 người căn bản không thể nâng lên được.

Thiếu Gia vừa lấy chùy, vừa dùng khiêu can đập vào cái nắp, bắt đầu công cuộc phá hoại, đá làm quách là loại đá thiên tâm thạch ở Tây vực, cứng rắn như sắt, nhưng có một khuyết điểm là một khi đã có điểm rạn nứt, thì cứ theo kẽ hở đó đánh xuống lại rất nhẹ nhàng.

Chúng tôi thay phiên nhau gõ thật lâu, đánh thẳng vào miệng cộp hồi lâu mới thấy phần nắp nứt ra một khe, dùng sức đập men theo kẽ hở, quan quách kiên cố rất nhanh đã rã ra thành từng khối lớn.

Gạt nắp quan sang một bên, bên trong xuất hiện một quan tài gỗ màu đen, chất liệu dường như là gỗ kim ty nam mộc (nam mộc tơ vàng một loại gỗ cực quý của TQ), nắp quan tài gỗ rất khó mở, nhưng so với đá thì dễ hơn nhiều, tôi cùng Thiếu Gia dùng gậy kia cạy mấy cái liền thấy nắp quan tài bật ra một khe hở. Đang định cắm gậy vào sâu một chút, sau đó dồn hết sức đẩy nắp quan tài bật ra ngoài thì đột nhiên Nhã Nam hét lớn một tiếng. Chúng tôi đều bị cô dọa sợ, thềm nghĩ mẹ kiếp, ở trong cỗ mộ còn hét lớn như vậy?

Thiếu Gia nói: "Làm sao vậy? có biết đây là đâu không? Muốn hù chết chúng tôi à?"

Nhã Nam thì thào nói: "Không phải, các anh nhìn xem, trong kẽ hở quan tài có vật gì đó hiện ra" .

Chúng tôi vội vàng cúi đầu nhìn 1 cái, chỉ thấy bên trong kẽ hở bị gậy nạy ra kia, thò ra 3 thứ gì giống hình móng tay màu xanh, chúng tôi sợ quá liền lập tức né ra xa.

"Cái quái... gì. . . . thế" ? Thiếu Gia nuốt nước bọt, lắp bắp nói

"Hình như là móng tay" - tôi thì thào, sờ cổ 1 cái, thấy toàn thân toát đầy mồ hôi lạnh.

"Sao móng tay lại có thể dài như vậy" – Nhã Nam cũng sợ phát run.

Thiếu Gia hít sâu một hơi, định thần lại nói: Đừng sợ, không sao đâu, rất nhiều thi thể sau khi chết móng tay vẫn còn sinh trưởng trong thời gian dài, cho nên móng tay thi thể dài cũng không có gì lạ, đúng không, lão Hứa?

Tôi lắc đầu, thấp giọng nói: "Nói bừa, tôi chỉ nghe nói cao tăng sau khi viên tịch mới có thể phát sinh tình huống này, vì bọn họ ngồi thiền tu luyện mà chết, thời điểm đó các chức năng của cơ thể hoạt động chậm dần sau đó ngừng hẳn, cho nên thời điểm phán định là tử vong, cái gọi là thi thể của họ vẫn còn một số bộ phận sống, móng tay cũng tiếp tục sinh trưởng" .

Thiếu Gia lại nuốt nước bọt một cái, nói: "Vậy người nằm trong quan tài chẳng lẽ lại là một hòa thượng?"

Tôi nghĩ, làm sao có thể, Lưu Khứ là người rất coi trọng quyền lực, người như vậy sao có thể đi làm hòa thượng, thi thể của hắn cũng sẽ không giống các hòa thượng quanh năm ăn chay để có thể tọa hóa.

Chuyện kì quái vẫn còn chưa hết, bản thân tôi cho rằng bên trong phải còn mấy lớp quan tài nhỏ nữa, thời kì Tây Hán, quan tài kiểu đó rất phổ biến, nhưng với tình trạng này xem ra là trong quan tài gỗ chính là thi thể luôn rồi.

Cho dù bên trong chính là bánh chưng, chúng tôi cũng phải mắt nhắm mắt mở mà làm, dù sao không chết bây giờ thì cũng chỉ sống được mấy ngày nữa thôi. Tôi nhắc Thiếu Gia đừng hoảng hốt, hai người tựa vào nhau đến gần, dùng gậy khều 1 cái móng tay, phát hiện không có động tĩnh, liền dùng khiêu can cắm vào, bất ngờ nạy một cái, bình một tiếng, nắp quan tài nặng trăm cân mở ra, trượt qua một bên, nặng nề đập vào nền gạch trên đất.

Chúng tôi cẩn thận tiến đến gần, Thiếu Gia còn xách cả nỏ theo, nhưng ngay cả việc mũi nỏ để ngược cũng không hay biết, 3 người run rẩy, cơ hồ cùng nhắm mắt lại mà giơ 3 cái đèn pin lên soi vào trong quan tài.

Thiếu Gia là người đầu tiên tiến đến, mới nhìn một cái liền quay đầu lại, sắc mặt không tốt, nói "Mẹ nó, thi thể này sao lại có màu xanh lá cây?"

Tôi vừa nghe, mồ hôi lạnh lại túa ra nhiều hơn, liền lấy thêm can đảm, nép phía sau Thiếu Gia tiến tới.

Trong quan tài là một cỗ thi thể, nằm trên mặt chần bằng tơ lụa, quần áo trên người đã thối rữa mục nát, không thể nhìn ra được dáng vẻ ban đầu, thi thể một màu xanh biếc, toàn thân đã thoát hết nước co rút, khô khốc, miệng há to, trong rất dữ tợn, móng tay và tóc đều rất dài, hiển nhiên là sau khi chết vẫn còn tiếp tục mọc ra, tư thế đặt tay cũng rất kì quái, cho nên móng tay mới thò ra ngoài khi chúng tôi mở quan tài.

Lần đầu tiên nhìn thấy thi cỗ, tôi chỉ thấy mồ hôi lạnh đầy người, chân nhũn ra, Thiếu Gia bên cạnh hiển nhiên cũng như vậy, mặt mày đờ đẫn, toàn thân run rẩy. Nhưng điểm kỳ lạ chính là, nha đầu kia mặc dù đã quen tiếp xúc với nhất nhiều thi cỗ mà cũng không thể tự chủ, rúc cả người về phía sau.

Tôi đẩy Thiếu Gia một cái, gã giật mình nhảy dựng lên, chửi: "Anh làm cái chó gì thế? Dọa chết người đấy?"

Tôi hỏi: "Hồn vía anh để hết đâu rồi, quan tài đã mở, còn không mau vào?"

Nha đầu đột nhiên lắc đầu nói: "Thi thể này sợ rằng có vấn đề, không thể lên"

Tôi hỏi: "Vấn đề gì?"

Nha đầu dùng khiêu can chọc chọc lên ngực thi thể, nói: "Quảng xuyên vương Lưu Khứ là đàn ông đúng không?"

Tôi gật đầu.

Cô thì thào nói: "Vậy thì đúng rồi, thi thể này chắc chắn là đàn bà!"

Nghe nha đầu đột nhiên nói vậy, trong phút chốc đầu óc tôi cũng chưa thể tiếp thu, vì thi thể này nhìn kiểu gì cũng giống với dáng vẻ của nam nhân, tôi bảo cô đưa ra chứng cứ, cô liền chỉ trỏ 1 cái rồi nói: "Thi thể đã thành thây khô đều rất khó phân biệt nam nữ, nhưng phàm là nữ thi, vật chôn theo trong quan tài, đặt bên trái đầu chắc chắn là một cái gương, anh tự đến xem sẽ rõ" Vừa nói cô vừa dùng khiêu can đẩy phần chắn lựa phía trái đầu thi thể ra, qua nhiên thấy xuất hiện một mặt gương đồng.

Nha đầu nói cô từng khám nghiệm thi thể chưa tới một ngàn cũng không ít hơn năm trăm, đều dựa vào vật chôn theo để xác định nam nữ, dựa vào một chiêu này trăm phần trăm chính xác, chưa bao giờ sai. Tôi á khẩu hồi lâu, biết nha đầu nói không sai.

Có điều tôi nghĩ không thể nào, chúng tôi tìm tới nơi này đều đi theo lộ trình bản đồ cung cấp, hơn nữa cũng xác thực tìm thấy cổ mộ ở chỗ này, nhưng bên trong cổ mộ, tại sao lại không phải Lưu Khứ? Chẳng lẽ thông tin trên bản đồ là sai? Hoặc ghi chép trong tiểu thuyết cũng sai, nơi này không phải lãnh địa của Quảng xuyên vương Lưu Khứ? Nếu quả thật là thế, vậy

hết thấy những thứ chúng tôi làm trước kia đều công cốc rồi sao? Và sinh mạng chúng tôi cũng sẽ nhanh chóng kết thúc?

Tôi nhìn đồng hồ, còn hơn 40 giờ nữa trong chúng tôi, một người sẽ chết đi. Tôi suy nghĩ lại một chút, nơi này không phải mộ của Lưu Khứ, nhưng việc hẩn tới địa phương trên bản đồ chắc hẳn cũng không sai. Giả thiết nơi Lưu khứ đến chính là nơi này, vậy thì đã xảy ra chuyện gì khiến lời nguyện la sát quỷ quan kia được hóa giải, chúng tôi cũng đến nơi này thì hẳn cũng có thể hóa giải được lời nguyện đó. Chuyện gì sẽ xảy ra chứ, chẳng lẽ chỉ đến đây đứng một lúc là xong, hay là còn phải cầm thứ gì, ăn thứ gì, hoặc làm một nghi lễ nào đó? Chúng tôi không ai biết phải làm sao cho đúng?

Lưu Khứ là một tên trộm mộ, mục đích hẩn tới nơi này cũng giống như chúng tôi, đầu tiên đều là vì hứng thú với quan tài, có điều mặt đá bên ngoài lúc chúng tôi đi vào không hề có dấu hiệu bị hư hại, tức là, lúc bọn họ tiến vào, không hề khai quật quan tài, như vậy sau khi đến nơi này Lưu Khứ đã làm gì để phá giải lời nguyện?

"Làm sao bây giờ? Vương Nhã Nam hỏi tôi"

Tôi nói: "Chúng ta vẫn còn thời gian, trước tiên hãy xem qua một chút, xem thử trong quan tài có đồ án thư tịch gì cung cấp được manh mối không, nếu như không có thì chúng ta quay lại nghiên cứu nơi này."

Trên thực tế thì bây giờ cũng chỉ còn một cách như vậy.

Dựa theo quy củ, tôi lấy cái gương chiếu lên người nữ thi.

Nam Ba Tử làm như vậy là muốn tỏ ý tôn trọng nữ thi, tôi nhìn vào cảnh tượng trong gương, chuyển góc độ chuyển đến khuôn mặt nữ thi.

Nếu qua gương chiếu thấy mặt nữ thi ở trong gương, chứng tỏ hồn phách không có ở đây, có thể động thủ, nếu mặt gương một màu đen nhánh,

không thấy cái gì, đương nhiên mộ này không thể trộm, phải đem toàn bộ vật trả lại, sau đó đập nắp quan tài lại như cũ. Đây là quy củ đặc biệt trọng yếu khi Nam Ba Tử khai quật nữ thi, bởi vì bọn họ tin rằng ánh mắt người có thể thức tỉnh thi thể.

Vốn là đúng ra chúng tôi còn phải quay lưng về phía thi thể, tay thò vào trong quan tài, nhưng những việc đó độ khó quá cao, làm không được, vì vậy liền giơ tay, mặt nhìn thẳng vào gương. Tôi thấp thỏm bất an căn đúng góc độ, len lén nhìn thử một cái, khá tốt, trong gương thấy mắt thi thể còn đang nhắm.

Thiếu Gia chờ lâu sớm đã nhịn không được, hỏi: "Được chưa? Chúng ta không còn thời gian đâu" .

Tôi gật đầu một cái, hai người liền mang bao tay, nhảy lên quan tài mò sờ thi thể.

Khi chủ mộ qua đời, mộ chí của họ được chôn chung trong quan tài, chắc chắn sẽ đặt dưới gối, mộ chí ghi chép một số thông tin thực tế của chủ nhân ngôi mộ.

Chúng tôi mỗi người một tay, nâng cổ thi thể, sau đó từ từ nâng cô ta lên, vì là "thi ướm" (thi thể được chôn thời cổ đại có ngâm qua một số loại dung dịch), nên vẫn còn có thể co dãn một chút, không đến mức quá khó để nâng cho thi thể nửa ngồi dậy.

Thiếu Gia vội vàng vén tóc lên, tìm kiếm phía dưới lấy ra một cái gối ngọc rồng, bên trong cũng không có bất kì vật gì, Thiếu Gia kiểm tra mấy lần đều không có.

Gã còn định đi tìm thứ khác, tôi ngăn gã lại: "Đừng tìm nữa, nếu trong gối không có, vậy thì những chỗ khác cũng không có đâu, mộ nữ thi rất ít khi có mộ chí."

Thiếu Gia liền ử rũ, trả gối lại vào chỗ cũ, lại từ từ đặt nữ thi nằm lại xuống.

Mới rồi nâng nữ thi lên, đầu đã rời khỏi phạm vi gương, vì tôi đang lúc quá căng thẳng nên cũng không chú ý, lúc này đưa đầu về trở lại vị trí cũ, tôi theo bản năng liền nhìn thử một cái. Khá tốt, gương vẫn không đen, vẫn nhìn thấy mặt nữ thi.

Nhưng, đột nhiên tôi cảm thấy không đúng, mặt nữ thi kia vì sao lại không giống lúc đầu?

Tôi quay lại nhìn thử, chợt da đầu tê rần, rùng mình một cái

Không biết từ lúc nào, mắt nữ thi kia đã mở ra, con ngươi đỏ lôm, nhìn chòng chọc vào chúng tôi.

HOÀNG HÀ QUỶ QUAN

Nam Phái Tam Thúc

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Hồn Loạn(Hết Quyển 1)

Tôi kêu lớn một tiếng, cổ cũng không khống chế được, bất giác quay lại nhìn mặt nữ thi kia, liền thấy trên khuôn mặt nữ thi bao phủ một tầng khí đen, hốc mắt khô héo tụt vào trong, xương gò má nhô ra, vẻ mặt vô cùng dữ tợn khiếp người.

Thi biến!

Trong đầu tôi lúc ấy liền bật ra ý niệm này, ba người lăn 1 vòng mấy bước tránh xa cái xác. Thiếu Gia phát run nói: "Đàn bà đúng là năng mưa thất thường, lúc mở quan tài không phải vẫn bình thường sao, sao nói biến liền biến ngay được chứ. . ."

Tôi đương nhiên là không thể biết lý do, nhưng có thể khẳng định, chúng tôi đã tính sai điểm mấu chốt nào đó, thực ra đối với những kiến thức trộm mộ của Nam Ba Tử mà nói, tôi đều chỉ là nghe lỏm câu được câu chẳng, có bỏ sót điểm nào hay không cũng không thể xác định được.

Tôi lấy đèn pin chiếu vào cái quan tài, thấy nữ thi kia đã ngồi dậy, đèn pin vừa chiếu vào cái đầu nó liền lập tức quay lại. Tôi phi như bay qua các vị trí khác nhau, nói với hai người kia: "Đừng có thờ, chỉ có như thế lão bánh tồng mới không tìm được mấy người"

Bọn họ ra sức bịt lỗ mũi lại, tôi chỉ vào một góc gần đó, ý bảo chúng tôi nên qua đó trốn một chút

Đi được mấy bước, đột nhiên chúng tôi nghe được âm thanh đồ vật rơi xuống phía sau quan tài. Tôi không cần nghĩ cũng biết là cái thi thể kia đã

rơi xuống, xoay người lại soi thử một chút, luồng ánh sáng chiếu đến mọi thứ đều trống trơn, không nhìn thấy cái gì, quả nhiên vật trong quan tài kia đã không còn nữa.

Soi tiếp trên mặt đất, tôi cảm giác có chút mơ hồ không hiểu, cái nữ thi kia bây giờ đã giống như con thằn lằn nằm im trên mặt đất không động đậy.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải anh nói chúng ta không thờ thì nó cũng sẽ không tìm được sao? Làm sao nó lại biết được vị trí của chúng ta?"

Tôi phát run, nói: " Mẹ kiếp, tôi không biết, chẳng lẽ bên cạnh chúng ta có người thứ tư vẫn thờ?"

"Không thể!" Thiếu Gia nói, chắc chắn là không thể, chúng tôi cầm đèn pin chiếu xung quanh, bốn phía đều không có người.

Thiếu Gia cầm nỏ trong tay, kêu lớn: "Con mẹ nó, kiểu gì cũng chết, nó mà lại gần, lão Hứa anh soi đèn cho tôi, hôm nay ông đây sẽ liều mạng với nó"

Vừa dứt lời, bỗng nhiên bước chân mềm nhũn, gạch xanh dưới chân chúng tôi sụp xuống, tôi còn chưa hiểu mô tê gì, bỗng thấy dưới chân bị hẫng, liền té xuống theo.

Lần này tôi ngã đến choáng váng, lia đèn pin khắp nơi.

Kì quái, tại sao phía trên lại có thêm một lớp gạch, chẳng lẽ cổ mộ này có hai tầng?

Tôi buồn bực nhìn ra bốn phía, Thiếu Gia kéo chúng tôi lên rồi nói: "Đừng nhìn nữa, chạy mau"

Tôi vội vàng bò dậy chạy, cũng không biết là đang chạy đi đâu, hai bên đều tối tăm, sâu hun hút, nhìn thấy Thiếu Gia kéo Nhã Nam cầm đầu cầm cổ chạy vào một vùng bóng tối, liền cắn răng chạy theo.

Trong lúc chạy như điên chúng tôi cũng xem thử tình hình xung quanh một chút. Hai bên đường lát gạch là những bức bích họa sinh động, có điều đằng sau lại là tiếng xích sắt kéo lê càng lúc càng gần nên căn bản chúng tôi cũng không có cơ hội dừng lại xem

Chạy không lâu liền nghe thấy Thiếu Gia hô to: " Ở đây có cửa?"

Tôi lấy đèn pin soi qua, chỉ thấy một cái cửa mộ vĩ đại ở cuối con đường lát gạch, so với cái cửa mộ mà chúng tôi đi vào từ bên ngoài chắc chắn phải lớn gấp đôi, tay nắm cửa gỗ được tạo bằng một khối bạch ngọc lớn, phía trên một chút là Long, Ly trấn cửa, nhìn lướt qua giống y như vật sống vậy.

Tiếng xích sắt kéo lê phía sau đã tới rất gần, chúng tôi không dám dừng lại, Thiếu Gia cầm cái nỏ lên, bảo tôi đi mở cánh cửa, còn gã chiến đấu với nữ thi kia để kéo dài thời gian.

Tay chân tôi lúc này đã bủn rùn hết cả, Vạn tượng câu cũng không cầm nổi nữa, ngoáy loạn hồi lâu, một khe hở cũng không moi ra được.

Định thần nhìn lại mới phát hiện tuy cửa mộ rất lớn, nhưng khe cửa lại rất hẹp, hơn nữa, bên trong khe còn bị bịt kín bằng đồng hóa lỏng, Vạn Tượng câu căn bản không thể nhét vào được.

Tâm trạng tôi thoáng chốc tệ hại, không lẽ ba cái mạng nhỏ của chúng tôi đành phải chôn thây nơi này sao?

Đang lúc hốt hoảng, nha đầu kia bỗng nhiên kéo tôi, nói: "Mau nhìn dưới chân!"

Tôi cúi đầu nhìn, chỉ thấy dưới chân chúng tôi trước đây vốn là đường lát gạch, giờ đã biến thành một tấm đá xanh lớn, hơn nữa khi đạp xuống tấm đá xanh này, phía dưới còn có tiếng vọng, hình như là rỗng ruột.

Tôi chợt nhớ tới lời mấy lão Nam Ba Tử nói, cái này gọi là kết cấu "cáp tử thiên" (chim bồ câu lật), phía dưới có một thông đạo bí mật, thiết kế vô cùng phức tạp, có thể còn thông đến ngôi mộ bên trong, cửa mộ này thực ra chỉ dùng để nghi binh, căn bản không dùng để cho người ra vào, sau cánh cửa còn chèn thêm sáu bảy lớp đá niêm kín chồng lên nhau, cho dù có mang thuốc nổ đi phá, nổ đến sập cả con đường lát gạch thì cửa cũng không mở được.

Trong sách vở tôi cũng từng đọc qua loại cơ quan này, không thể ngờ hôm nay lại có duyên thấy tận mắt, cơ quan này xuất hiện khá phổ biến trong mộ huyết thời Tây Hán. Trong đầu tôi chợt nghĩ - Chẳng lẽ nơi này, mới là mộ huyết của Lưu Khứ? Vậy cỗ mộ mang phong cách thời Nam Tống kia là của ai?

Một điều thông trăm sự thông, tôi lập tức biết chuyện gì đang xảy ra, mẹ kiếp, thì ra là mộ trong mộ. Năm đó giáo sư có kể cho tôi nghe một câu chuyện, rằng trong thời kỳ cách mạng văn hóa, có một ngày bọn họ nhận được thư tố cáo, nói ở một nơi phát hiện trộm mộ phá hoại, ông lập tức mang người đến hiện trường, xuống xem thử, phát hiện đồ vật bên trong đã bị trộm quét sạch, chỉ còn lại một đồng đồ nát, giáo sư liền đau lòng, có điều sau đó lại phát hiện một dấu vết kỳ quái, hóa ra quan tài từ trong quan quách trên bệ đã được dời sang bên cạnh.

Giáo sư thấy kỳ lạ, cho người mang quan tài ra nhìn thử, mẹ kiếp, dưới đáy quan tài huyết mộ triều Minh là một đường hầm đen kịt sâu hun hút. Giáo sư khó chịu trong lòng, chuyện quái gì xảy ra vậy, liền phái người đi xem thử, liền hiểu ra, phía dưới huyết mộ này, vẫn còn một cái mộ nhỏ của Nam triều *, đây chính là mộ trùm mộ.

* Nam Bắc triều là một giai đoạn trong lịch sử Trung Quốc, bắt đầu từ năm 420 khi Lưu Dụ soán Đông Tấn mà lập nên Lưu Tống, kéo dài đến năm 589 khi Tùy diệt Trần. Về trình tự, thời kỳ Nam Bắc triều nối tiếp thời kỳ Đông Tấn-Ngũ Hồ thập lục quốc, sau nó là triều Tùy. Do hai thế lực bắc-nam đối lập trong một thời gian dài, do vậy gọi là Nam Bắc triều. Nam triều (420-589) bao gồm bốn triều đại: Lưu Tống, Nam Tề, Lương, Trần; Bắc triều (439-589) bao gồm năm triều đại: Bắc Ngụy, Đông Ngụy, Tây Ngụy, Bắc Tề, Bắc Chu.

Kẻ gian trộm mộ chui xuống mộ huyệt nhỏ của Nam triều kia, nhưng bị ngạt thở chết, giáo sư cho rằng có thể là do đồng bọn cho hắn đi lên sau cùng, sau đó đẩy quan tài bịt kín lỗ, nhốt hắn ở bên trong. Có điều quan tài nặng tới hơn hai tấn, đồng bọn của hắn làm sao mà đẩy được đây, điều này không ai trả lời được.

Trong đầu tôi phút chốc tua qua mấy đoạn phim, Thiếu Gia ở bên cạnh đã mở được tấm đá xanh kia, cái mùi vị tanh hôi kia cảm giác cũng đã ở gần vô cùng, tôi cũng không muốn xem thử nó là thứ gì, liền xoay người nhảy xuống chim bồ câu lật lắn xuống mật đạo.

Phía dưới mật đạo vô cùng chật hẹp, ngồi xuống mới có thể tạm thời duỗi thẳng được lưng, Thiếu Gia vội vàng đập phiến đá xanh lại, liền nghe một tiếng "bình", phía trên tấm đá chấn động mạnh một cái, tựa hồ có vật gì đứng trên nó.

Cương thi kia hẳn là sẽ không biết mở cửa chứ, tôi thầm cầu nguyện trong lòng.

Chấn động qua đi, bốn phía liền yên tĩnh trở lại, chúng tôi thở phào một hơi, nhìn chung quanh một chút, phát hiện mật đạo có chiều rộng khoảng hàng bốn người, con đường này căn bản không phải dùng cho người đi, mà nó được gọi là tiên lộ, hay nói cách khác, nó dành cho người chết muốn thăng thiên, người sống rất khó đi. Thông đạo này thường thì

được bố trí phía trên cửa mộ, gọi là "khai tiên môn", cũng có loại bố trí dưới đất, có lẽ do Lưu Khứ thích đào đất, nên chọn ở dưới mặt đất.

Thiếu Gia giục tôi mau tiến vào bên trong, để chống trộm, bên trong mộ đạo có thể cũng sẽ bố trí các loại cơ quan, ở đây cử động khó khăn, một khi trúng phải sẽ không còn đường sống.

Mấy người nửa bò lồm ngồm hướng về phía con đường bí mật bên kia đi tới, trong khoảng thời gian hết một điều thuốc thì đến đầu bên kia, cuối bí đạo trạm khắc một bức tượng đầu thú, hai bên có hình điêu khắc bách quan tiễn đưa, ý là hồn phách từ nơi này đi ra, sẽ được bách quan tại đây đưa lên trời cao thành tiên.

Phía trên đầu thú có một phiến đá, nặng khoảng năm, sáu trăm cân, hai người chúng tôi dùng bả vai nhấc lên, dùng hết sức lực từ thuở bú mẹ mới xô dịch được khối đá này một khe hở.

Tôi thò nửa cái đầu ra, dùng đèn pin chiếu thử, sau đó lục tục bò ra, nhìn xung quanh, bốn người đã bị khí thể của ngôi mộ dọa khiếp.

Nơi này là một ngôi mộ hình tròn lớn chừng nửa cái sân bóng đá, tôi thấy bốn phía có mười hai cây cột lớn bố trí ở hai bên ngôi mộ, chống đỡ cho nóc Minh điện (Minh điện là lầu các xây dựng trong mộ, bắt chước kiến trúc nơi ở của chủ nhân khi còn sống mà xây cất), ở giữa mỗi cây cột là một ngọn trường minh đăng đã tắt, giữa mộ có một đài cao hình kim tự tháp, bốn bề là bốn bậc thang khác nhau, trên mặt đài gắn bốn cái sừng tê giác nhọn hoắt, lớn sừng sừng, khéo léo che giấu được vật trên đài cao.

Bốn phía đài cao, lại có một vòng xung quanh lồm xuống tương tự như hào nước bảo vệ thành, chúng tôi chạy đến nhìn thử, sâu không thấy đáy, không biết dưới đó có gì.

" Sông hộ quan" này rộng chừng một hàng 6 người, có biến thành cái lò xo cũng không nhảy qua nổi, chúng tôi thảo luận một chút, nha đầu chỉ

chỉ trên đầu, nói:

"Chỉ còn một cách, bám xà ngang mà tiến" .

Tôi nhìn thử một cái, xà nhà phía trên có kết cấu lan tỏa, hai cây cột đều có một thanh ngang chống đỡ, sáu nhánh đan xen tạo thành hình cây dù đi mưa, phía trên trạm trở như tranh vẽ.

Thiếu Gia cầm sợi dây, kêu lên: "Nhìn tôi này, Phi hỏa lưu tinh câu" . Cầm móc sắt ngăm ngúa một chút, sợi dây bay lên có điều chưa bay tới xà ngang đã bị rớt xuống, sau đó liền rơi vào sông hộ quan.

Xem chừng ném thứ này quả thật không dễ dàng như phim điện ảnh, tôi giúp Thiếu Gia kéo sợi dây lên, không ngờ, kéo được hai cái, lại giống như bị kẹt, không kéo lên nổi.

Chúng tôi lần theo sợi dây đến sông hộ quan xem thử một chút, chỉ thấy sợi dây thẳng tắp, chắc chắn là bị mắc kẹt ở phía dưới.

Không có sợi dây thì chúng tôi không thể qua sông, tôi cùng Thiếu Gia hợp sức kéo, lại kéo lên được một chút. Cả hai đều vui mừng, dồn sức kéo tiếp, kéo lên một cái gì đó đen sì.

Chúng tôi kéo thứ đồ màu đen này lên trên bờ, liền ngửi thấy một mùi hôi thối vô cùng khó ngửi, là một cỗ thi thể, hơn nữa còn không phải cỗ thi, tôi thấy trên thi thể là bộ đồng phục màu xanh da trời.

Chúng tôi lật thi thể lên, chỉ thấy trong người thi thể toàn là cát, trong cỗ tôi toàn mùi chuột chết, vội mang bình nước ra chỗ khác, bỗng nhiên nghe thấy nha đầu sợ hãi kêu lên: "Giáo sư"

Tôi nhìn mặt thi thể kia, sắc mặt nhất thời ủ rũ, dường như không dám tin vào mắt mình nữa.

Thi thể này, chính là giáo sư già đã chết bốn ngày trước ở trấn Đông Hoa, nhưng sao bây giờ lại ở chỗ này?

Thấy trên thi thể còn mang túi đeo lưng, chúng tôi mở khóa túi, phát hiện bên trong đều là dụng cụ trộm mộ, nhất thời ngộ ra tất cả.

Chẳng lẽ lẽ truy điệu là giả, không hề có di thể của ông lão? Khi đó giáo sư căn bản là chưa có chết? Có điều cuối cùng ông ấy lại mang theo bao nhiêu vật dụng mà chết bên trong cỗ mộ, chẳng lẽ là cũng có ý tưởng giống như chúng tôi, đi trộm mộ sao? .

Tôi lại nghĩ tới thi thể ở khe hở vách tường bên ngoài đầm, nhất thời hiểu ra sự việc, chắc chắn là sau khi giáo sư phát hiện ra chuyện lời nguyện của cỗ quan đã giả chết để có thời gian mang theo một số người thân tín đi tìm mộ huyết Lưu Khứ. Có điều bí mật này đã bị Lão Biện phát hiện, cho nên trước khi chết Lão Biện đã viết lại cho chúng tôi tờ giấy đó. Toàn bộ sự việc là như vậy.

Có điều vì sao giáo sư lại chết ở chỗ này chứ ? Tôi nhìn khuôn mặt giáo sư đã bị phân hủy, cũng không thể đoán ra ông chết bởi bị nguyện rửa, hay là do bị trượt chân ngã vào sông hộ quan mà chết. Có lẽ giáo sư đã lấy được ấn trấn sông rồi?

Thiếu Gia lúc này đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, liền kêu một tiếng, rồi ra sức lôi lưới câu mắc trên áo giáo sư, ném lên xà nhà sau đó gọi bọn tôi leo lên.

Tôi không biết gã vì sao lại đột nhiên vội vã như vậy, liền leo lên theo, mấy người leo lên đến trên xà nhà, nhìn lại xuống dưới, thấy trong lòng sông hộ quan đã kín xúc tu loại chúng tôi từng nhìn thấy ở trấn Sa Hạp, quần quanh thành một núi, đồng thời ở khoảng giữa để trống thành một hình mặt người to lớn.

Tôi vừa thấy cảnh này, lập tức nhận ra ngay phía dưới là thứ gì? trong lòng liền ai da một tiếng, đây không phải là loại bạch tuộc bọn tôi từng thấy ở Hoàng Hà hay sao?

Giữa đài cao có một ngọc quan màu trắng nhợt. Điều khiến chúng tôi cảm thấy kì quái chính là, trên bệ quan lại không phải quan quách, mà là một thi thể mặc khôi giáp.

Thiếu Gia nhìn kĩ, liền chửi thề một tiếng: "Mẹ kiếp, chuyện chó gì đang xảy ra thế, thi thể sao lại không bị phân hủy?"

Tôi cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng thấy hình thức táng người kì lạ như thế này, nên cũng không dám vọng ngôn

Trong lòng nghĩ, chỗ này là đài cao trong địa cung, có khả năng là một cái mộ gió, quan quách của Lưu Khứ rất có thể đang ở bên trong, còn thi thể mặc khôi giáp bên ngoài, có thể chỉ là một trò đùa, hoặc người giả.

Tôi lưu ý bọn họ một tiếng, để cho bọn họ cẩn thận, ba người nhắm hướng đài cao đi tới.

Đi thẳng một đường, cơ hồ mỗi bước đều phải dừng lại nghỉ, cẩn thận đề phòng cơ quan được bố trí, nhưng Thiếu Gia nói với bọn tôi, bên trong ngôi mộ kiểu này rất ít có cơ quan, bởi vì toàn bộ ngôi mộ đều đặc biệt chú trọng bố trí tường cách âm, nếu cài đặt cơ quan ở đây, sẽ trái với quy tắc cơ bản của tiên nhân hợp nhất.

Chúng tôi đi tới trên đài ngọc, khẽ nín thở, định xem qua thi thể một chút, xem rốt cuộc là người thật hay là người giấy.

Thi thể mang một cái mặt nạ sáu mắt, bên trong là cái gì cũng không thể thấy được, một màu đen nhánh, tựa hồ thân xác bên trong khôi giáp đã thối rữa, chỉ còn lại cái vỏ.

Chúng tôi lấy mặt nạ ra, nhìn một cái, bên trong quả nhiên không có thi thể, nhưng ở vị trí đại não có một viên cầu nhỏ, nhìn qua vô cùng giống với hình vẽ trên quan tài cổ bằng đồng thau.

Chẳng lẽ đây chính là Trấn Hà ấn?

Table of Contents

Mục lục

Phần Dẫn

Chương 1: Câu Chuyện Bắt Đầu.

Chương 2: Nam Ba Tử.

Chương 3: Hình Nộm Đất.

Chương 4: Truyền Thuyết Cổ Vật Hoàng Hà.

Chương 5: Lão Đầu Tử.

Chương 6: Tị Tị Phong Đầu. (Tránh Đầu Ngọn Gió)

Chương 7: Huyện Lâm Hà.

Chương 8: Tiến Vào Thôn Quỷ.

Chương 9: Thạch Đài.

Chương 10: Động Đáy Hồ.

Chương 11: Trong Động Rốt Cuộc Có Cái Gì?

Chương 12: Lại Một Mảnh Đồng Thau.

Chương 13: Vào Động

Chương 14: Thạch Thất Dưới Nước

Chương 15: Quỷ Sông Hoàng Hà

Chương 16: Nửa Năm Sau

Chương 17: Bảy Ngày Nguyễn Rửa

Chương 18: Tử Vong

Chương 19: Trộm

Chương 20: Trạm Giang

Chương 21: Vàng Thang Nhược Thủy (Xoáy Nước Vàng Cuồn Cuộn

Chương 22: Hoàng Hà Long Thần

Chương 23: Đầm

Chương 24: Cửu Long Khanh (Hố Cửu Long)

Chương 25: Thi Ngọc

Chương 26: Hỗn Loạn (Hết Quyển 1)